

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

D ante I

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](#)

Desyntheson appellatur, qua plures dicitiones, orationes et
tine copula iunguntur. Latinè dissolutum dici potest. Tale est
etiam Vng. lib. 4. Aeneid. ite Ferte citi flaminas, dare vela, im-
mobilis temos.

Diamantina, ex manaa confectio apud Nicol.
Diamargatiton, ex margaritis confectio cordalis apud
Nicol.

Diametér, pen. corr. m. f. [Διάμετρος]. Gall. Un diametre, une li-
gne perpendiculaire à transvers une horre de bord en bord. Ital. Lina che di-
vide in due la linea che divide una linea. Ger. Ein schrägschiefe Linie so die si-
gut in zwei gleichlange Teile teilt. Hisp. Linea para partir y al-
longar una figura, divisoria. Pol. Lina kierowa rowna pryzma circul y
wysoka. Vn. Haas kie side valoysgo linea (away) latitudine. Ang.
A line going across or through a thing from side to side. Or mar-
gatitum magnum. Est recta linea, figurata, qua longissime patet
et aquo tecans: reluti diameter orbis est linea, qua sic à sum-
mo ad umum tendit ad circumferentiam, ut per centrum eatur, definito-
re Macrobius in Somn. Scipion. lib. 2. Sic in quadrangula dia-
meter vocatur linea à superiori lateris dextræ angulo ad infe-
riorem lateris unius perducta: hoc dissentit ab Euclidis defini-
tione. Lat. denotentem vocant: nam Gracis Διάμετρος
magis à Διαμέτρῳ est, à dimetendo dicitur. Colum. lib. 6. Est
arcu rotunda, cuius diametros habeant pedes septuaginta.
Vnde proverbialiter olim dicebatur ex diametro opposita:
& Diametro distare, ex Διάμετρῳ, de vehementer inter se pu-
gnabim. Lucianus in Tyranno.

Diamones, mandragora, apud Dioscor. lib. 4. cap. 59.
Diamorón, amor Celso dictum electuarium, & describitur
in Nicolo in Annal.

Dianel, s. p. Mens, intellectus. [ΠΝΩΣ διάθησις. Gall.
Somn. Ital. Mens, intellectus. Ger. Die vernunft oder verstand.
Hisp. Pensamiento. Pol. Razón, discernip. Vng. Eſte, cíne, okou-
mt. Ang. The understanding.] Vnde Figuras dianæas vocant
litteras quæ lexiæ, quæq; dianæas vocantur. Quidnili.
lib. 11. Figuras quæ lexeos, quæq; dianæas vocantur.

Dianobanum, ex opiatis (ut vocant) electuarium, ac Oliba-
nico inscriptum à Nicolo compaginatore consarcinatore.

Dianplim, atis, n. l. [Διάπλιμος]. Ger. Ein gemengt puer von ga-
ben geschenkt und tröstet Natur / das man auf den Leib streicht / den
Kranken zu retten. Inspergimen siccum odoribus constant, ut
fendit. Plin. lib. 13. cap. 2. cuius praecipuus usus est in co-écen-
di fiducibus, ut inarefacit corpora a balneo: quanquam nō
hoc solū, verum etiam ad foventiam, vel laxandam, aut
affrigendam aliquam corporis partem soleat adhiberi. Vide
Marcellum Virgilium in Diocondem lib. 1. cap. 21. Dicitur
autem hoc in Διάπλιμο, inspergo. Mart. lib. 1: Quid quod oleo
primum militum diapnatum virus?

Dianpol, Διάπολος. Musice mensuræ genus, constans ex dia-
pente & diatessaron. Hoc est, ex quinque tonis & duobus semi-
tonis minoribus. Qua de re vide Commentarium Macrobius
in Somn. Scipionis.

Dianplenion, à penidiis dictum, pectorale est medicamentum.
Dianplent, Διάπλεν, Musice mensuræ genus, tribus constans
tonis, & hexatonicum minore. Vide Macrobius in Somn. Sci-
pionis.

Dianphænum, pen. corr. n. f. [Διάφανος]. Vng. Translucidus, transluzo-
sus. Latinè dicitur transparent, sicut & cristallum, &c. &c. Διά-
φανος, quod est translucente. (Ger. Durchsichtig.)

Dianphon, I. s. p. [Διάφωνa]. Vng. Klaromelod. J. Diffensio, dif-
ferentia, spina, discordia, dissensio.

Dianphæris, pen. cor. [Διάφανος μαχαλοκήσις. Διάφανος]. Gall. Dis-
cordia, Differencia. Ger. Differenz. Hisp. Diferencia, Pol.
Diferencia, Vng. Klaromelod. Ang. Difference.] Latinè differētia,
etiam Διάφανος, quod est difference.

Dianphoreta medicamenta. Διάφανης φάρμακος. A La-
tina vocatur discussoria, que scilicet collectiones incipientes
nō ad pulm., aut ad sanum perducunt, (quod Gracis vocant οὐσι-
α) sed fine suppuratione, aliqua disiciunt, & dissolvunt. Id
enim medicis Διάφανος appellant.

Dianphæma, atis, n. l. [Διάφανος]. Germ. Ein underschicht-
liche, mit im Leib oder nege von einer seitens zu der andern geschoben
oder reingeschoben. Hoc videtur hunc primum den Nieren. Pol.
Moxa linea serva in placa delyciad matroris & filiorum. Vn. Agyek
Kere. Ang. The midwife that draweth the heart and lighters from the
harts. Quanvis ex vi vocabuli omne illud significet
quod in re aliqua medium est, (unde de cartilagine illam que
medicis disimit, Gracis Διάφανη appellent) peculiariter tamen
medicis haec vox utitur pro mucculo quodam rotundu qui
fianta viscera à naturalibus: hoc est, cor, & pulmones à jes-
tione de lieve, velut paries quodam interjectus, interseptus & di-
vise. Hujus autem musculi summum caput in costarum extre-
mitatibus, ubi multæ carnis est participes: dicitur autem in
medium, quod membranofum est, & tendoni finitimum. Ab
interiori parte malo punico annexatur, circunductumq; per

notarum costarum extrema, retro ad duo decimam spinæ ve-
tebeam adhæret. Tunica habet duas, superiori à membra-
na costalis succingente, inferiore vero à peritoneo. Vsus eius
est triplexnam de primis est respirationis instrumentum: de-
inde non levè ad alij exoneracionem affect momentum prole-
mò vitalia (uti jam diximus) à naturalibus separatur: unde etiam
nomen accepit: Διάφανη enim aliud nihil est quam interse-
pere. Qua ratione etiam à Latinis septum transversum appelle-
tur. Corn. lib. 4: At sub corde atq; pulmone transversum est
valida membrana septum est. Idem in Proce. libri 1: Similatq;
verò ferrum ad praecordia accessit, & discissum transversum
septum est, quod membrana quadam superiores partes ab
inferioribus diducit (Διάφανη, Gracii vocant) hominem pro-
tinus animam amittere.

Diaponti, orum, m. f. dict. Cretensem canum aliqui, quasi qui
semper in certamine congrederentur fortis.

Diaporesis, penultima producta, Dubitatio. [Διάπορεια.
Gall. Doubt, doute. Ital. Doubtanza. Ger. Zweiflung. Hisp. Do-
ubt. Pol. Zwąpienie. Vng. Kétskélezés. Ang. A doubt. J. figura
oratoria, quæ sit quoties omnia & magna videntur, & paria-
ita ut orator nescia à quibus potissimum dicere incipiat. Te-
rent. in Eunuch. Quid commemorem primum, aut laudem maxi-
mè illum qui dedit mihi consilium ut facere, an me qui au-
sus sim Inciperet fortuna collaudem, quæ gubernatrix fuit?

Diaprisum, ex præsio herba medicamentum: cujus defteri
phonem vide apud Nicol in Antid.

Diapsalmi, atis, n. t. [ΠΝΩΣ σέλις, Διάψαλμος.] Commutatio
rhythmi, aut vicissitudi canendi, ut quidam volunt. Alii pau-
satidem spiritus interpretantur: ali alterius sensus exordiū
ali rhythmī distinctionem: ali vero cuiusdam musicae varie-
tatis silentium. Autor Hieron in Epist. ad Marcellum.

Diarum, arti, n. f. à die sit, & significat vicuum quotidianum:
id est, quod in unus die cibum datur. [ΠΝΩΣ ΔΙΑΡΙΟΝ διάριον
dabar jam bejuni à ιποπίζεις αττ. Gal. Pitauet d'au tour, se ce qu'on de-
spend ce au tour. Ital. il ricer d'ogni giorno. Ger. Ein tägliche speis
was man in einem tag isst oder verzehrt. Hisp. La dieta comida de un
dia. Pol. Pekarm kior na dyan truwimis albo midasem. Vng. Men-
denaapi abrak. Ang. The allowance of one day.] Mart. lib. 1: Sed
lupus uluram, pueri, diana poscunt. Horat. 1. Epist. Cum ser-
vis urbana diana rodere. & Accipitrus & pro libello in quo
acta quotidiana perfibuntur. [Gracii Διαρυπάγης appellant.
Gall. Papiriossal. Ital. Gornale. Ger. Ein bühn in welches man
eines jedes tags Gesicht verziehet. Hisp. Histeria que proceda
die in dia. Pol. Krajajka da kurey sfratni na jese dyen tapislaem.
Vng. leged konjektika, kobre matenay, doloz felicem. Ang. A
rekening booke.] Juvenali diurna, plurali tatum numero. ¶ Le-
gitur & Diarius, a, um, i, ι, η, ο, οι, ου, ού, ούτι. Diaria febris: hoc est, febris
unius diei: quanvis nō rato in quartu usq; diem producatur.
Diarrhoea, [Διάρροια. Ger. Die durchlauff des Quands. Pol. Bar-
zuka. Vng. Humus.] Alvi purgatio, ventris fluxio. Cic. Gallo:
In coena augurali apud Lentulum tanta me dianthrea anti-
posit, ut hodie primum videatur corpore confidere.

Diarrhytōn, [Διάρρηση. Vng. Neduzi vize.] Gracis significat
aqueolum, paluisse: quo cognoscere etiam Hipponeum Africam
Zeugitanum oppidum, ab Hippone regio (quod oppidum est
Numidianum) distinguenter antiquos & Romanum imitari, Hipponeum di-
lucum vocaverunt. Autor Plin. lib. 5. cap. 4.

Diastyrion, Διάστριον. Compositio quædam medicorum
ad excitandam Venerem: ita dicta quod satyron herbam re-
cipiat, excitando Venem appetitu in prius efficacem.

Diastema, atis, n. t. Greca dictio, spatium, intervalum, sive in-
tercedens significans. [ΠΝΩΣ εύρεια, Διάστημα. Gall. Internal-
le space. Ital. Intervallo. Ger. Distanz, Abstand, weite. Hisp. Espacio.
Pol. Spansie (spansia a resplana, iaka tei midy unicolor). Vng.
Kere. Ang. Space, or distance.] Vestit hac vox Sidonius Apoli-
tanus, qui tamen in hoc fallit est, quod penultimam syllabam
corripuit, quæ apud Gracos per elongam vocalem scribi-
tur. Sic, inquit, placidam Paphien servare Diastema quintum.
Diastola, dicuntur rationum correctores, seu distinctores,
vel quod magis erit, gratiae divisores: Διάστολος enim est divido
ac distinguo.

Diastole, f. c. Διάστολη. Figura est dilatatio qua brevis syllaba

contra naturam producitur: ut, Italiano latro profugus: ubi pri-
ma syllaba in dictione Italianam, que natura brevis est, extendi-
tur. ¶ Diastole itē apud medicos vocatur dilatatio thoracis,

qua sit quem spiritum attrahimus, quemadmodum & sylo-
le ab iisdem vocator illa cordis, thoracisq; contrastio qua sit
inter expirandum.

Diastymos, Διάστυμος. Figura est qua una dictione ad duo dico-

ta significata distracta. Virgo, Aegio, argutos interstrepeo
ante olores: id est, malus Poeta inter bonos. Sit à verbo Graco

Διάστολος, quod inter cætera significat distractio.

Diastoliron, Διάστολος, autore Macrobius, Musice mensura
est constans duobus tonis & semitonio minore.

DIA DIC

434

Diatheca, ex. s.p. [תְּנִינָה אֲחֹרֶם] delatione ciborum. Ang. Gall. Testament. Ital. et Hispan. Testament. Ger. En Testamen. Pol. Testament. Vng. Testamentum. Ang. A testament. & Diatheca, orum, pro testamento ponunt, & pro hereditate que testamento obvenit. Quam autem testameatu significat, plurimis plures efficiuntur. Mart. lib. i si O' quantum diatheca valent, & quinq. comatu. Tunc quā pauper erat, nō sicut erat. Apertus. Tornatis. In Diatetus calix. Diatetus autem per se significat, aut tornu confitio. [Pol. Tornu. Iren. Vng. E. erga frater.] Vlpian. I. Si Servus ad legem Aquil. Si canem diatretum facientem dedili, si quidem impunita fregit, damni iniuria tenebitur. Hec poulia a Cicerone & Salilio fere tenebrata vocantur. Hic Diatretarius exlator, qui tornata opera facit, in l. 1. C. de excus. antif. Vide Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 7.

Diatheis, pen. corr. A. dicitur. Afflatus: & unum ex accidentibus verbi, quod Latinus Genius vocant.

Diatrem, pipetum, medicamentum, quod ex tribus pipetibus conficiatur. Compositionem docet Galenus de valetudine iuunda. lib. 4.

Diatrem, Graecē Διάτρησις, Calkodes navis sunt, qui non prelio conducti, sed lofo vietu navem custodiebat. Vox est compoita, & dicitur id est a vieta, & rega, quod custodem nominat. Alcibi. I. ff. Naut. cap. slab.

Diaulos, διαυλος, sparium duorum stadiorum. Stadium enim, ut illorum nomen placet, pedes in longitudine sexcentos habet: diaulos, mille ducentos: miliauit. Et dia octo: dolichus, diaulos, dia duodecim. Vitruv. lib. 5. In palatulis, pentylia quadrata, five oblonga ita sunt facienda, ut duorum stadiorum habeant ambulationis circuitum, quam Græci vocant diaulos. Item Diaulus vir erat ex medico iactus cadavera funeraria, de quo Martialis: Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Diaulus. Dibalo, ar, are, Verbum ab animali voce ad hominem translatum. Dibalare rem, est quod Graecē dicitur γενεπεπτεντον. Virro lib. 6. de lingua Latina.

Dibapha, five Dibapha. [דִּבְּאֵפָה] totaliter fibroni. διαφα, ειδεσσο. Gall. Et omnes suos rufos de teinture come illius la purpure. Ital. Purpura iuncta due fusti. Ger. Zwei mat eingefüllter purpur. H. f. Caja das reis renuda de color borrego. Pol. Purpura faser. Et omnes rufi omegay. Vng. Kuty fejlett karony. fumabarony. Ang. Twisted purple. Vng. Karay fellett karony. fumabarony. Ang. Twisted purple. Purpura Tynabiss uncincta dicta maga & diaulos. Plin. lib. 9. cap. 39. Hic fascella dibapha Tynabia que in horas denasus milie non poterat emi. Hac Lenorius Spinter Aedilis curulis plumbus in praetexta ulti imponebatur. anno Urbis conditae lepungentino, Cicerone Consule. Cicero Calio: Curus nostrus auctor cogitatius cum infector moratur. Vbi norat Cornutum nullius pretium hominem, qui immaturi aspirabat ad magistratum.

Dica, t.p. judicium, actio, libellus actionem continet. [דִּקְּא] Gall. Vnde causa pro re, re alicui. Ital. Petitione a domanda in iudicio. Ger. Ein bitt in welchen ein Rechtsbedarf bestehen und wird von Manungs brief. Hisp. Demanda en iugos. Pol. Pro parte iuris causa iuri ipsa. Vng. Pörbeli scelere lesei, (magy) fobia. Ang. Au cause, action, or process.] Terent. in Phorm. En unquam injuriam audi huius scriptam dicam: Cic. 4. Ver. Scrubitur Heraclio d. a. hoc est, ecquando audisti me injuriam nomine in iudicium fusile vocari. Ibidem: Cognatum te meū esse dicam, & tibi scibā dicam. Audio i. m. d. d. Ang. Græci Dicam esse finitem iudiciorum praesidem, eamq. virginem & Iovis filiam: (qualem etiam Latini singunt iustitiam), cuiusq. ministri dico: dicebantur: hoc est, judices & iustum drepentes. Budanus.

Dicendores, is est, qui iura reddit & iurisdictionem habet, & in cuius potestate sunt iudicia.

Dicacit, s. t. [Pol. smekolaw]. Dicaculus, Vide DICO. dicit.

Dicēdōgīa, [דִּכְּאֵדוֹגִיָּה]. Iuris sui in mediu prolatio, quā scilicet iure nostro iuri, & quietatem causis quam brevissime complectitur. Ratibus Lupus.

Dicax, Vide DICO. dicit.

Dichoritus, θρησκευτης, Pedis genus est, ex duobus collibus tracheis Andiamas. quum scilicet prima & tertia syllabæ producuntur, secunda autem & quarta coniunctur.

Dichotomos, [דִּכְּהֹטּוֹמָס]. Gall. Divisi in duas partes. Ital. Partis in duas parti. Ger. In two ibus iustitias. Hisp. Partis en das partes. Pol. Na dwie ręce iury. Vng. Fel. kettemeteze. Ang. Dividit in duas partes. Apud nos idem est quod dividatur, sive per medium sectum qualis septimo quoque die post plenum orbem Luna videatur.

Dicla, causa. Vide DICO.

Dico, is, priore concepta, ad. p. Confero, dedico. [תְּנִינָה קְדֻשָּׁה] Gall. Dedicer, confacer, donare a perpetuo. Ital. Dedicare, confidere. Ger. zuwigen / mitmen. Hispan. Dedicar o consagrar. Pol. Wiergie oddare. Vng. szentelök.

D I C

szentelök, dedikállok. Ang. To consecrat, to give over for use. Plin. lib. 22. cap. 1: Priscoq, nū implicia rura etiam nunc deo praelentem arborem dicant. Cic. 1. Tusci. Dicati Apollini cygni. & Accipitrus etiā pro addicere, offerre, & se totū alienū tradere. Cic. Cat. lib. 1: Balbum quanti faciā, quā me ē totam escaerim, expto scies. Idem 3. de Orator. Non vidit eoru plorū qui tum adolescentes Crasso fecerant, horribiles miseris casis. Dicere se in aliquam civitatem, & Dicere secutati, Cic. pro Corn. Balbo. & Hujus verbi composita sunt Adico, D. dico, Indico, Prædicto, qua habent pena. Dicatio, onis, fr. Cōsecratio, addicatio. [תְּנִינָה חַנְכָּה] Hebr. נְגַנָּה. Gall. Dedicatio, deuotio, spesiale, admodum. Ital. fissa ducare & dedicare. Ger. Zuwidern. Hisp. La dedicacion. Pol. Oficjum uare. Vng. Szentelök, aszulás, dedikáció. Ang. Avowing, a promising or confessing. Cic. pro Corn. Balbo: Dicatur civitatum civis ēle noстро iure civili nemo potest. Non est hujus civitatis civis qui se ali civitati dicaret, potest. Neg. lūm dictione, sed etiam posthuius iure potest civitatis secundatio. Dicātur, x. [אָזְעָמָן] Dicatio. Un. segnile, arcula, dicitur.] Plinii in prefat. Nec fiducia operis haec est sed dicatur: Se enim legi debet non vero indicatura. Dico, is, priore prod. act. i. dico, dictum. Loquor, roba facio, narto, oratione habeo, cōtempro, profeo. [תְּנִינָה אָמָן] Gall. Dicere, parlo. Ital. Dire, parlare. Ger. Sagen. Bel. Segger. Hisp. Hablar, dizer, parlar, sanche, dize, impunis. Pol. Mówić, powiedzieć. Vng. Mondan, beszéden. Ang. Testify, or show.] Cicero pro Quinto: Quid hoc in iugis dici aut commemorari potest? Apud Oratores vero. Loqui, est qualiter verbis profere: dicere vero, eleganter & suauiter. Quintilia. 10: Nam nudi ne dicere quidem videntur, arti qui disponit, ornat, copiosè dicit. Cic. in Oratore: Qui in quam alius video oratio esse, alius disputatio, nec idem loqui ēle, quod dicere attamen utiq. in disertando est: disputatione ratio, & loquens. Dialecticum sit: Oratorum autem dicendi, & orandi. Hic Dicere, say, say, to evocari oratoria & facunda oratio. Hic etiam pro parte minima orationis significativa recipiunt, quam Græci λόγοι appellant. & Dicere etiam, vocare, nominare est. Virg. 1. Aeneid. Est locus, Helperiam Gran cognominat. & Quandoq; indicare. Virg. 3. Aeglog. Dicimus dicera, cujum pecus tam Meliboci. & Quandoq; dessumus, οὐδέποτε οὐδέποτε. Terent. And. Sed dico, et temere facio. & Quandoq; promittere, οὐδέποτε. Pompei in Pistoribus: Non certos dico quinquaginta milia. Salust. lib. 2. Histor. salvo anno in Macedonia. C. Cuno ia principio veris cum eum profectus in Dardaniam, quibus portuit pecunias distinguit. & Quandoq; pro affirmare. Martial. in Amphi. Quoniam patris dicens esse pater. & Quandoq; dicere. Virg. 6. Aeneid. Iunoni inferne dictus facio. & Quandoq; pro significare. Terent. in Eunuch. At neiciebam id dicere illam. Et alibi. Quali tu dicas factum ēl meo consilio. & Quandoq; acceptum pro cantare. Virg. 3. Aeglog. Aeneis dicitur, amarantha Camenæ. & Quandoq; pro producenti. Hinc hi Dicunt, quum tanquam consiliari, quid nobis vides, pronuntiantur, οὐδέποτε. Quintil. Apud judices quandocum legem dicturos sententiā, de confessis precipue culū ēl. & Dicere leges alius est quam Fene leges, ταύταις. Ferunt enim leges apud suos. Dicuntur autem iudicis hoc est, imperantur. Liv. Quando perinde ac vixit iam habiles dicentur, quo ad causam dicendam praefit. empido. Liv. 5. ab Vibe: Quum diem Appio Virginis dialis, Appius stipatus Patricius juvenibus in forum descendit, dum etiam extra iudicium dicere diem, est certum diem praedigere, constitutere, sive assignare. Terent. And. Hic eorum dies est dies. Cal. 1. bell. Gall. Diem dicunt, qua ad ripam Rhaeani omnes conveniant. & Dixi per synopen, pro diuina Terent. Eunuch. Dixi eunuchum velle te. & Dicere causam dicitur reus, quem accusationibus respondere cogitare. Liv. 2. Macedon. Scipo illius dicitur causam, orationem. Et Cato. 1. bell. Gall. Organorum ex vinculis causam dicere coegerunt. & Dicere dorem huius, vel filii, vel promittente dorem. Terent. Heavi. Quid datus dicam te dōmī nō ha-panio pōst. Sed ita dicti opis ēl, si me vis salvom esse, & res & filium. Me mea omnia bona dōmī dōmī ēl. Cicero pro. Flac. Dicit Valeria pecuniam omnēm ūam dixerat. & Dicere eamnam. Plaut. Stic. Fero convivam. Dionysium, mīhi. Esthi. nāq. Adepol eamna dicta ēl, locu liber datus ēl mīhi. & Tibi apud vos. & ius dicere, est magistratum. Cic. de Ponti. consul. Emili grandi pecunia utobi de pecunia credidit ut in liberis populus, contra Senatusconsultum, & contra legem generi mi dicere licet. Idem pro L. Flac. Qui anno ante Romam ius dixerat. & Dicere Magistrum equitum, pro creare. Liv. 5. ab Vibe: Is sibi magistrum equitum Possumus ibi.

tiam dicit. ¶ Dicere multam antiqui cum dicebant, quum ad populam & in comitatu multa discepta irrogabatur, quod ipsi Centare multa dicebant. Liv. 2. bell. Punic. lib. 5: Excitati tandem duo Trib. pleb. Sp. & L. Carvili quum rem invasam, infamemq. ceterent, ducenti milium ex multis multam M. Pollio dixerunt: cujus certandæ quum dies advenisset, &c. Dicere multationem, sive multam pecoris. Plin. lib. 18. cap. 3: Maltrato quoque non nisi ovibus, boumq; impendio dicebatur. Varro: Sed quum eiusmodi multa pecoris armentisq. à magistris dicta erat, abigebant oves bovesq. ¶ Dicere Musam aliquam, Virgil. Aeglog. 8: Damoni Musam dicere. & Alphelicer. ¶ Dicere nomen aliquum, pro imponere. Livius 1. ab Urbe: Brevi stirps quoq; virilis ex novo matrimonio fuit, cui Aficanum parentes dixerent nomen. ¶ Dicere repudium. Tacitus libro 3: Quirinus post dictum repudium ad hoc interficiunt, quanquam infami, ac nocte miserationem addiderat. ¶ Dicere sacramentum dicebant milites, quum ad iurandum adigebantur. Rem publicam se non deserturos. Liv. 2. bell. Punic. lib. 5: Tribuni plebis, si eis videtur, ad populum ferrent, ut qui minores decem & septem annis sacramento dissident, in perinde stipendiia procederent, ac si virginianorum, aut maiorum milites facti essent. Idem 4. ab Urbe: Hoc decreto Cösl armatus, quum paucis appellantibus Tribussum, collum tortilleret, metu exteri sacramento dixerat. Dicere sacramentum. Liv. 4. bell. Punic. Hodie Consules creveris, quibus sacramenta liberi nostri dicant. Horat. 2. Carm. Ode 17: non ego per fidem dixi sacramentum. ¶ Dicere de scripio. Cic. pro Flan. Reciteretur oratio, quæ propter ejus magnitudinem dicta de scripto est. ¶ Dicere sententiam fecutor dicunt, quum suam in senatu sententiam exponit. Cic. 6. Verr. Mos est Siracusa, ut si qua de te ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur. Crl. Cicero. In Consulatu designatum primum sententiam dicentem. Dicere pro sententiæ, idem quod dicere sententiam sicut. Dicere testimonium, & pro testimonio. Liv. 2. bel. Maced. Et quando nemo velut qui in hoc consilium convocati ellis, pro sententiæ quicquam dicere vult, aut audet, orationes Legatorum extremo die pro sententiæ dictas percenseamus. ¶ Dicere ex tempore. Plinii Epistol. 27: Dicit semper ex tempore, sed tanquam diu scripsit. Quintil. lib. 6. cap. 3. ¶ Dicere testimonium, & testimonia, est testimonia & probata. Cicero ad Quintum Fratrem lib. 3: Quum testimonium secundum fineis & religionem gravissime distinximus. Idem pro Sylla: Qui in illius testimonia gravia dixerunt. ¶ Dicere pro testimonio, quod nunc dicimus Deorum. Cic. 7. Verr. Dicetas pro testimonio de meliorie nautarum, de fame, &c. Dicere ad voluntatem aliorum, est assentiri, adulari. Cicero de Amicitia: Semper auger ascensio id quod is, cuius ad voluntatem dicitur, vult esse magnum. ¶ Dicere salutem alieni. Cicero Attico lib. 5: Cicero meus puer tibi salutem dicit. Plautus Curculione: Veneri verbis meis salutem dicit. ¶ Dicitur, impersonale. Cicero 3. de Natura deorum: Quaratus in quem heroies temporibus Ascarabo Rhodi peperisse dicitur. ¶ Ut dicitur. Cicero 3. de Oratore: Quavis spham in scenam (ut dicit) attulerit. Enim tamen in sphæra formicis similitudo non potest inesse. ¶ Dicere, pro dicere posse. Terentius Andria: Nec satis ad obnugandum causæ, dicere, Quid feci, quid commenzi, aut peccavi patet? ¶ Dicere volui, correctionis genus est, quum qui in loquendo falli ell, ac verbum unum pro altero producunt. Plautus Milite Sorbet dormiens. P. A. Qui sorbet? V. Illud, sterit volui dicere. ¶ Dicassis, pro dicas: Dice pro die, apud Comicos frequenter. Plaut. Curculione: Haud in me male me dicantem male dicassis. Idem Ruden. Tu siquid opus est, dice. ¶ Hujus verbi composita sunt. Addico, Antedico, Concedo, Edico, Indico, Interdico, Prædicto, que habent penitum productam.

Dicimus, n. f. & nomen esse potest. [ΤΙΝ έιμι ΤΙΝ έιμι, πέρας, τελος. Gall. Vo mot, vne parole, ou dire. Ital. Perola, morto, detto. Ger. Ein Westen ein Satz. Bel. Ein Woort/estryct. Hisp. Eldest. Pol. Mora, penitie. Vng. Mandis. Ang. A word, a saying.] & partip. Minus dico, scilicet dicto audientem suis Pretori. ¶ Dicisis aliquem aggredi. Virg. 4. Aeneid. Talibus aggreditur Venerem Sarumia dicit. ¶ Et quavis dicta generaliter de quovis fere-

monē dicantur, apud veteres tamen pro facetis & jocis ponē solent. [επιγεγμ. Cic. lib. 2. ad Attic. Itaq. nostri, quum omnia diximus dicta, essentq. facet & breviter & accurate jocari, ea proprio nomine appellati dicta voluerat. Terent. Evnuch. Facete, lepide, laute, nihil supradicatum obsecrōne hoc dictum era. Vbi Donatus: Dictum id, quod proverbium, sive adagium quod facetus hominibus adscribitur.

Dicifio, f. r. pen. corr. n. q. verbum desiderativum: ac l'ensis. Dicere cupio, sive dicere molitor. [λέγειν. Pol. swieken. Vng. Mandani, scilicet knéánok.] Macrob. Satur. lib. 7. cap. 3: Sed perge, Aviene, ne ultra te dicturamentem retardem. Idem lib. 7. cap. 1: Quid duces & milites, qui fortiter a se facta semper dictiunt.

Dictio, f. t. Oratio, dicendi genus, actio. [בְּרִתָּה מִתְּאַבֵּל. Gall. Parele, mot. Ital. Voca. Ger. Ein Wort. Bel. Ein Woort. Hisp. Una palabra. Pol. S'emo. Vng. Bez. scoldi, mondai, jze. Ang. A word.] Dictio testimonii id est, ius testimonii dicendi. Terent. in Phorm. Scrum orate causam leges non sinunt, neq; ei testimonii dictio est. ¶ Sentence dictio, Cic. 2. de Invent. Aliud enim laus, aliud vituperatio, aliud sententia dictio, aliud accusatio, aliud recusatio concerte debet. ¶ Item pro facunda & oratoria oratione. [סְגִּיר. Gall. Orason, rafinement. Ital. Raffinatezza. Ger. Ein wortfein. Ted. Ein gewohnter biech. juzt. Hisp. Raffinement.] Csc. 2. Tusc. Itaq. quam ante meridiem dictioni opera deditus. Idem de Clat. Orat. Malim mihi L. Crafti unam pro M. Curius dictiōnem, quām castellanos triumphos duos. ¶ Dictio, pro oraculo. Liv. 8. ab Urbe: Accito ab Tarentinis in Italia data dictio erat, caveret Acherauliam aquam, Pandosiamq; ut bembibi satius ejus terminus dari.

Dicax, om. t. Qui dictis abundat, qui facere & acutè dicta jacit. [מְבָבֶל מְבָבֶל תְּבִבֶל malibb, gavonin, פְּדָמָה בְּמָה. Gall. Maqueur, jaseur, raireur. Ital. Dicace, maledicente. Ger. Schimpft sprangsi, buntfisch, spottisch. Bel. Schimpahsch. Hisp. nezder y parlano demasado. Pol. Traktoi ritamique Party may. Vng. Tisafogos tréfai. Ang. That breaketh much, a prater, a babler.] Quintil. lib. 6. cap. 4: Demosthenem urbanus suis dicunt, dicacem negant. Cic. 1. de Orato. Quod est hominibus facetus & dicacibus facilimum. Idem pro Cai. Quam volent in copiis faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum dixerit sint. Dicaculus, mawtus, Aristophani, & Μάρτιος, & Dicacula, diminutiva sunt. [Pol. swieke. Vng. Tisafogorka. Ang. A prater, a babler.] Plaut. in Alin. Satis dicacula es amatrix.

Dicacilas, Est sermo, cum risu alios incellans, inquit Quintil. libro 6 cap. 4. [Ἐπὶ σχόλῳ Ἀριστοφάνης σκηναῖς] μασχάλ. πλευραῖς. Gall. Proj. que rencontre, moquer, i sacrifice, i affecte, bresarderie. Ital. Giacimento. Ger. Spotted, Sprang, Schimpfung. Hisp. Demasada, parleria. Pol. Spieboranie, blakorania. Vng. Tisafogos, tréfai. Ang. Pratilia, chattering.] Cicero. In Orat. Ille generi orationis asperguntur etiam tales, qui in dicendo mirum quantum valent: quorum duo genera sunt, unum facciarum, alterum dicacitatis. Idem 2. de Orat. Scutulis oratori dicacias etiognopera fugienda est.

Dicōsus, idem quod dicax. [Vng. Tisafog.]. Varro lib. 5. de Ling. Lat. Hinc appellatum, inquit, in mi no dictum, & dictulos.

Dicō, as, frequentativum à verbo Dico: quod tamen à primi: vis significauone nonnulli recedit. Ell. eam dicitare, aliquid trahim proutitate, ut calamo exipi possit. [Ζωγράφος, οὐ αἴσθετο. Gall. Nommer & dicker à un autre qui écrit. Ital. Dettare. Germ. Angeln oder Vorreden aufzuschreiben. Bel. Voerissen dat jemant epstukert. Hisp. De que lo que otro escrue. Pol. Lekto mowac do pisanca polare. Vng. Mandzalona, bezzeldegdom, pronam zileos. Ang. To tell all sober what soll be written, to edite.] ¶ Accipitur etiam dicitare, pro suggerere: ut, Ratio dicitat: hoc ell, suggestio, οὐ πράτην, οὐ πρέπει. Plin. in Epist. O' sylva, o litus, quam multa compontis, quam multa dictatis. Boëthius: Ecce mihi latere dicitant scribenda Camene. Camene enim litus, ac solidudo tacitè suggestum nobis quod scribamus, quemadmodum ratio, & nonnunquam indignatio dicitat: quod etiam nonnotavit Valla in Raudenem. Plin. lib. 26. cap. 4: legitur demonstratum priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adjiciensq; quas ratio dicitaverit. ¶ Dictare, pro edicere, seu polliceri. Quintil. lib. 1. cap. ult. Aut cum so dalibus jocatur, aut nonnunquam ad librarios suos ita respiciunt, ut sponte dictare videantur. ¶ Dictare actionem sive judicium, apud luitus consultos significat: actionem adversario voce edice, re, quum actor adverterio quam actionem intenturus sit denuntiat.

Dicāta, n. f. Dicuntur veluti themata atq; prescripta qua magister ludi pueris præbete consuevit. [Gall. Ce que le maître donne à écrire à ses disciples. Ital. Quello che il maestro da in nota à suoi discepoli. Ger. Das ein Schülmeister seinen Schülern aufließende schriften angegeben hat. Hisp. La lección que se da al discípulo para scrinare.

scirentur. Pol. Rzynkiera poigna de morte de pisanie sicut etiam reponit.
Vng Rzynkier meister tunc manyinak beszelget et magyar aranymagy
Nyelvessel. Ang. That which the master evolunt, to whom scholers.
Cicer. ad Attic 15: Non modis Troni dictare, sed ne ipse qui-
dem auderem scribere. Horat. Si iterat voces & verba calen-
tia tollit, Ut puerum favo credas dictata magistro. Nec
litigent tantum, sed in aliis quoq; ambas dictata dicuntur, lu-
ver., peragis dictata magistris Domina. Sanctio Cesa. Ut dictio
plinair singulorum suscipiarent, ipsiq; dictata exercentibus
darent. Vix per dictata gladiatotia precepta, documentaque
significantur. Dictata autem dicuntur hujusmodi themata
quoniam quae docemus, inculcamus, ut penitus excipiantur
& edificantur.

Dictatio, mis, dictata. [Pol. secundum ad am. Vng. Magistratus est, quod
satis, nylsest, nylscoct.] Paulus D. L. 29. Tit. 1. ab. 90; Lucius Ti-
tus miles norans (eo) testamentum scripendum nostris dicta-
vite & antequam litem praesciberetur, vita defunctus est. Quo-
to an hec dictatio valere possit.
Dictator, m. t. dicitur, dicitur, dicitur, dicitur, dicitur, dicitur. Apud
Romanos summi erat magistratus, qui periculosisissimi rei
publ. temporibus a consule de nocte capit. auspicio dici sole-
bat, unde & Dictator dicitur est: Et quia ceteris omnibus ma-
gistratibus, praesertim quiam Tribunos plebis, censoribus, Dicta-
tors summa potestas erat in populam, is quoq. Magister popu-
li appellatus est, ut scribit Vari. Cic. 3. de finib. Recius ma-
gister populi (is enim est Dictator) quia Sylla. Erat autem ex-
traordinarius magistrates habens jus animadversionis in cui-
juscunq; civis Romani caput, nce ab eo provocandi jus erat
nec alio pacto crean solebat quam quem vis aliqua major
repetente oborta ingentem urb. cladem munitam videtur. De-
cebatur autem Dictator a Consule, qui deinde Magistrum e-
quitum dicebat Liv. lib. 9 ab Vibe Fabius L. Papyrium Dic-
tatorem dixit. Iuvenc. Sat. 8. Fanno los equitum cum Dictatore
magistris.

Dicitur &c. [Vng. Ewing.] cuius in urbe Roma summum ius, ac planè regia potestas fuit, legelata, ut opinor, T. Lartio Flavo 11. Quod Cœlio cons. sine provocatione cœtatus, & de consularibus lectus. Potò, quum de consularibus cum legi lex juberet, sequebatur, ut de patribus crearetur: consules enim tunc, & per annos deinde multos, patricii fuerunt: nec prius de patribus legi dictator dicitur, quam etiam duo coniules patricii dicitur: non enim consul patricius dictatorum quemquæ de plebe dixisset: itaq; qui primus de plebe dictator fuit, C. Marcius Rutilus, is a M. Popilios Lenate consule plebeio dictus est: ita ha communicata plebi dictatura, anno ab urbe condita C. CCC. idq; co contra veterem confundidinem, nō tamē contra legem sicutum est: nō enim lex dicta: ortu de plebe fieri veterat, sed de consularibus palerat: C. Marcius consularis: fatus fecit igitur legi Popilius, quum consulariem hominem dictatorem dixit: patricis non satisfecit, quia consulariem de plebe dixit: quum omnes antea de patribus dicti concavissent. Ea dem forte sibi luctu sicutum est: [legem certe, quæ hoc fanxerit, nominat Plotarchus in Fabio] ne dictator equo posset uti, idq; vel ob eam causam, quod, quum plus inesse roboris in pedestribus copiis putaretur, proprieta in legione permanere, nec locum dicere debet: imperator, vel quod, quæ ad alia omnia dictatoris esset singularis potestas, in hoc uno voluerunt eum populo inferiori viderent. Senatus tamen pe- tenti Fabio Maximo Verrucosso contra veterem legem con- cessit, ut equo vehi posset, datumq; id hominis virtut, ac tempore creato, melioris fortunæ spes reposita videtur. Dictatur spatiuum semestre fuisse, nec longius esse per leges potuisse sa- tis constat: duo tamen, propriam potentiam legibus ac liberati anteponentes, L. Sylla, & C. Cæsar, uterq; patricius, perpe- truam dictaturam armis invadere: verum Sylla modestior: dictaturam enim sponte depolar, foliusq; aut cum paucis co- mitibus in publico versari solet est: cumque à quodam in- genio facili liberi adolescēte convint accidillimus vexat om- historige produnt Syll imq; tum dixisse: Hic adolescentis ne quis unquam possit ac in deponenda dictatura me imiter, effici- cier: Cæsar etiam illud iuxpe in ore habuit: Sylla necivit literas, quum ejus iussum amprod: no amq; in omittenda dictatura notaret. Ex Aldi libro de legibus Romanis.

Dicitur scilicet, f. s. quæ dicit agēda, præcipit & imperat. [Vng
Parafuso a Zeno.] Plaut. Perio: Tu hic eis dictatrix nobis.
Dicitur filii, a. um, [re]dimicere. Vng. Enim libz vado, emen-
gi. J. Quod ad dictatorem pertinet, seu quod est Dictatoris
Liv. 6. 30 Vibz: Postremo dictatorum fulmen in se intematu-
Dictatorius gladius, Cic. pro Cuent. Dictatorius juvenis. Di-
ctatore parte natus, Liv. 1. Deca, lib. 7.
Dictatoris, f. p. Dictatoris dignitas. [Xenoph. ap. ap. Vng
Enim ergz.] Plutarch. oozymus de imperiis ap. Livius: Dida-
tur semper altius falligium fact: Nam a. p. ap. ap.

D I C D I D

erat ius provocandi, quibus etiam anima diversio capitis data est. Dictaturam gerere. Crc. 2. Offic. Quod is paucos libri dies ad Dictaturam gerendam addidisset.

Dicitio, as, pen. curit. à dicto, secundum à dicto frequentius,
Passim & frequenter dico. [Pw fabrixi, exq; à n. missari npi,
Gall. sicut, sive plus pars litterarum, dare ut resister quidque
Ital. dicitur. Ger. Dicit sagas/sagen eius sagas. Hilp. Dicitus
noste. Pol. Wawerius motte. Vng. Szegedon, monachorum
Ang. To endite sien and in foudre piece.] Cic. 3. Ver. Ut hoc
jam palam dicuerint. Idem ad Leontul. Quem post reditum &
distant tracto animo & demilo suscite. Idem 3. Officior. Dic-
tabat se horum alios aliquos emere velle.

Dicitur causa, n.d. Dicte causa & acuta, & quodam quasi in-
lio pungens. [תְּבִיבָה] schimind, exasperare. Gall. *furor*
mequere. Ital. *moza che porzzone, motti faccione*. Ger. *Sprunz*
schmerzen, Schrammen. Hispan. *Danayre matuenda*. Pol. *szw*
siles a peresypne. Vng. *Troj gulyatko* inf. etd. Ang. *to rage*
and assault. Fr. Mart. *Omnibus attides, metuera diu in sonis.*
Varro: *causa, origo, causa*, Quā mobile neq; onto placent illat
placent quibus tonitruū Graeca dicitur, & Dictina placent
jacta Prisci Mæsonica vocab. *causatio, causare* à Ma-
sone quodam initio comediarum Arg. stens.
Dicis causa, Vario locutionem antiquam esse scribit, & ad eam
origine deducitam ut verbum dico, formulis a recto Dic, d-
cis, ex Dico; item ut Iudex, judicis, à Iudice, & Index, indicis,
ab Indico. Nam si juncto verbo, autore Vairone, Iudex dicitur
qui ius dicit, verisimile est voce simplici similiter eum qui
dicit, Dicem appellatum. Dicis autem causa id fieri dicimus
quod nulla alia de causa sit, quam ut factum esse dicatur. Ca-
jus 1.4. *Commodati. Sxepē enim, inquit, ad hoc commoda-*
tu pecuniz, ut dicis gratia numerations loco intercedat
Vipian. in L. 1. D. ad S. Syll. Excusantur servi qui auxilium tace-
rant sine dolo malo. Nam si fixe quis auxilium fecit, vi-
dico gratia tulit, nihil hoc commentum illi proderit. He. 10.
ma ex Lexico Hotomani.

Diciturum, a. Live Dictamnus. [Δίκτανθος. Diasonia. Gall. Vix herbe appelle dictam, ou gingembre de la vallée Ital. Itala. Ger. Ein traut dictamenmenn / einen jagen se iste ein gattung heil der pasto. Hisp. et dictamo yema amaybla. Pol. Dictionem. gen. Vng. Diceman.] Herba eti in Creta præcipue solitaria, crista, levigata, præstigio simili, sed majoribus foliis, quæ tenent quodam spissaq; lanugine pubescunt. Florem nullum emittunt. Produnt in Creta capras sagittis percussas, hæc herba & pastu eas excutere. Virg. 12. Aeneid. Dictamnus patrix Cretæ carpit ab Ida. Puberibus casuum foliis & summantem. Purpureo: non illa fens incognita capri Gramma, quæ tergo volucres habet sagittæ. Cicet. i de Natur. deit. Capras auctum in Creta ferit: quæm efficiat confusa statutus (agimus herbans quadrato, quæ dictamnus vocamus) quæ quæm equitavissent sagittas excedere dient cōspore.

Dicitur, m.t. **Dictatura**, Vide **DICO**, dicitur.
Dicterium, **Dictio**, **Dicto**, **Dico**, **Didum**, **Vide**
DICO.

DICO.
Dicitur **dictum**, pen. corr. n. f. *dictum*. Latinè dicitur **dictum**, quæ duobus tantum remorum ordinibus regitur, à prosa & à puppi. [Cicer. *Ein Meisterstück das aufs idem band meines Vaters hat. Ang. 12a et siue hanc modis sive in a scate.*] Iulius Pollio lib. 1: **Dicta sunt naves**, quæ duobus gubernaculis patim à prosa reguntur & puppi. Cicer. Attic. lib. 5. *dictum Rhadotam, & dictorum Mityleneorum habebant, de aliud certi- possum. Idem libro 16. Nam & ipse Dominus bona plane habet dicta.* & **Dicto** item medici vocant **pulsus** quoddam genus in arteria, à **geminato** percussu. Galenus in tractatu de **Pulibus**.

Dictyotū. [Δικτύον. Vng. Teryt̄ cōspīp̄ de sc̄te al̄m̄t̄] Op̄ia quā nostr̄ rēscindat̄ vocant̄, ita dicta quōd in hoc ad-
fici geōt̄ tessellæ, macularum quæ in reti conspicuntur, &
militudinem referant: dicta enim Græci vocant̄ reta lūsa
lib. 36. cap. 22: D̄i cōyōt̄ vocat̄ vericulat̄ illudat̄, quam
frequentissimè Romæ illorum tūmis opportunam. Vbi tūmis
in vobis tūmis codicibus lec̄tūs Dictyotū.

Didascal. L. p. [77] lxx sch. ad amazas. Gall. Delliae. Ital. Di-
trina. Ger. Dictys und Regius. Hisp. Dellinae et cetera.
Pol. Pokojomyska. Vrig. Tamiasz. Sudetianus. Ant. Cof-
fe. Latine doctrina. sive eruditio. Non re didicimus, quod elab-
ore sive intellectu. Cal. Cicet. lib. 7: Generis tamen quod ad
nos pertineat, & didicimus quendam, ut versetur inter his-
panos habeant.

Didascalus, m. f. [דִּידָּסָלָעַ מְרִילָה] melampus. *Didascalis*. Gall. *Docteur magistre*. Ital. *Maestro*. Ger. *Ein Lehrer*. *Unterrichtslehrer*. Hisp. *Maestro que ensina*. Pol. *Nauigator, nañor*. Vng. *Mester*. Eng. *Master*. Fr. *Maître*. Neth. *Meester*.

*Mosier, tamus. Ang. A master or teacher.] Nobis præceptio
nat, non tibi dicitur: hoc est, à docendo.*

disseminare. Gall. scinder, distribuer, separar. Ital. diffondere, disperdere. Ger. scinden. Hisp. Partir en partes, separar. Pol. rozdzielać. Vng. szíjegyes. Ang. To disseminate and disseminate.] Dictumque videtur dico, quasi dividio, ablati media syllaba. Hotat. 2. Serm. Sac. 21. *A* hoc sensu exemplo dum manuas et dedit ad eum, dividit. Frequenter accipitur pro divulgo, sive dispergo. Virg. 7. Aeneid. Diditur hic fabula Trojana per agmina rumor. Iuuen. 8. Aeu. Cognatus; partes, tua terris didita fama. Est autem hoc verbum Lacrenio in primis familiare.

Didoron, pen. prod. [et dexter. Gall. De deux palmes. Ital. Di due
palme. Ger. Zweier hand breit; oder lang. Hisp. De dos palmei. Pol.
Nadwia di eis. seroky. Vng. Et tonem. Ang. Of its head broad.]
Quod est duorum palmo rum: unde latens quod tam genus
sequipedali longitudine. Plin. didoron appellat, a longitudi-
ne numerum duorum palmarum majorum, quorum inguli-
valent palmos minores tres: hoc est, digitos duodecim. Ver-
ba Plini sunt haec exhib. 53. cap. 14: Genera latetrum tria: dido-
ron quo uitius, longum sequipede, latum pede. Alterum te-
tradoron. Tertium pentadoron. Greci enim antiqui doron pal-
mum vocabant: & ideo dera, muncra: quia manu darentur. Er-
go quatuor & quinque palmis, prout sunt, nominantur.
Hec illae.

Didrachmum, n.s. *di drachmā*, Numus est duas drachmas con-
tines, ut scilicet Bud. in lib. de asse.
Didico, u. pen. prod. act. t. In diversas partes & diversa loca
deco, diucho, dimiso. [IUD] naphatā, dīngē, dīgātānā, Gal.
Difundit, separat, & faciat alterius partē cū & l' ante in Ital. Difundi-
re, dividere in diversa pars. Get. Zerzehen; von etiamander thum. Bel.
Verstreuen/buddn. Hisp. Partir in partes diversas. Pol. Rozspieć,
repulsum. Vng. Kifai roilem. Ang. To conveye into sundrie par-
tes and places, to separate and dispart.] Cæs. 6. bell. Gall. Dimitten-
da plures manus, diducendisq; erant milites. Colum. lib. 6. de
bobus domandis: Post hinc deductis malis educito linguam.
Idem libro: Validam vitrem in ramos diducere censeo. Pers.
Quoniam; iter ambiguum est, & vitre nescius error. Diducit tre-
pidas ramola in compita mentes. Virgil. lib. 1. Georg. quiq; paludis Collectum humorem bibula didicit arena. Propert.
Non ego complexus posui diducere vestrōs.

Didymus. [DIDYMUS. A. D. 1100.] Ger. SWISS Pol. M. 100.
Vng. KETUBA.] Latine geminus dicitur. Quo nomine vir Ale-
xandrinus dictus est, qui licet ab inuenire puerita oculis ca-
pus foret, divinas tamen literas opum sallebat, & inter Ec-
clesiasticos scriptores illius fuit: quumq[ue] propter exortationem
eum elementorum ignarus esset, Geometriam tamen, quo
rei maximè visa indigerat, perfectissimè tenuit. Autòs Hieronymus.
¶ Fuit & alter Didymus Alexandrinus iallamentarius filius,
quo nemo ut Quintus inquit plura scriptit. Grammaticus
fuit, & ad Augusti tempora praevenit: ob altitudinem circa libros
moram, ~~giganteus~~, appellatus: nam ad tria millia librorum
& quingentos Icripsisse dicitur. ¶ Fuit & alius Grammaticus
Alexandrinus, qui Romæ docuit. ¶ Alius item Poëta qui
Georgica scriptit. ¶ Alius præterea philologophus Acad-
emicus.

Dies. Optima. Gall. Iew. Ital. il giorni. Ger. Ein tag. Bel-
arus Hisp. ti dia. Pol. dyri. Vng. Nap. Ang. A day. Tam
masculini quam scieritimi generis est in numero singulariter
plurali vero tantum masculinum. Illud tamen interest, quod
dies in feminino genere denotat tempus in determinatum. &
idem communivm ejus est diecula, quod significat breve tem-
pus & motum. Dies vero quem tempus significat vigintiqua-
torum horarum, vel etiam spatiuum illud ab oriente Sole ad So-
lem occidente, generis masculini est nō illud tempus est deter-
minatum. Sic diem hellesternum, & diem hodiernum, potius dici-
mus quam hesternam, vel hodiernam. Contra, pro tempore
inceps licimus longa dies, pro longo tempore, non autem
longas dies, lumen alii. Longa dies igitur quid contulit id est
longum tempus. Virgil. 1. Aeneidos: Multa dies, variusq[ue] la-
bor mutabilis ævi Reculit in melius. Iurisconsulti item bina-
tum, quadriga die usurpant pro tempore biennii, triennii,
quadrinaria. Sed confundunt quandoq[ue] haec differentia. Vir-
gili. Aeneid. Iamq[ue], dies infanda aderat. Cicero ad Quintum
Frarem In qua primum erat, quod d[icit] antiquior dies in iussi sumi-
stradicta literis quam in Cæsaria. Plin. lib. 13. cap. 24. Mi-
num quod eadem die germinat, qua injectum est. ¶ Dies qui
tridici solet, à media scilicet nocte in sequentem sur Ma-
ecob. lib. 1. cap. 3. tradit: ita dividitur. Primum dies tempus di-
cur mediæ noctis inclinatio. Deinde gallicium, sive galli-
canum, dies tempora, quod tum galli cantent. Inde contici-
sum, ambiens usq[ue] quum & galli conticeant, & homines
quietur. Deinde Diuulculum, quum incipit dignolci dies, ag-
no. Inde manet, quum dies est clarus. agno. Inde meridi-
dies medium, ē pars dies, pars etiæ agno. Inde iam supra voca-
tue occiduum tempus, d[icit]ur quod & ictum dies vocatur: ictu
& inox suprema tempitas: hoc est, dies novissimum tempus

sicut est expressum in duo decim tabulis, Solis occasus tupa-
ma tempestas esto. Deinde Vespera, seu Vesper, iuxta à stellâ
quam Graeci tempus, Plaut. Vesperuginem. Etius Vesperum;
Martialis Phosphorum, Virgil. Hesperon appellant. Inde cre-
pusculum vespertinum, dicitur à crepero, quod du-
brum significat, tanquam lux dubia, quod dicitur incertum sit, id tem-
pus noctis an dici existat. Ab hoc tempore prima fax noctis;
quod tunc primum facies hoc est, lumina inferni incipiunt. Deinde
nox concubia, à cubando; deinde intercepita
qua non habet idoneum tempus rebus agendis. In has par-
tes distinguitur diem, qui constat ex vigintiquatuor horis,
& lucem tenebrarumque continet: eumque dicim, civilem vocabant;
quod in aliis atque alios civitatis & regionibus alio atque alio
modo obseruaretur. Athenienses enim dicim civilem auspica-
bantur à Sole occidente, ad Solem iterum occidit item: Baby-
lonii ab ortu Solis ad Solem secundum exortus: Umbri à
meridie ad meridiem subsequentem. Romani autem à me-
dia nocte ad medianam noctem: quorum à nobis quoque con-
suetudo obseruatur, adeò ut siquid ante medianam noctem ge-
stum sit, id praecedenti diei ascribatur, quod à media nocte
subsequenti diei annumeretur. Interdum diens dicimus, ut
solam lucem intelligamus: tenebras vero sub noctis nomine.
Virgil. 6. Aeneid. Noctes atque dies patet atri janua Ditis. ¶ Est
& dies naturalis ab ortu ad occasum Solis. ¶ Dies totius anni
ex institutione Numae, aut festi erant, aut proscelli, aut inter-
essi. Festi dies aut sacrificiorum, aut epulatum, aut ludorum
causa fuerunt instituti. Proscelli autem dividuntur in fastos, co-
mitiales, competendinos, statos, præliares. Intercisi vero dice-
bantur, qui & humanae & diviniti negotiis erant communes.
Erant & atri dies, de quibus locis suis. ¶ Hujus nominis ge-
nitivus est dies, di, dies, & dic. Cicer. pro Sex. Equites non da-
turos illius dies peanas. Virgil. 1. Georg. Libra dies somniorum
pares ubi fecerunt horas. Idem 1. Aeneid. Munera, iugumque dii.
Sal. in lug. Vix decima pars die, pro diel. ¶ Die crastini, die
septimi: pro die crastino & septimo. Plaut. Most. Hanc rem die
crastini quicunq herus resercent. Idem Menach. Nam ibi: merca-
tum dixit esse die septimi. Vide Macrobi. 1. Sat. cap. 2: Die equi-
ti, die proximi, die præstini: pro quinto, proximo, & præstino. Vi-
de Gell. lib. 10. cap. 24. ¶ Derivativa & composita à dies, sunt
hodie, quotidie, pridie, meridies, nudiustertius, nudiusquar-
tus, diarium, æquidiale, æquidium, diluculum, & perdius.
¶ Dies qui hebdomadem constituent, à septem Planeti cognominantur. Primus septimanæ dies à Sole, dies Solis, sive
Phœbi dicitur. Dies iuniorum, ægirum, neptunum. Secundus à Luna, Lu-
na, thalas. Tertius à Marte, Martis, aeneus. Quartus à Mercurio,
Mercurii, iugum. Quintus à Iove, Iovis, Ævo. Sextus à Venere,
Veneris, æquatoris. Septimus à Saturno, Saturni, æquinoctiali. ¶ Dies
critici, sive critimi, æquinoctiales, à medicis dicuntur iudicium, in
quibus scilicet de ægritudine ferti iudicium posset. Vide
suprà Critici dies. ¶ Per antiquum diem, alio tempore, propter
proverbialiter olim de se admodum obsoleta præcepta. Refe-
retur à Diogeniano. Finitum illi, Magno Platoni anno. ¶ Ipsa
dies quandoque parent, quandoque noverca est, alio tempore, si-
am spuma, alio tempore. Versus est Hesiodi, quo significat, cum est,
non omni die bene esse posse, sed illo bene atque alio male. In-
de translatum, quod matres bene volunt liberis, novercas ope-
runt privignos. ¶ In diem vivere, est præsentibus rebus con-
tentum vivere, atque ex parato, minime sollicitum de futuris.
Quæ vita Graecis dicitur ægirum, & Ævo: & neptunum, quæ
ad eum vivunt modum. ¶ Diei civilis divisionem à Romanis
observatum, lege in scholis Beroald. super Apul. Al. aure.
fol. 35.

Diescula, diminutivum à die, gen. fœm. quod fecerit pro exigua
temporis mora accipitur. [enigmas dies]. Gall. Ille fœtus scot. Ital. Si fa tor-
us. Ger. Es tagit es wird tag. His. Ya viene el dia. Pol. Duerre. Vn.
Meg. vñsal. Ang. le mæcxi day. 1. Sicut no[n] descit, nos fit, quibus
solum unum in tertius personis absolute & impersonaliter.
Diespiter, diespitrus, Dies patet. [enigma dies]. Id est, Iupiter, sicut Dijo-
vis, quasi die juvans, quod à homines die & luce quasi vita ipsa
juvaret. Horat. lib. 1. Carm. Natoque diespiter igni corsico nu-
bila dividens. Macrobi. Ipsi quoque Romani diespitem lovem
appellant.

Diesquarti, & Diequartæ, pro diequarto. Diequanti & diequanti-
te, pro diequinto. Diepristini vel præstini, pro diepristino,
quod nos converso compositionis ordine dicimus pridie.
Diecrastini, pro die crastino, & alta multa. Videntur autem ve-
teres differentiam fecisse inter diequarto & diequartæ: ut il-

Iud, pro præterito sit, quod nos audius quartus dicimus; hoc de futuro. Vide Macro. Satur. libro 1, & Gell. lib. 10. cap. 24. Sunt autem hæc omnia composita, & pro adverbii accipiuntur.

Dicere, teste Nonio, à die vocati sunt crucifixi, quasi ad diem erexit. Fetus scribit dicere ut per antiphrasin dici apud veteres, volentes significare malum dicim. Unde Dicere à adverbial dicimus. Plaut. Quis tu dicere cū succula & cum potulis. Dicere (inquit) quasi in malam dicim. Unde pro verbialiter: la dicere tam jubemus ire, quibus preciam rexitum.

Dicere, n. p. Diu vivo, teste Nonio. [Gal. Vnde inquam ad Ital. Vnde longo tempore. Ger. Langsam. Hisp. Durar mucho tiempo. Pol. Diu pie. Vng. sok a tit. Ang. To live long.] Et autem verbum à die deductum, sicut perennat ab anno.

Diuinus, a, um, à die ht, sicut nocturnus à noctu. Quid ad diem pertinet, quod hic est. [Gall. Jour. Ital. Giornate. Germ. Tag. Ita. Diuino, diuinus. Germ. Zeitig. Hisp. Cosa del dia. Pol. Diuini. Vng. Napali. Ang. Belonging to the day.] Cicer. de Senect. An cenes (ut de me ipso aliquid more tenum glori) me tantos labores diuinos, nocturnosq; domi, militiq; susceptum fuisse. &c. Plaut. in Menab. Inde usq; ad diurnam stellam crastinam potabimus.

Diuinum, n. f. Liber continens acta singulorum dierum, diarium. [Gall. Jour. Ita. Giornale. Germ. Tagbuch; da Buch in welches man vergnügt / mas auf ein jedes tag geschreibt. Hisp. Haulera que pone se de dia en dia. Pol. Katalog des kreisr. jahrs. katalogus dais pohems. Vng. tereté katalogikus, a katalogus daimaps dolegit sol ita ut. Ang. A book containing the acts of one's day.] Juven. longi relictu transacta diuini. Alia Diurnum accipitur pro victu atq; mercede unusq; diei. Seneca: Diurnum accipit, in centenculo dormit. Idem lib. 2. Controv. Confors modò omnis fortuna diurnum petat.

Diuinus, a, um, pen. corr. Longus, diuinus. [תְּוִימָה arach. Diuinus, sp. Gal. Quis dure long tempore, de dure. Ital. Lungo, continuo. Ger. Langwirkt. Hisp. Cosa de mucho tiempo. Pol. Diuino. Vng. Hosszúidő. Ang. That endures long.] Cic. lib. 10. Epist. Libertatis defensio, cedriq; diuinus leviorum. Sic Caesar. Diutinus labor: & Lixius. Diutinum bellum.

Diuinum, adverb. idem quod dia. [אַזְמָן arach. Diuine, sp. Gal. Quelque temps, assez long temps, non pas trop. Ital. Longamente, di giorno. Ger. langezeit, langwirksam. Hisp. Lengua tiempo o en lento tiempo. Pol. Dlugo. Vng. Széles. Ang. A great while, a long time.] Plaut. in Ruden. Ille qui confidit, docet, atq; astutus erat. Diutinè ut bene licet partum bene.

Diuinit, pen. corr. diminut. à Dia, significat aliquandiu. [אַזְמָן arach. Gall. Quelque temps, assez long temps, non pas trop. Ital. Un po' d' temps. Ger. Langdauer, quasi tang. Hisp. Poco tiempo, o en poco tiempo. Pol. Krótki czas. Vng. Körülbel. Ang. A little while.] Gelius: Quum diutine tacitus cogitando tuiscent. Apul. in Flor. At dia in dem major meus Socrates, qui quum decorum adolescentem & diutile tacentem conspicatus foret, &c.

Diuinus, comparativum ab adverbio dia. [אַזְמָן arach. Diuinus, sp. Gal. Plus long moment. Ital. Più allungo, più lungamente. Ger. Länger. Hisp. Mas tiempo. Pol. Długo. Vng. Kétszer, töböl. Ang. Longer.] Cic. 7. Ver. Poterò hoc ego omnis extum, aut in hoc iudicio depolare, aut diutius tacitus sustinere. Plautus Rud. Sed mæca delicia spem detinere nolim. Si vos amici detinui diutius. Cic. Non obiundam diutius urem velitas.

Diuinus, f. Longissimo tempore. [תְּוִימָה arach. Diuinus, sp. Gal. Fort long tempore, longissimum. Ital. Longissimo tempore. Ger. Langst, längst, oder vielleicht Hisp. Longissime tempora. Pol. Dlugo, co. wieky. Vng. Haúvval, jobb kérne. Ang. Very long.] Cic. de Amic. Cartonem index tentem disputantem: quia nulla videbatur apot. persona quia de illa ex parte loquenter, quam ejus qui & diuissime tecum luisit, & in ipsa scenitate prædicta floruit.

Diuinum, a, um. Diutinus, à dia derivatum. [תְּוִימָה arach. Diuinus, sp. Gal. Qui dure long temp. Ital. Che dura longo temp. Ger. Langwirkt. Hisp. Cosa de mucho tiempo. Pol. Dlugo. Vng. Hosszúidő. Ang. That endures a long time.] ut. Vtus diutinus, silenus diuturnus, apud Cic. Idem de Senect. Quas quidem sic avide amipui, quasi diuturnam sum explicare cupiens.

Diuinat, tam, f. Longo quitas temporum, numerosus datus: [תְּוִימָה arach. Diuinus, sp. Gal. Langue dure, longue espèce de temps. Ital. Lunga durata, lunghezza di tempo. Ger. Langwirkt. Hisp. Largura de tiempo. Pol. Długo. Vng. Hosszú idő. Ang. Length or continuo estyme. Jut. Diuturnitas beli, Caesar. Diuturnitas temporum, Cic. Idem de Senect. Semper enim in his studiis laboresq; vivent non intelligunt quid obire pat senectus sit sensu sine sensu & asse senectus, nec labores frangit, sed diuturnitatem extinguitur.

Dictere, pen. prod. Tempus duorum annorum: [שְׁנָתִים arach. Diuinus, sp. Gal. Epaces de deux ans. Ital. Il passo di due anni.

n. Ger. Die jelt jist vier jar lang. Hisp. Tiempo de dos años. Pol. Czæ dwo laty. Vng. Két évvel. Ang. The space of two years.] sicut Trieteris, τριτηρις, trium annorum, vel certe (ut eleganter docet Cenforinus) quod tertio quoque anno recumit. Nam apud veteres Trieteris contabat ex quinq; & viginti mensibus hoc est, ex duobus annis, quorum alter duodecim habebat menses, alter tredecim. Sic etiam Penteteris, πεντητηρις, dicitur tempus hoc duplicatum: hoc est, quadrisenniū spansit id est, quod quinto quoque anno recurrit.

Dissimo, pen. prod. act. p. Per diversas partes famam divago, sicutram famam de te quipiam spargo. [תְּוִימָה arach. תְּהַלְּחַדְרָה, אֲגַדְּעָה. Gall. Diffamer. Ital. Dissimile fama. Ger. Verümmde carin im böh. gefrette ausbring. Hisp. difamar. Pol. Szamoje obnowiam. Vng. El hárásnak, más bóni rágásnak. Ang. To diffuse, to report ill of.] Sumit enim fere inde diuiri partem. Tacitus: A Nerone probro examine dissipatus, contumelias ultum ibat. Adulteriū dissipatum. Ovid. lib. 4. Metam.

Dissimilatio, [Pol. rasped.] Sacrifici genus inter virum & uxorem, quo conjugium dissolvant per confarreatio contractum. Erat autem Confarreatio quædam solennis, quam soli sacerdotes observabant in uxore ducenda. Solennum sacerdotis, autore Boëthio, per confarreatio uxorem ducabant. Quia de causa divorum per dissimulationem sive quoq; sacerdotibus proprium fuit. Dicitur autem Confarreatio, quod fareo libo adhibito conjungerentur: & e causa dissimilatio, quod simili libo adhibito disjungerentur.

Dissimilatio. Compositum est à farcio, imploco, & dissendo. [תְּוִימָה arach. דִּסְמִילָה. Gall. Assemblie de tous villes. Ital. Esposi & dissidente. Ger. Aufzellen von Städten. Hisp. Empuñado regular. Pol. Difusio, polychromia. Vng. Meg résztak. Ang. To share, to profuse reign.] Horat. lib. 1. Satyr. scilicet forum Appi Dissimilatio natus. Idem lib. 1. Epist. Dissimilatum transtire forum.

Dissimilatio, a, in con. Spatum temporis extendit. [תְּוִימָה arach. דִּסְמִילָה. Gall. Diffuser, delay, prolonger. Ital. Diffondere, prolungare. Ger. Verzögern, anstreben. Bel. Vertragen. Hisp. Dilatar et temp. Pol. Ostendam. Vng. El halasztan. Ang. To delay, prolong.] Virg. lib. 6. Dilatit in iterum commissa placula monos. & Interdum est in diversa loca ferre. [תְּוִימָה arach. Placuta in loc. Nos cum scapha tempestas dextro verum differrabim. id in Cur. Iam ego te faciam, ut hinc formice te frustulan dñe. & Interdum dissimilatio, scindere, dissipare. asq; p. Terent. in Adelph. Membrar, differar doloribus. Simile Grecis est καταστασις, interdum in ordinem ponere. 2. συνθηκα. Virg. lib. 4. Georg. Et etiā seras in verum distillit uinos. & Interdum dilatit, dilatatio, asq; p. Cic. Divin. in Ven. At vide quid difficulter meam opinionem & tuam.

Differēt, f. p. Diferēt, dissimilitudo. [תְּוִימָה arach. דִּסְמִילָה. Gall. Difference. Ital. Differenza. Ger. Unterschied. Hisp. Diferencia. Pol. Raspoid. Vng. Különböző. Ang. Difference.] Cic. 4. Acad. Quod videretur esse quedam in viis differētia. Idem 3. de Fin. Ita sit, ut quanta differētia sit in priopria naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorum dissimilitudo. Indifferens, εἰδογένερος, quod scilicet per se sequendum est, neq; malum. Differētia, pro differentia, quo antiqui uerbantur. [תְּוִימָה arach. Vng. Különböző.] Lucr. lib. 4: Tantaq; in his rebus dissimil. differētia, q; est. Nonins.

Dilatū, principium, Prolatus, productus. [תְּוִימָה arach. תְּוִימָה molukkak, mawatādah. Gall. Diffuser, dilate. Ital. Dilatato, prolungato. Pol. Ostendam. Vng. El halasztan. Ang. Dilate, prolongate.] Cic. 4. Ver. Quod videretur esse quedam in viis differētia. Idem 3. de Fin. Ita sit, ut quanta differētia sit in priopria naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorum dissimilitudo. Indifferens, εἰδογένερος, quod scilicet per se sequendum est, neq; malum.

Dilatō, f. Temporis prologatio, life extension. [תְּוִימָה arach. Gall. Delay, dilatatio, attenuare. Ital. Dilatatio, prolungatio. Germ. Verzögern, oder auszugewertengem. Hisp. Dilata. Pol. Ostendam, zsenesmalaka. Vng. El halasztan, haladék. Ang. Delaying, differring.] Plin. lib. 12. cap. 10. Nec illa segerum minus dilationem patitur. Cicero 3. Philip. Quae est ignis expectatio aut quæ nimis dilatio temporis?

Dilatō, m. f. Cunctator. [תְּוִימָה arach. גַּדְלָה, גַּדְלָה. Gall. Diffuser, scindere. Ital. Prolungatore, indigiatore. Germ. Zu aussiedeln, trennen, aufteilen. Hisp. Prolongador del tiempo. Pol. Ostendam. Vng. Halasztan, kiszélesítő. Ang. A dilator, a prolunger.] Horat. in Arte: Dilatō, spe longus, iners, avidus, sumptuosa. Dilatō, dilatare. Aperi, disingere, fidulam resolvere. [תְּוִימָה arach. Gall. Drubauder. Ital. Diffidare. Ger. Die basten aufstellen. Hisp. Quitar la basta à candado. Pol. Raspoid. Vng. El kopp-

Dif^{icilis}, ^{et} laboriosus, ^{et} operosus, habens multum difficultatis & laboris. [נִזְחָם קַפְעֵל וְלֹא יָגַהֲבָה, וְכָאֶתְבָּה, וְזָגַגְתָּ. Gall. Difficile, maliciose. Ital. Difficile, malevolent. Germ. Schwierig. Hisp. Difficiliter. Pol. Trudny. Vng. Nebez. Ang. Hard, vrea-^{ſie.}] Terent. in Heav. Nihil tam difficile quin querendo in-
veigari possit. Si tamen de homine dicatur, id est quod
Morosum. Cic. de Senect. Moderate enim, nec difficultes sene.
Difficultas, f. abstractum, Labor, angustia, asperitas. [נִזְחָם כְּבָשָׂר, וְכָאֶתְבָּה. Gall. Difficile, malicie, capriccioso. Ital. Difficile, Ger. Die schwere Leid. Hisp. Difficultad de haber
quejibosa. Pol. Trudna. Vng. Nebez. Ang. Difficulte, vrea-^{ſie.]} Cie pro Cluentio: Prospicio quantum in agendo diffi-
cultatis, & quantia labores in habitu. & Accipitur eleganter
pro mopiatur, difficultas rei numaria, aut fluctuaria. Cic. 4.
Ver. Et simul ostendit se in summa difficultate esse numaria.
Difficile, Difficiliter, & difficulter, Aegre, vix, cum labore.
[בְּקַרְבָּן קַרְבָּן] Gall. Difficile, malicie, &
grand posse, aut difficultate. Ital. Difficilmente, malevolente. Ger.
& animo tamenter. Hisp. Difficilmente. Pol. Trudno, isto.
Vng. Nebez. Ang. Much difficulte.] Plin. lib. 27. cap. 12: In
examine antem seleni inter folia durum, & quod difficile
cellatur. Lib. lib. 3. bell. Pun. Circundati pedites haud difficil
ter imperium incusantum Numidarum arcebat.
Difficil, antiqui dicebant pro difficulte. Autor est Nonius, qui
adducit testimonium Varonis: Quod utrum sit magnum an
parvum, scilicet an difficulte, non prod. Non fido, despero. [אַמְּתִיכָה, וְאַמְּתִיכָה. Gall. Je desfer. Ital. Diffidare, non haver speranza. Ger. Misstrau.
nemesis traxim. Bel. Wantzonen. Hisp. Desconfiar. Pol. Des-
picio, ne spacio. Vng. Nem levo. Ang. To mistrust, to desfayre.] Ci-
cer. 2. de Divinit. Nihil affirmabo: quæram omnia, dubians
plerumq. & nihil ipse diffidens. Ibidem: Eudemus ita graviter
agrosus fuit, ut omnes medici diffiderent. & Dicimus autem
diffido nbi, & diffido de te. Ser. Sulp. Ciceroni: Plura me ad te
de hac re scribere puder, ne videar prudenter tuæ diffidere. Ad
Heren. Et de nobis non diffidimus.
Diffidit, part. f. antea, videlicet. Pol. Despici. Vng. Nem bi-
z. Ang. Mistrusting.] Cie pro Murz. Fatae enim Cato, me
quoq. in adolescence diffidit ingenio meo, quæsis adju-
menta doctrina.
Diffidentia, ^{et} cui opponitur Fidentia. [לִמְדָה, בְּנֵחֶשֶׁת.
Gal. Desfiance. Ital. Diffidenza. Ger. Misstrauung. Hisp. Desconfian-
za. Pol. Desfiance, misplacide. Vng. Hahetelenieg, hahatlan-
ie. Ang. Mistrust.] Cic. 4. Tusc. Et si fidentia: id est, firma ani-
mi confit, scientia animi quædam est, & opinio gravis non
temere affenies, metus quoq. est diffidentia expectans & im-
pendentis mali. Idem 1. de laevi. Quod genus fidentia con-
trarium est diffidentia, & ea re viuum est: audacia non con-
trarium, sed appossum est, ac propinquum, & tamen viuum
est. Ovid. 2. de Remed. amor. Fit quoq. longus amor, quem
diffidentia nutrit.
Diffidenter, adverb. Timiditer, cui contrarium Fidenter. [אַמְּתִיכָה,
וְאַמְּתִיכָה. Gall. Avec desfiance, sans grande esperance. Ital. Con des-
fidenza, senza speranza. Ger. Misstrauung, ohne gute gewisheit.
Hisp. Con desconfianza. Pol. Despicio, misplacide. Vng. Des-
fia. Mistrust. Ang. Much mistrust, without hope.] Cic. pro
Cluentio. Altera tantummodo consuetudin causa timide &
diffidenter attingere rationem veneficii criminis.
Diffido, diffida, pen. prod. præteriti corr. diffidum, a. t. Fin-
do, dudo. [נִזְחָם לְקַחַת וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall. Fendre & mettre
en cause. Ital. Fendere, tagliare in più parti. Ger. Zerfalten, zerhauen.
Bel. Desfendre, et ceteri citimi. Hisp. Hacer en diversas partes. Pol.
Desfijar, resquejar. Vng. Nez hafisom, két felé vágn. Ang. To
divide, to cut or to fender.] Virg. 9. Aeneid. Et media adversus liquesca-
fio tempore plumbo Diffidit, ac multa porrectum extendit
arena. & Diffidere diem, teste Budæo, est id quod nos Rem
in cratinam continuare dicimus, vel remittere. Trii enim,
quaeridem, erant apud antiquos pronuntiandi genera, aut eni-
mies diffindebatur: hoc est, res in posterum diem recessebatur,
aut comprehendinabatur: id est, in tertium diem differebatur:
aut ampliabatur, quam res non in posterum neg. in perendi-
tum, sed in longorem diem pro judicium arbitrio rejiceba-
tur. Vpian. 1. 13. Squis caution. Et idem etiam lex xii. tabul. Si
index, vel alteruter ex litigioribus morbo foatico impedi-
atur, ubi diem judicii esse diffidum. Gell. lib. 14. cap. 2: nulli igi-
ni diem diffundi, atq. inde à subsellii pergo ad Phavorinum
philosophum.
Diffingo, is, ere. Corrumbo, & destruo quod sicutum & forma-
tum est. [נִזְחָם שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall. Desfare ce qui est fait,
ley ester sa forme & figure. Ital. Guastare, corrompere. Ger. Erwas ge-
macht, verbrennen und anders machen. Hisp. Gallar, destruir, defigurare. Pol. Zerstören, raze per parte iniqua quæste. Vng. El bontem, ren-

tom, tetabom. Ang. To rend, to rendes that to armado.] Horat. 3.
Carm. - neq. diffinget, infestumq. reddet. Quod fugies semel
hora vexit. Vbi Acron, Diffinget: id est, confundet, minutabit,
sive divellet. Idem Carm. - o utinam nova Incude diffingas re-
tum in Massagetas, Arabesq. ferum. Vbi Acron, Diffingas,
confusum reformem: nam sicut fingere, formare dicitur, sic &
diffingere, est qualitat reformare. Idem 2. Serm. - e quidem ni-
hil hinc diffingere possum: id est, non possum negare rem sic
non se habere.
Diffinio, diffinis, pen. pro. act. q. ex dis, & finio. Definio, [נִזְחָם
שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall. Define, determinare. Ital. Diffinire, terminare.
Ger. Entfernen, Bel. Verclaren. Hisp. Difinir, determinar. Pol.
Opfisire. Vng. Meg batrakza. Ang. To define, to determine.]
Diffinit, finit, definit. [Vng. Meg batrakza.] Cic. pro Bal-
bo: Quæ diffinitæ civitatis donati l'ope potellatè seccratissim
enim in antiquo manuscripto hoc loco & multis aliis legitur.
Diffinitio, quæ & definitio, & finitio appellatur, consans ex
gence & differentia: ut Homo est animal rationale, mortale.
[לִזְחָם שְׁבִילָה, Gall. Definition, determination. Ital. Definizione. Ger.
Entschließung / die beschreibung eines ding's was es von nature hat.
Hisp. Definición, determinación. Pol. Opfisire, que i seko, i cíja-
ma wóle. Vng. Meg batrakza, magyarakz (anagy) komindas. An.
A definition.] Quint. Finitio, est rei proposita propria & diluci-
da, & breviter comprehensa verbi enuntiatio. Dicta autem est
definio sumpta translatione ab his qui fundos p'x diaq. di-
vidunt alia ab aliis. Nam ut illi agrum ab agro diffiniant, atq.
habitan de finibus controversiam distinguunt, sic per defini-
tionem res à rebus distinguuntur, & veluti certis quibusdam
finibus circumscribuntur.
Diffiteor, ex dis, & fatetur, d.p. Nego, inficior. [נִזְחָם שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall.
Ne veulre pas confisser, deater. Ital. Negare, non con-
fissare. Ger. Verneinen, niet wijs te kennen/teugan. Bel. Tessent.
Hisp. Negar è non confissar. Pol. Pp. nequac credere. Vng. Tag-
dom. Ang. To deny.] Cic. Itaq. nunquam diffidet multa me,
ut ad effectum horum coalitionum pervenire, & simulasse
invitum, & dissimulasse cum dolore. Col. lib. 4. cap. 10. Nam
quid in profundo semina figura labore discuntur, nos quo
que non diffidemur.
Difflo, as, Est flatu prosterno. [נִזְחָם שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall.
Espandre so abatre par souffler, faire aller en vent. Ital. Gettare a terra
soffiando. Ger. Zerblasen, und erblaten. Hisp. Derribar soplando. Pol.
Rozlímä. Vng. El suon. Ang. To blow away.] Plaut. in Mil. Cu-
jus tu legiones diffidit spinis, quasi ventus folia.
Diffuso, ast. est in diversas partes fluo. Liquefco. [אַגְּזִית.
Gall. Couler de toutes parts, je diffondre & ne pouvoir tenir ensemble.
Ital. Scorrere in più parti. Ger. Zerlassen. Hisp. Cavar le liquido en
partes. Pol. Rasp' moie sue, ztrapiamfor, roypikomse. Vng. Idejna
fajak. Ang. To loose and fall a sonder.] Plin. lib. 21. cap. 13: Qui c-
dete, absciat se humili, refrigeratione quaerentes nam & tudo-
re diffidunt. & Diffidere otio, vel luxuria, est immodico otio,
vel immodece luxuriq indulgeo. Terent. in Heav. Vi ejus ani-
mum, qui nunluxuria & laicitia Diffidit, retundam.
Diffingo, is, pen. cor. In diversas partes fugio, huc illuc fugio,
diffido. [נִזְחָם שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall. Forr c' & la recu-
le, estrar. Ital. Poggiare in diverse parti. Ger. Von einander hin und
her ziehen. Bel. Van den anderen vieren. Hisp. Huir en diversas partes.
Pol. Vezet u tam u sam. Vng. Széleit fizek, idejna fessz. Ang.
To flee here and there, to scaven.] Virg. lib. 3. Georg. - quod tota ex-
territa sylvis Diffidunt armenta. Caesar 8. bell. Gall. Hirpen-
tino malo penetrati, diffidunt ad sua presidia. & Ponitur e-
tiam translato pro vitare. Cic. 3. Ver. Diffidunt enim permul-
ti, id quod ostendit. & Item pro refugere, rennere. Var. 2. de Re
rust. Nec tamè diffidit quin dicam quæ scio de sullo pecore.
Diffidum, gi. n. i. [נִזְחָם שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gal. Fai-
teca & la. Ital. Refuse, ridotto. Ger. Desfendit, außföhrt. Hisp. Hal-
da. Pol. Vezetka. Vng. A széleit feszítés, pletlona fuddi. Ang. Flying
to fandie parti.] Tacit. Proximorum diffidit languoribus
jam studis.

Diffundo, a. t. diffidi, diffusum. Huc illud fundo, dispergo,
diffipo. [נִזְחָם שְׁבִילָה, וְלֹא יָגַהֲבָה. Gall. Fendre, fargere in più parti. Ger. Zerfeten, bin und
widder gießen. Hisp. Derramar en diversas parti. Pol. Rozfemam.
Vng. Széleit öntözni. Ang. To pour out and scatter abroad.] Co-
lum. lib. 2: Nam vel respuit duriam soli deas aratri, vel si qua
parte penetravit, non minuti diffundit humum. & Accipitur
pro dilatare. Cic. li. 1. de Orat. Diffusa ramis parulis platans.
& Diffundere animum aliquis, est exhilarare aliquem. Ovid.
1. de Arte am. Spectabunt juvenes iei, mistæq. puellæ: Diffun-
detq. animos omnibus ista dies.

E +

Diffusus,

Difusus, partic. [תְּבַדֵּל] n. m. dīfūsū. Gall. Espan
du, sp̄er. Ital. sp̄agn. Ger. Zerstreut oder aufgesprent. Hisp. Der
ramado. Pol. dospaguny, rojorupy. Vng. Széles bábször. Ang.
Forred ant abroad. Cic. 2. de Orat. Est calum heri nobis
ille hoc Catule pollicens, se jus civile quod aunc diffusum &
dissipatum est, in certa genera coactaturum.

Difusus, adverb. Dispersus. [אָפָּסֶל] v. p. Gall. Espan
du, sp̄er. Ital. sp̄agn. Ger. Zerstreut oder aufgesprent. Hisp. Der
ramado. Pol. dospaguny, rojorupy. Vng. Széles bábször. Ang.
Forred ant abroad. Cic. 2. de Orat. Est calum heri nobis
ille hoc Catule pollicens, se jus civile quod aunc diffusum &
dissipatum est, in certa genera coactaturum.

Difusus, adj. f. t. Difusio, difusio. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. Espan
du, sp̄er. Ital. sp̄agn. Ger. Zerstreut oder aufgesprent. Hisp. Der
ramado. Pol. dospaguny, rojorupy. Vng. Széles bábször. Ang.
Forred ant abroad. Cic. 2. de Orat. Est calum heri nobis
ille hoc Catule pollicens, se jus civile quod aunc diffusum &
dissipatum est, in certa genera coactaturum.

Difusio, onus, f. t. Difusio, difusio. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. Espan
du, sp̄er. Ital. sp̄agn. Ger. Zerstreut oder aufgesprent. Hisp. Der
ramado. Pol. dospaguny, rojorupy. Vng. Széles bábször. Ang.
Forred ant abroad. Cic. 2. de Orat. Est calum heri nobis
ille hoc Catule pollicens, se jus civile quod aunc diffusum &
dissipatum est, in certa genera coactaturum.

Digamma, adj. v. g. Digamma Aeolicum, dicta est Flite-
ra, quod duplice l'entia recta videatur. Cicet. ad Attic.
lib. 9. h'ndum l'um Formianum vocat digamma, quod nomine
eius ad Flitam imitum sumeret. Delictum, agniti, digamma ven-
derem, quantum in solo solletra quare non so'lum Romæ,
sed etiam delictum digamma videtur. Locus corruptus.

Digamus, pen. corr. m. f. [דִּגְמָעָס] Gal. Qua a deo summis, deas
summis. Ital. Quel che ha suauis due morose. Germ. Das zwey
Weber hat oder der zwey mal genebhat. Hisp. El casado das re-
ze. Pol. Te kral ameymenta, alba krenje d'akre opniel. Vng.
Ket felicew. Ang. That bath been remaried. Qui duas duxit
uxores. Hieron. contra lovin. Non damo digamos. Sic diga-
ma mulier dicitur qua duas habuit maritos.

Digero, is, pen. corr. act. i. digelli, digellum, Ordino, dispono.
[תְּבַדֵּל] v. p. Gall. Espan du, sp̄er. Ital. sp̄agn. Gall.
Porter à la ordinarie & disposer, mettre par ordre. Ital. Ordinare, di-
sporre. Ger. Ordinare, ordnung segen. Bel. Ordiner. Hisp. Ordinar,
disponer. Pol. Uszyszka, rojek adam. Vng. El rendel. Ang.
To set in order, to dispose. Virg. Aeneid. 3. Que cumq; in foliis ex-
cepit carmina virgo, Digenit in numeris. Ita dicimus aliquod
digatum est, loco suo compotum. Quodcumq; Quantum
doq; dilacido interpres, ibi, ibi. Virgil lib. 2. ita digerit
omnia Calchas. Quandoq; Divido, diliguo. Plio. lib. 18. Po-
ma serantur, inferantur, vixit patientur, semina digeran-
tur. & Quandoq; concoquo: [עֲמֹנְתָּה]. Pol. Trame. Vng.
Megam f'ud. It. Digece paulisper vinum quo mades. Cic. ad
Attic. lib. 4. Stomachus concaluit ut digerat multa cruda facili-
bus. Mace. Ignit in ventre hi prima digestio. Sed hoc ad pri-
mum significatum reduci potest, quem digestio per distributio-
nem ordinata. Distribuitur enim alimentum per venas totum
in corpus, iustaq; quadam ratione tantum unicus, parti-
culi impertur quantum illi sufficiat. Quatuor au-
tem in quoq; corpore sunt digestiones: quium prima sit in
ventriculo secunda ab hepate tercia in venis quarta in singu-
lis membris, dum quod unicuique membro utile est, ipsi mem-
bro si nutrimentum inutille autem per poros & meatus ex-
cavatur. Vide plura apud Macrobi. cap. 4. lib. 7. Et per transla-
tionem Cic. ad Qu. Frat. II. 2. Facias ut mea mandata dicas.

Digello, verb. i. r. Ordinatio. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. Espan du,
sp̄er. Ital. sp̄agn. Gall. Ordinatio, distributione, order. Ital. Or-
dinare, distribuere. Ger. Ordnung. Hisp. Repartimento, ordinan-
ce. Pol. Rozydym. Vng. Rendel. Ang. A setting in order, a due
placing of things. Plant. lib. 3. cap. 11. Istaq; interiori in parte diges-
tione in literis eisdem nos sequiuros, coioniarum men-
tione signata, quas ille in eo prodidit numero. Cic. 3. de Orat.
Digestio quo exanim est, ea est partitio. & Concoctio &
digestio, et' et' et' digessio. [Pol. Szczawia. Vng. Megam f'ud.] Cels. in proemio, sive hac de causa concoctio incitat, sive de
illa; & sive concoctio sit illa, sive tantum digestio.
Digeri, f. Digello, dispositio. [דִּגְשָׁפָט] Agm. Vng.
Rendel. Macrob. Nec in eum si digeres mortuum reprehena-
sionis evasit.

Digestorum liber, ideo duplicit. signatur, quod Greci Pandec-
tas per cum accentum circumflexo notabat, sub quibus &
Digestorum libri comprehensi sunt: unde facile litera π in ff.
Latine inolevit. Alciat. lib. 3. Dispunct. cap. 12. Digestorum autem
nomen primus Salinus Julianus inventus, qui jus civile, cum olim
confusim traditum esset, tanquam in quandam artem illud
sedegit. Alciat. in Rab. C. de Edendo.

Digitus, m. f. a digerendo quidam derivari putant, quod na-
tura miro decenter, ordine digitos digerentia est, dispositio-
ne. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. Espan du, sp̄er. Ger. Ein finger bat. Hisp.
Cifre entre astres, cifras. Ital. Cifre entre astri, cifre. Hisp.
Cifre entre astres, cifras. Pol. Szczawia. Vng. Megam f'ud.
Ang. The finger. Plant. in Persia. Non si me uno dito attigeris,
te ad terram affligam scelus. Digitorum nomina sunt haec, Pollex:

Digitus, v. m. Index, longus, dexterus. Infamis, sive famosus
per. & Phoen. Medicus, magister, medicarius, medicator, medicus, medicinalis, seu analaris, quod in eo anali primum gelanum
sueverunt: Minimus, parvus, qui & auricularis, aeneus. Indus qui
pollici proximus est, alio nomine salutaris, veteres vocavent
Mar. lib. de Nupt. Phil. Quidam redimutus patet ad eos copera
digito salutari, silentium cōmonebat. Medius digitus ala
habet nom na. Nam dictus est venus, à verendo post. Ob
quam ena causam impudicus, & infamia vocata est. Et quia
do portabatur, signum detulonis & consumelis erat. Mar.
Ostendit digitum, sed impudicum Alconi, Dafios, Symma-
cho q; Iuvetus. ipse minas. Præberet laqueis, medius, uen-
deret ungues. Perius: frontem atq; uida labella inservit digi-
to, & latitudibus ante sahvis expiat. & Digitum tollere, ligare
et favere, usus frangari, sicut Digitum deprimere, usus agere
xerces. Horat. Vulgaris utroq; laus laudabat pulce
Iudum, Digitum exere, peccas: proverbialiter dicitur de inquis
ut vita sua fatigantur cogimus. Tractum à gladiatoriis, qu
victi ostensione digiti ventram à populo postulare cogidam.
Persius Satyr. 5: Nil tibi concessit raso, digitum exere, peccas.
Digitus in aqueductibus accipitur pro certo quod aqua
modulio, quo ex castello in vicus, aut regiones, aut enam
nobiliorum aedes aqua dividebatur. Habant enim aqua
ductus sua castella ad divortia vicorum, ex quibus aqua a
stellario per uncias & digitos dividebatur. Habant autem digi-
tus rotundus diametrum unius digits. Autem Crimina,
& Cœlum, digitus attingere, proverbialiter nimis hyperbole
dicuntur, qui longè supra mortalium conditionem, ac diu proxi-
mi esse videntur. Cic. ad Attic. lib. 2: Nostrum autem principale
digito se cœlum putant attingere, si mali bardani in picis
sit qui ad manum accedant. Extremis digitis attingere,
est leviter attingere, Cic. pro Cœl. & Metu digiti dicuntur
accutus, expedire, quam oporteat. Monstrando
digito, dñe, nō dñe, pro eo quod est, insignem est. Luc. Titus
Henninonide, Horat. 4. Crim. Od. 3. & Pers.
Digitus aquæ, ex a decima pars pedis, uncia vero duodecima.
Paul. de Sev. Rusl. præd. I. Lucius Titius, Digitum ubi dicitur
aqua.

Digitulus, & Digitalius, diminutiva. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. doi.
doi. Ital. Dito piccolo. Ger. Ein finger. Hisp. Dito piccolo.
Pol. Szczawia, palysik. Vng. Vonyka. Ang. A little finger. It.
in Euan. Sicut biduum hoc prætereat, Qui mili nuncando
girlo foret apes fortitudine.

Digitalis, & Digitalis, diminutiva. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. doi.
doi. Ital. De la grasse, eff. eff. largos & longos d'avis.
Ital. De misura, & in avis. Germ. Dangemässig das eines finger
oder lang ist. Hisp. Cosa que tiene cantidad de una dedo. Pol. Celi
di uo na pulce. Vn. Egy vny. Ang. A thumb or two fingers.
Plant. lib. 22: Et anchusæ radix in aliis est digitalis
eratitudine.

Digitalis, n. substantivum, Digitorum segmenta dicuntur. [תְּבַדֵּל] v. p. Gall. Doster, degue au coups les doits, gant. Ital. De misura
d'avis. Ger. Fingerbut handschuh. Hisp. El dedal o dedil del dedo. Pol.
Paludi, vñy. Vng. Vonyka. Ang. A thumb or two fingers. It.
in Euan. Sicut biduum hoc prætereat, Qui mili nuncando
girlo foret apes fortitudine?

Dignatio, Digno, Dignitas, Dignos. Vide DIGNUS.
Dignoscere, att. Agnoscere, cognoscere, aut discernere. [תְּבַדֵּל]
v. p. Gall. Cognoscere entre astres, discernere. Ital. Cogno-
scere, discernere. Ger. Bei einem anderen telm oder erkennen. Hisp.
Cognoscere entre cosas diversas. Pol. Agnoscere. Vng. Megam f'ud.

Ang. To discern, to know among others. I. Lactam. lib. 6. Invito
se dignoscunt. Sueton. in Othon. Vulso corpore, galeno
capiti propter raritatem capillorum adaptato, & amaro, ut
nemo dignoscet. Col. lib. 2. cap. 21. Dignoscere terram sapo-
re. Plant. lib. 12. cap. 17. Dignoscere vix potest à mastiche vera.
Dignoscere, act. p. cognoscere, signo, imprimo, ut fieri solet in
peccatis ut dignoscatur.

Dignus, a, um. Qui aliquid meret, cui aliquid merito debet
tun. [תְּבַדֵּל]

ter. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Dignus Ital. Deems. Ger. Werdig auct. Bel. Wertvoll. Hisp. Dignus. Pol. Godoy. Vng. Mdl. 22. An. Meut et cunctum, mortale. Jus. Dignus laude, qui metet laude. Dignus calligatio, qui metet calligatio. Plaut. in Rud. Neq; digniorum cuncto vidisse anum me quanquam. Quos deos atq; homines censeam benefacere magis decere. Terent. in Heavt. Ego te meu esse dici tantisper volo. Dum quod te dignum est facias. & Huius contrarium est Indignus. Mart. Digna tuo cur sis, indignaque nomine dicat: hoc est, dicam cui metearis & non metearis hoc nomen.

Digne, adverb. pro dignitate. [אֲשֶׁר. Gall. Dignus, come it appears, sometlement Ital. Degnus, com' l'apparaisse. Germ. Wertig. Hisp. Dignus. Pol. Godoy. Vng. Mdl. An. Honestus, honestus. Jd est, honeste, ut honestum decet. Plaut. Mil. quam digna ornata incedit, aut metet. Cicero. Se- nec. Nusquam igitur satis laudari digna potuit philosophia; haec est satis pro dignitate. & Digne etiam significat pro mensis, propter. [אֲשֶׁר. Indigne, præter merita. αριστος, ταξ αξιος. Ovid. Leniter, ex mento quicquid patrare, scendunt est: Que venit in digna persona, dolenda venit.

Dignitate, a verb. Digne. [אֲשֶׁר. Pol. Godoy. Vng. Mdl. An.] Vopiscus in Tacit. Ipsum igitur qui nostra est dicit, loquenter dignanter audire.

Dignitas, i. Honestas, honor, amplitudo, splendor. [אֲשֶׁר מ- halah פְּנַסְׂכִּים יְהִי אֲשֶׁר, אֲשֶׁר תִּתְּצִיתָ. Gall. Dignitas, reputation. Ital. Dignità, ampiezza, honor. Ger. Werte- wertigkeit. Bel. Wertigkeit. Hisl. Dignitas, honor, reputation. Pol. Godoy. Vng. Mdl. An. Worthluft, honor deesse et non man- ner, malum vel et ceterum esse suum. J. Gell. Cujus dignitas nec augeri laudibus, nec minus derractionibus potest. Cicero. Thermo. lib. 1: Vi omnibus in rebus eis cōmodes, quo si huius dignitatis tua patietur, & interdum summis pro viti pulchritudine, & apud nos, et apud gentes. Idem lib. 1. Offic. Pul- chritudina duo sunt genera: unum muliebre, quoniam venuta est appellamus: alterum virile, quoniam dignitatem dicimus. Idem de Orat. Informis alius dignitas inest, alii venustas. & Est etiam dignitas in sermone, quoniam scilicet oratio est gravis, & vox remissa, de qua Autor ad Herenn. επεργναντα επεισει. Huius contrarium est indignitas, pro deinde ore, sive ignomi- na, & quod indigne est, sive quod est contra dignitatem. Lib. 4 ad Herenn. Neque verbis consequitur in dignitatem rei. Cic. pro Qu. L. Cato: Quoniam ad secundum Calendas intercalares priores regum fratum tuorum venisse manet ad Cæsarem, atque omnem ad eum: convenienti illius dignitatem & molestiam pertulisset. Autor ad Herenn. lib. 3: Acuta ex- clamatio fauces & vocem vulnerat, eadem laedit auditorem, habet enim quiddam illiberale, ad muliebrem potius voca- rationem, quam ad virilem dignitatem in ascendo accom- modatum. & De privatâ dignitatis gradibus. Vide Lag. de Method. i. Civil. part. 2. cap. de privata dignitate.

Dignitatis species, recentiores sunt consulti quatuor esse tra- ditas, illustres, Superillustres (qua dictio non satis Latina est) Speciales & Clarissimos. Sed Alcianus doctrina venor, cuius elegans est, ex ista in lib. Disput. 5: Dignitas in ju- te nostra propria, quae clarissimatus, Equitatus, perfectissima gradibus continentur, quos Alcianus non uno loco attingit, ostendens quantum hac in re aberratum habetum sit.

Digno, act. p. Dignum judico, dignus. [אֲשֶׁר. Gall. Iuger et rego ut dignus. Ital. Giudicare digno, degnare. Germ. Werte- gemaetig, wertig. Hisp. Tenor per hinc, haec et reputar por digno. Pol. Godoy. Vng. Mdl. An. Wertig, wertig, gemaetig. Ang. To judge worthy, to reward worthy.] Pacuvius: Quis dicos infelios, qui- bus culicis digner decorate honoribus?

Digno, as, are, Græcè εργάζεσθαι. Significando, quemadmo- dum fieri solet scelerans, & peccabibus. [Pol. Piatue. Vng. Megalib. 22. Fetus. Sic & equi quadam nota insigneban- tur. An. accresco, et respondeo, et repono, et respondeo. Hisp. Gall. Elmer et reputo digno, digne. Ital. Giudicare de- gno, degnare. German. Werdig auct. Hisp. Seper per hinc, lazer o re- putar per digno. Pol. Zerdenzgemaetig. Vng. Meliorat, meliorat, gemaetig. Ang. To think worthy, to regard worthy.] Virgil. 1. Aeneis: Tunc Venus Haud equi deta me digno honor: id est, dignum judico, inquit Servius. Suet. in Aug. 2. Universum de- nique genus operas aliquas publico spectaculo praebentum entam cura sua dignatus est: id est, dignum judicavit, & digni- tate sua prosequatus est.

Dignandus, Cic. 1. Acad. Quæ autem secundum naturam essent, ea sumenda, & quadam estimatione dignanda docebar.

Dignatio, onis, f. t. idem quod Greci εἰρήνη dicitur id est, digni- tas & amplitudo propter honores peccatos, aut magistratus, vel propter oris, morumque maiestatis. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Dignitatem, bonae reputationis. Ital. Dignitas. Ger. Werdigung, das wertig auct. Bel. Wertwürdigkeit. His. Di- gnitas, reputation. Pol. Godoy, rægue, εργάζεσθαι. Vng. Mdl. 22. Hisp. Gall. Fama d'vnien Ital. Parte. Ger. Hinweg geht's nicht geben. Bel. Wertgemaetig. Hisp. Parte de los ojos. Pol. Odilepsis, adhuc dixi. Vn. El wægk, el ræwz, el cor. Art. To go out of a place or frame a purpose.] Virg. 3. Aen. Hos ego digrediens lachrymonis offabo oculos. Cic. Cornificio: Et si per iniquum patet animo, te & me digredi. Idem 1. de Nat. deor. Luna autem in die sepius vagatur quibus Sol: sed in congrederi cū Sole, raro edendi. Di rectus, particip. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Qui i- est pars, qui a la. leches qui il tenor. Ital. Separata, partie. Ger. Hingeraden. Hisp. Parte de los ojos. Pol. Odilepsis, res ipsa. Vng. El menelel el tanz. Ang. That goes by some a place, or purpose.] Digressio dicitur quæ divotum cum manu fecit. Sueton. in Cal. cap. 43: Directus nupcias Praetori viro, qui digressus a manu post biduum flamin dixerat, quoniam sine proba suspicione.

Digressus, us, ut, m. q. Digressio: cui contrarium Accessus. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Dep. itement. Ital. Dipartimento. Germ. Teufelung, Umgang abseitern. Hisp. Aquella partida. Pol. Odihad, oll' azione. Vng. El menelel, tanz, el tanz. Ang. A digressio, a going away.] Cic. lib. 2. Tus. Tenuissimum lumen facit proximus accessus ad Solem, digressus autem longissimum. Idem ad Qu. Frat. lib. 1: Deinde congressus noctis latitudinem peritum: digressum vero non nullum.

Digressio, onis, f. t. Pro discessu cuius contrarium congressio. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Digressus, changement de projet, de- partement Ital. Esa dipartirsi, mutar proposito. Digressione. Ger. Hins- ang: abstand. Hisp. Aquella partida. Pol. Dipartimento, res ipsa. Vng. El menelel, el tanz. Ang. A digressio er going from.] Cic. ad Qu. Frat. lib. 1: Minus acerdum, minus miserum fuit, quam saepe cum congressio, sum vero digressio nostra.

Diambus, diaus, Per metras ex duabus jambis constans, hoc est, ex quatuor syllabis, quatuor prima & tercia breves sint, secunda autem & quarta longa: ut Amoenitas.

Dit manes, Per duas dictiones, ab antiquis crediti sunt esse anima et hominum quae e corpore emigraverant: unde etiam vestigia sepulchorum monumenta. His Manibus videmus esse inscripta. Alii Manes eosdem esse putant, quos in vita genitos appellavimus: voluntq; homini duos assignatos esse Genios, quae non mortuorum quidem corpora deserant, sed una cū inse- pulchris inhabitant. Apuleius de Xymonio Socratis: Manes, anima dicitur meliores mentis, quae in corpore nostro Genit, & à corpore separata Lemures vocabantur. Quod si domos infestant, Larvae decebantur: contra, si boni fuerint, Latres familiares. Servius arbitratur Manes per antiphonaliter quasi mil- nime manus dictos. Sabinorum enim lingua Manu, bonum dicebatur: unde & Immanis. Numerantur etenim Manes inter noxia numina: unde subiude in fenis erant placidi ne no- carent. Vide plura in dictione MANES.

Dijudico, act. p. Dilecto: ut divisius judico, discerno, distin- guo, discepto, dirimo. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Differenz, differenzieren, unterscheiden. Ital. Giudicare di- fference, distinctione. Ger. Verhöten mit vonderschau. Hisp. a- gar may dico, o entre partes diversa. Pol. Rozsudzam. Vng. Megi- lom. Ang. To judge between two, to determine.] Cic. in Tusc. Utrum igitur inter his sententias dijudicare malum, an ad propo- situm redire: Terent. in Heavt. Ego dicam quo od mihi venit in mente, tu dijudi: id est, dic quod tibi videtur, & tensis, lib- dem: Persic. istuc prius dijudicare, quoniam ictis quid veri fieri Cic. lib. 3. in Catil. At ille tam omnes dissensiones, quarum nulla exitum Repub. quiclibet, cuiusmodo fuerint, ut non reconcilia- tione, concordia, sed internecione civium dijudicari finit. Di judicatio, onis, f. t. Disceptatio. [תְּהִלָּה כָּסֵבֶר אֲשֶׁר. Gall. Interrogatione de inventu. Ital. Interpretatio di judicio. Ger. Entseidung/beurteil. Hisp. Aqueluya entre partes diversa. Pol. Rozsudzam. Vng. Megi- lom. Ang. Interpretation of judgment.] Cic. 1. de Legib. Nam ita quidem magna dijudicatio est.

F 5 Dijungo;

D I L

442

Dijungo, it. Sepiro, dividio. [דִּיְנַגֵּן] lat. diungere, dissoluere, dispergere. Gal. Difundere separare. Ital. Dijungere, separare. Ger. Zertheilen, voneinander absonder. Hisp. Dijungir o apartar. Pol. rozdzielić. Vng. El valasztom, felkötöm. Ang. To separate, or disjoin. Cicero Att. lib. 7: Redeamus domum, d' iungere me ab illo volo.

Dilabōr, pen. prod. t. Disfigio, seu clam discedo. [לִבְאָרֶב] lat. dilabere, dilacerare, deinceps perire a parte. Ital. Partirsi aforamento. Ger. hinsägen Bel. Verfallen, sten werden. Hisp. Detractarse de la fuerza de entre masas. Pol. Odpadac, odchodzić. Vn. Mattambra, el moryek. (ang.) alé ejek. Ang. To slip or fall away. Cicero lib. 1. Tuic. Sed nefio quomodo dum lego afferent: qui posuit librum, & mecum ipse de immortalitate animarum corporis cogitare, affecio illa omnis dilabitur. Proprie vicio dilabi, est de orium labi, corrue. Lacan. lib. 3: Dominus ab habitatore defessa dilabuntur est, corruit. Cie. in Lxi. iam enim à sapientia familiaritatisibus ad vulgaris amicitias oratio nostra dilabuntur est, descendit. Et pater. Aliquando ponitur pro deserte, à ruris. Lacan. lib. 7: Deserentes qualifatigati, & dilabebitis mundi lente quietem id est, deficientis.

Dilapsū, partic. [לִבְאָרֶב] lat. dilabens, dilacerans. Gal. Escole, dimissus & decessus. Ital. Scelare, dominatus, cadere. Germ. Dafus gafum. Hisp. Desfacer. Pol. Upadanie, rmoczenie. Vng. El ebb, alá ebb. Ang. Slipping or slipping away, running at mater desita. Ad Heren. lib. 4: Qui fortunis aliquius induit, amicitiam eius secuti sunt, hi similes fortuna dilapsa est devolant omnes. Dilapsus rapide fluvius. Cic. 2. de Leg. Dilapsa aqua. Idem 2. de Nat. deor.

Dilabidū, adjekt. [לִבְאָרֶב] Gall. Qui hoc facilius. Ital. Che cosa facilmente. Germ. Das teutonum imfacit oder verflucht. Hisp. Dolequendo. Pol. Raptus. Vng. Konyu ala salys, alá ebb. Ang. Thus fallen or slipped away quickly. Quod facile defluat. Plin. lib. 8. cap. 3: Necnon & vestes lepido pilo facere tentavit est, tatu non perinde molli ut in cute, propter brevitatem pilis dilabidas.

Dilacerādo, as. auct. p. Lacero. [לִבְאָרֶב] lat. parak. דְּלִיכְרָה, דְּלִיכְרָה. Gall. Desfacer, desfacer & guillotier. Ital. Lacare, conseruare. Ger. Zerschneiden. Hisp. Despedazar en partes dispergular. Pol. Rozszarz. Vng. El szegzatom. Ang. To rent or tear in pieces. Lacan. lib. 1: In quibus ipse politus dilaceratur, & captus est. Metaphorice significat consumere, dilapidare, & disperdere. Cic. pro Ml. Et annum integrum ad dilacerandam Rempubl. quereret. Dilacerantur opes, Ovid. Ep. 1. & Dilacerandus. Catullus: Pro quo dilaceranda feris dabor, altibusque Præda.

Dilatio, in diversis partibus lanio, discerpo. [לִבְאָרֶב] lat. parak. שְׁלָאָרֶב, שְׁלָאָרֶב. Gall. Mettre en peine, desfacer. Ital. Straccare, sbraccare. Ger. Zerrissen, zerren. Hisp. Despedazar en mucha parte. Pol. Rozszarz, roszgar. Vng. El szegz. Ang. To rent or tear in peace. Cicero pro Milone: Nocturnis canibus dilaniandum reliquisi. Comas dilaniare. Ovid. lib. 5. Amorum.

Dilapido, as. pen. corr. auct. p. Disperdo, decoquo, consumo. [לִבְאָרֶב] lat. dilapidare & fulcere despendre. Ital. Consumare. Ger. Vergeud, verget, vermagut, verba. Bel. Despudare, verdoen. Hisp. Desfacer como apoderarse. Pol. Nie parbergner veraram, rosprom. Vng. Eleckzom. Ang. To waste and spend foolishly. Tertius. in Phorm. Quamvis potest, nunc convenientius Phormio est. Proutq[ue] dilapidet nostris niginta minas, ut auferamus. Cic. ad Augustum: Publicant dilapidabat pecuniam, exanim exauriebat. Colum. Dilapidans hominum labores grandine lapiter. Proprietatem Dilapidare, et lapidis purgare. Cato de Rebus. cap. 46: Locum bipallo vortito, dilapidatoque hoc est, lapides aufero. Caligatio exemplaria habent Dilapidato.

Dilargior, ita, d. q. Est variè, aut diversis largior. [לִבְאָרֶב] lat. dilatatio. Gall. faire large, donner largement. Ital. Donare à diversi. Ger. Da und her aufzuteilen auf viere. Hisp. De ieiunis a partes. Pol. Ieiuno y etiam dare. Vng. El szegzator. An. To give largesse & to donece. Cic. contra Legem age. Nec L. Sylla, qui omnia sine illa religione quibus volunt est diligitus, agri Campiani attinente auxiliis est. Suet. in Cal. ca. 28: Carrera item quae cuique libuissent, diligitus est, contradicente nullo. & Acepit & passivè apud Gell. lib. 13. cap. 13: Salustius quoque eodem modo: Diligitus proscriptis bonis dicit tanquam verbum largior sit ex verbis communibus.

Dilatō, as. pen. prod. auct. p. Latum facio, latè explico, propago. [לִבְאָרֶב] lat. dilatatio, latitudine. Gallic. Ellargir, etender, dilater. Ital. C. Dilatato, allargare. German. Ausstrecken, verstreichen. Belg. Verbreeden. Hisp. Dilatar, enzuchar y estender. Polon. Rozszarz, roszgar. Vngar. Ki szélesítöm. Ang. To stretch out in breadth. Plinii libro 33. capite 3: Nec aliud latius dilatatur, aut numerosius dividitur. Cicero pro Flacco. Sed non dilatabo orationem meā. Idem 1. Oratio. Quo-

D I L

rum rebus gestis imperium Lacedemoniorum dilatatur purator. Idem 2. de Nat. deor. Istim enim locum illa vox Zenonis brevis conclusio dilatavit.

Dilatatio, rumor est mollis & digitis cedens, cuius omni spiritu & sanguine est. Græcæ adlegat. Paulus lib. 6. c. 17. Dilatō, dilatras. [Polon. Rozszarz. Vngar. Meg. széles.] Gellius libro primo, capite 2: Nugalibus & puerulum sagittarum communicationibus dilatantes, obiugationibus solita incisivit.

Dilatūs, a, um, Divulgatus. [Vngar. El hárbiás el serjelés.] Suet. in August. cap. 14: Rumore ab obrelata tonitru dilatatio. Dilaudo, as, auct. p. Laudo. [לִבְאָרֶב] lat. dilatatio, dilatans. Gall. transforas ou en plusieurs manieres, priser. Ital. Landare. Germ. Isba. Belg. terem. Hisp. Alabar. Pol. Clandale. Vng. El fa ágyn, magazsalom. Ang. To practise, to command much. Cicero Att. lib. 8: Ego audere legere unquā, aut attingere eos libros quos tu dilaudas, si tale quid fecero!

Dilemmā, atis, & Dilemmatum, διλέμμα, per duplex argumentum est, quod uniusque adversarium capitande & sylogismus cornutus à Gelio appellatur. Hieron. cōtra Raf. His est verum dilemma tuum, non ex dialectica arte, quam scis, sed ex carnificis officina & meitanio ne prolatum. Cic. Complexionem vocal.

Diligo, gis. pen. corr. dilexi, dilectum, auct. t. Amo, charum habeo. [לִבְאָרֶב] abib, piata, azamim. Gall. Amor, porto fuisse. Ital. Amare German. Lieben, iub haber. Belg. tiebheden. Hisp. Amar. Pol. Miłus. Vngar. szérezni. Ang. To have good. Cicero de Amic. Quocura dicendum est etiam lapus qui judicaveris, diligere oportet: non quum dilixem, indec.

Idem ad Brutum: Strictius facies, & me aut amabis: aut quod contentus sum, diligies. Ovid. 2. de Ponto: Diligere nemodo cui fortuna secunda est. Quandoque diligere significat videre. Plaut. in Curc. Clypeatus ei phantum, ubi macha diligit. Timius apud Non. Bernam totam diligit.

Diligens, Gravus, solers, attenuans, iedulus, diligens albens, à diligendo, quod ex que diligimus, studiosus obrancit. [לִבְאָרֶב] charans, צְלָמָה charath, צְלָמָה, imbuidas. Gall. Diligere, fungere. Ital. Diligenza, affidus. Ger. Stoßig Bel. Worth. Hisp. Diliguntur et curantur. Pol. Przyjem, szarzy. Vn. szorgalmazó. An. diligenter, et curans. Cic. & Ver. Diadorus homo frugis, ac diligens, qui si servare vellet. Idem de Amic. Sed Scipio querebatur, quod a omnibus sebus homines diligentes essent, ut capræ hives quot quisque haberet, dicere non posset. & Horum contraria sunt Negligens, διληπτερ, quemadmodum diligenter opponunt negligencia & indiligentia, διληπτια. Cicero de Opt. genet. sed quedam etiam negligenta est diligenta. Tercius. 10 Adiag. Ingenium tuum novi liberale, sed vereor diligenter nimis fies. Idem in Phorm. Poi me patria parte bene, diligenter curantur.

Diligēt̄, ris, amator. [לִבְאָרֶב] Po. Miłus. Vn. szeml. Jap. Floridor. libro 2: Ego me dilectorum tui profiteor. Diligentiā, f. p. Studiū, cura. [לִבְאָרֶב] charath, imbuidas. Gal. Diligence, feng. Ital. Diligenza, diligēns. Germ. Stoßig Bel. Negligentia. Hisp. Diligentia, sollicitud. Pol. Starannosc, pilosc. Vn. szorgalmazó. An. travail, diligence, labour. Plaut. in Baet. Curate haec salutis magna diligentia. Diligentia autem ad corpus. Præterea diligentia errorum non recipit. Cura autem tam honesta quam honesta rei esse potest. Cornel. Fronto de diligenter, vocab.

Diligēt̄, adverb. Studiosè, com cura & solicitude. Imper. Gall. Diligent, diligenter, songerent. Ital. Diligentem. Ger. Stoßig. Hisp. Diligentia, diligenter, et curiosamente. Pol. Pius. Vn. szorgalmazó. An. Diligentia. Terc. in Evnach. Curato illam diligenter virginem.

Diligēta, διληπτια, Figura est, quam embiguū dictum dicitur significat, id est, non dicitur.

Dilōrīco, as. pen. prod. auct. p. Discindo, aperio. [לִבְאָרֶב] lat. dilatatio, Gall. Dilatior, rompre. Ital. Fendere, finge. Zure. Ger. Zugesetzte, Hisp. Desmellar, fender. Pol. Rozszarz, roszgar. Vn. Lebzesten. An. To rippe, statu infundere, to soften. Cicero. 2. de Orat. Qui in causa peroranda non dubitavit reū excire. Consularem, & eius dilocare tunicam, & judicibus cœanticis adversas senis imperatoris ostendere. Alibi idem exempli motans dixit: Tunica à pectore discidit: ut intelligamus idem esse dilocare & discindere. Egesippus lib. 3: Momentanei bellatorum gladios occulentes quenque repente base dilocabant, quod est, quasi loricam dissoluebant, sic ut dilatare est discingere & fibulam resolvere.

Dilucēo, es, diluxi, eri, Luceo, iluceo. [לִבְאָרֶב] lat. נְפָגָה, נְפָגָה, נְפָגָה, נְפָגָה. Gall. Luire, elire dari. Ital. Risalire. Germ. Vollkommenes (stehen). Hisp. Luire, eri dare. Pol. Szczepia spissi, iudicare. Vn. Meg. verasok. An. To be bright, to shine. Cic.

Gell. lib. 22. Contrà verò qui sex horis posterioribus nascitur, eo die videtur natum, qui post eam noctem diluxerit. Horat. in Epist. Omne crimen tibi diluxisse supremum. & Dilucere, per translationem, pro clarum & apertum esse. Liv. 5. ab Urbe: Delucere res magis patibus atque Cossis.

Dilucidus, n. f. Clarus, apertus, evidens. [¶] habet, ipsa pars.

Gal. Fattidur, insatis Ital. Chiam lampo, iste, luceste. Ger. Säuber, bunt, bunt, erucht. Bel. Clari. Hisp. Claro y manifiesta. Pol. Tahui, fumos. Vng. Világos, snyer. Ang. Cleare, evident, bright. Plin. lib. 2, cap. 29. Sic gigantur laudatus ille pallor saturitate fraudata tantum, dilucidus, quād magis vellera esurunt. Cic. 3. de Fin. Nec enim in Toscana sermo ne quisquam implicatus aut tortuoso latius, ut mihi videatur, dilucida oratio.

Dilucidē, adverb. Claro, perspicue, aperte. [mōs Gall. Claram, agerūt, cōspicuū. Ital. Chiaramente. Germ. Klärt, sichtbar. Hisp. Claro y manifiamente. Pol. Jasne, światne. Vng. Világos, színes. Ang. Cleare, plauſible.] Terent. Phorm. Dilucidē expedita quibus me oportuit indicibus. Plin. libr. 18. cap. 22. Literis quidem miscebo, agrestibus negotiis, quam potero dilucide stigne perspicere.

Dilucidido, n. a. p. Declaro, clarum facio. [¶] herc, in dūce, rāmō, rāmō. Gal. Declare. Ital. Declinare, far dūce. Ger. Bracarense, et beiter machen. Hisp. Esclarner, hazer dūce. Pol. Ominar, et jasnam. Vng. Meg világosum, meg magyarazom. Ang. To clear, to make plain to understand. Ad Herenn. lib. 22. Nam quod in dūcendo rei dilucidandæ causa dolum appellebimus, id in dicendo honestus consilium appellabimus.

Dilucēs, f. Dies sic, lucifer. [¶] er, ihapra, iugia portare. Gall. Le jour pointé que commence à apparaître. Ital. Con la giorno. Ger. Es tag der tag bricht an Bel. Der däuf. Hisp. Alborz, rāmō. Vng. A mād. dia. Pol. Szpata, dūre. Vng. Meg visszadúr. Ang. The break of the day. Cicero in Catil. Ipsi comprehensi, ad me, quin iam diluciferet, deducuntur. Livius 6. bell. Macedonic. iam dūcere, et quād signum Consul dedit.

Dilucidum, h. Ante Solis ortum aurora, quasi parva dies lux, eādū iam dies luciferē incipet. [¶] schatmar, dūce, jasna. Gal. L'heure du jour, le point du jour. Ital. L'aurora, l'alba. Ger. Das aufgehend Taglicht des morgens. Bel. Die morgensicht. Hisp. El amanecer, el mediodia. Pol. Szpata, vñ. A mād. mor. világosdúr. Ang. The break of the day. Hier ad Fustochimy Horam tertia, lexim, non m. dilucidum quoq. & vespere nem̄ eil qui nescia. Plaut. Amph. primum dilucidū Abūlī ad legiones. Cic. pro Roio. Aut. Et quād post horam primam noctis occulus est, primo dilucidū nuntius hic Amerīam venit.

Dilucidū, adverbium. Significat iunono mane, ante lucem. [¶] hōrā. Gal. Se faire iaur, le iour pointé. Ital. Erogi giorni, oggi, mār. Ger. Es zie, die heute werden. Hisp. Madrugare amanecer. Pol. Szpata, jasna. Vng. Meg vanidek, meg világosdom. Ang. To mād. day. Gell. Die crālinō ubi primum dilucū abit, sic amicos adas, & roges veniant. Sed hoc vix alter quād in terra persona, & impotens raliter.

Dilucidūst, Dilucere incipit, se p̄se p̄se.

Dilucidia, n. nom. Ludorum intermissio, cessatio à ludo. [Gall. Interruption de son, delagement de son. Ital. Interruzione de gioco. Germ. Unterbrechung oder Abfassung von den spießen. Hisp. Interrupcion del juego o partidas. Pol. Przelamie odpartia. Vng. Az ideálval való lejárat. Ang. A delay or ceasing from play. Horat. lib. 1. Epit. Displacesti iste locus, clamor & diludia posco: I. suis enim genui trepidum certamen & iram. Vbi Atron? Diludia sunt importa quæ gladiatoriibus conceduntur, ut enta quinque dies pugnent. Porphyria: Diludia, intermissio ludorum vel dilatio.

Dilido, n. dilu, dilutum, ex di, & antiquo verbo suo, auct. Lat. lo, pugno, resolvo. [¶] rāchān. [¶] schatphibl tabal. [¶] hōrā. Hisp. Deltrumper, remoler, desfouler en limpieza, lez, purgar, lustrar. Germ. Abwaschen, trüben, verunreinigen. Bel. Abwasch. Hisp. Lustrar, deluir. Pol. Odmyjać, odzdrożyc. Vng. Léz, fessz, szemj meg elezni. Ang. To wash, to make clean, to clear. J. Caesar. Super lateres cornia inducentur, ne canaliculus aqua immixta latere possit. & item aqua vel alium liquorem non miscere, temperare, agere. Virg. 4. Georg. Qui tu lacte favis & nisi dilu Baccho. Persius: Dilutis helloborum dixit, pro eo quod est, medicamentis temperas. & Translatè usq. est Cic. 3. Tusc. Quæ cogitatio una maxime omnes molestias extenuat, & dilutis est, solvit, & invenerat, quemadmodum viuum aqua dilutum subnervatur. & Ita etiam Diluere criminis id est, purgare, & reselire. uānōdōz, ut oratores quando resellunt objections adversarii. Cic. 7. Verr. Quād scilicet crimen immicō diluere possim. Idem 2. de Nat. deor. Nam ut profluens amnis, aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facile corruptitur: sic orationis humane reprehensib[us] via diluantur. & Ponit etiam pro explicare, declarare. Plaut. in Rud. Abstine maledictis, & mihi quād rogavi, diluc. Cic. pro Cluca. Qūm ego unaquaque de redicam & diluam.

Dilutiss, a, um, pen. prod. Miltus, temperatus. [¶] schatphibl. Hisp. mādī, rāchān, dūce, dārō. Gall. Deltrempre, mēde parme. Ital. Mēde, temperato. Ger. Gemengt, vermischt, gemēgert. Bel. Obut, matrī, gemēgēt. Hisp. Mezclado, temploido. Pol. Zmieszaj, zmierzy. Vng. Világos, elegēt. Ang. Temperate with water, steeped. Vnde Corn. Celsius precepit hydram in cratice esse bibendum, asthē dilutum. Hieronymus vinum dilutius vocat aquatum. Vinum (inquit) si aquatius bibitur, calix frangitur, menia subvertitur. Mercius vīnū dicitur, quod minus dilutum, sive aquatum est. [¶] Cōsiderat. Dilutus color dicitur, quād veluti aqua adhibita minus est intensitas. Gell. Luteus color rufo est dilutior.

Dilutum, pen. prod. neut. gen. Vocatur id liquidum, in quo aliiquid certo tempore fuit maceratum: ut si in vīni dolio abstinuimus diebus aliquot maceretur, ac deinde exprimatur vīnū, abstinuimus dilutum dicitur. Plin. lib. 27. cap. 7. Bibitor & mādetati abstinuimus dilutum: ut enim appellatur hoc genus. Dilutatio est, ut quisque suē modis aqua, regatur per triduum.

Diluvium, n. f. Terra inundatio ab immodicis imbellibus, vel maris fluvio incremento proficisciens, Eluviae, inundatio. [¶] mādī, rāchān, vñ. Vng. Világos, vñ. Hisp. Deluge, cratido, vñ. Ital. Inundatio. Germ. Ein Überschwemmung, Wassers, ein Wassersturm. Bel. Geen Waterstoet. Hisp. Diluvio, avaria de aqua. Pol. Wyliana, wodziszcze, pāwod. Vng. Vre bđs. Ang. A deluge, or great flood. Plin. in Epit. Hic afflūx temporaies, & cerebra diluvia. & Diluvium metaphoricè pro eversione Troj, dicit Virg. Diluvio ex illo diversa per aquora vēci.

Diluvīs, diluviae, f. nom. gen. idem. [¶] schatphibl. Hisp. diluvia. Vng. Vre bđs. Ang. A delusion of the ground through much rain. J. Lucret. lib. 6. Pars etiam glebarum ad diluvium revocatur lumbibus. Horat. libr. 4. Carem. Hornitamque culos diluvii ministrat agri.

Diluvio, rās, viare. [¶] schatphibl. rāchān, vñ. Gall. Inunder, mādī d' eau. Ital. inundare. Ger. Überschwemmung, überflößen mit Wasser. Hisp. Deluvio, tambien con avenidas. Pol. Przelamie. Vng. El arraçom, vñ. Del bēburitam. Ang. To drown with water. J. Lucret. lib. 5. Tantum suppeditant amnes, ultraque minuantur Omnia diluviarum ex alto gurgite ponti.

Dimachē, aram, [¶] schatphibl. Pol. Koni's adown. Vng. Pevveribik. Quontus Curtius lib. 3. Itaque delectis equini sex milibus, recentos quos dimachas appellant adjungit: dorso hi graviora armis portabant, ceterum equi vēhebantur, cām res locisque posceret, pedestris acies era.

Dimario, a, pen. prod. n. p. Diversē five divisionē mano, defluo, proflu. [¶] schatphibl. Hisp. mādī, rāchān, dārō, dārō, vñ. Gall. Schindere, Ital. Diminare, pacere in diverso pati. Ger. Schindere von unbedr. Strenu. Hisp. Manar en diverso pati. Pol. Kogliam, szemj, rāchān, vñ. Vng. Ki szelyk, lo fonyakadem. Ang. To drop out, to spring or spread abroad. Cic. pro Cato. Equidem ne ad me revertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam, & meus hic forensis labor vixque ratio demandavit ad existimationem hominum paulo latius commendatione & iudicio meorum.

Dimembro, as, act. p. à membro deductum, significat separare, dividere, amputare.

Dimētior, itis, mensur sum, d. q. Metior. [¶] mādī, rāchān, vñ. Gall. Mesur, compōfī. Ital. Misura. Ger. Maßmaßmaße. Hisp. Medir. Pol. Odmetrem. Vng. Merimlom. Ang. To measure. Cic. de Senect. Mori videbamus in studio dimētēdā penē, cœli atq. terra. C. Gallum familiarem partis sui Scopinis. Idem in Orat. De verbis enim componēdis, & de syllabis propemodum dinumerandas & dimētendas loquimur.

Dimētēris, tis, fom, gen. Linea recta, figuram qua longissime patet, ex aequo secans: quam Greci mās, & dārō, dimētēron appellant, diuītēs. Pol. Liniana proī numerū. Vng. Heszen ket fel, rāchān, vñ. (avagy) alafelt. Plin. libr. 2. cap. 22. Quantas enim dimētēnt habeat septimas, tantas habent circulum duo & viceversa.

Dimētēs, partic. [¶] mādī, rāchān, dārō, vñ. Gall. Mesurēma. Ger. Der gesetzte. Pol. Kompozīon. Cic. de Senect. Atqui ego illa sum omnia dimētēs. Quo in loco sumuntur actīvē, & Plerūq. passīvē capitū. [¶] mādī, rāchān, dārō, vñ. Pol. To measure, mētēs. Virg. 2. Georg. Omnia sint partibus numeris dimētēnt viarum. Orbis certis partibus dimētēs.

Dimētēs,

Dimensio, verbale, s.t. [577] middah, dimensioem. Gall. Mesurement, Ital. Misuramento. Ger. Ein Wmässung / oder aufmaßlung. Hisp. Medida. Pol. Odmierzenie, zmierzanie. Vng. Meg mére. Ang. A measuring.] Cic. 1. Tasc. Fusionem quandam Socrates interrogabat quædā Geometrica de dimensione quadrati. Dimetor, pen. prod. dimeraris, dimeratus sum, ejusdem significationis cum superiori. [Vng. Meg meretések.] Cic. de Nator. Eorum enim cursus dimerati, maturitates temporum, & varietates, mutationsque cognovimus.

& varietate, mutationeque
Dimicatio, as, pen. corr. Pugno, quod propriè sit ter: contendo
verbis tantum. [נִכְבַּד מִלְחָמָה כִּנְשָׁמָן אֲגִינְצָרָן]
Gall. Combattere, Ital. Combattere, Germ. Streiten, fächten, Bel-
Schratten, Strenge. Hisp. Pelear, Pol. szermuire, biegać, walice.
Vng. Visszük, herczołek, infekodom. Ang. To fight, to skirmish.]
Catal. 7. bel. Gall. Ne contra iūā voluntatē dimicare cogere-
tur. Liv. 2. ab Vrb: Nec tamē pellē potuerit, ut acie dimicaret.
Dimicatio, onis, verb. f. וְפָגַע, Pugna, discrimen, contentio. [נִכְבַּד מִלְחָמָה בְּפָגָע מִלְחָמָה בְּפָגָע קְרֵב אֲגִינְצָרָן]
Combate, Ital. Combattimento, Ger. Streit, Hisp. Pelea, Pol. ry-
ma malejona, Vng. Visszük, infekodom. Ang. A fighting, skirmish-
ing.] Livius 7. ab Vrb: Omnia supernotum dimicationum
fructum in eo dicit, atque hora docet considerare.

Dimidiūs, a, um, **Quasi** per medium divisus. [2] **Chatis episcopis.** Gall. Mezzo, parsis per mezzo. Germ. **Hath.** Bel. **Die heit.** Hisp. **Misad de la cosa entera, denediada.** Pol. **Tetragony, repas y preseguony.** Vng Fr. Ang. **Half.** Et dicitur de rebus que separata sunt una et pars altera ex dimidiato. Gell. libr. 3. cap. 14: **Dimidiatum**, nisi ipsum quod divisum est, dici haud convenit. **Dimidiū** vero est, non quod ipsum dimidiatum, sed quæ ex dimidiato pars altera est. Martial. **Dimidium donare Lino**, quam credere totū. Qui mayult, mayult, perdetem dimidium. Plin. lib. 2. cap. 59: **Certe** nisi sole aduersio non fuit, nec unquam nisi dimidia circuli forma. ¶ **Dimidium plus toto, minus quatuor quartos, enigma proverbiale**, quo comprehendatur aurca mediocritas. Recensetur & exponitur à Platone lib. de Leg. 3.

Dicitur dicitus arum, Dicitur de rebus quae continuo sunt, & non separantur: quasi dismediatus, & in parte, duos pares divisus. [נָכְרָה מִתְבֵּשׁ בְּצַבְּאָה] חֲדַבְּאָה. ipsa & Sic, iuxagir. Gall. Parti in deux. Ital. Partito in due parti uguali. Ger. In zwei gleichtheit abgetheilt. Hisp. Demedidae in doi parthes. Pol. Na dwie rame czerwony rospodole. Vng. Filio filii transfigurata. Ang. Divided in two parts.] Cic. in Ver. Exemit ex anno unu dimidiatumq; mensem. Idem s. Tusc. Apparebat epigramma excis posterioribus partibus vericulorum, dimidiatis ferè. Sicut autem qui ex mille denariis qui ei debebantur, quingentos recepit, dimidium se recepisse dicer, non dimidiatum: ita si Icyphus a genteus cum alio communis, in partes duas divisus sit, dimidiatum dicemus, non dimidiatum Icyphum, Gell. lib. 3. cap. 14. Dicitur dicitus adverb. [נָכְרָה בְּתַבְּעָה] נָכְרָה, επιτροπή, επιτροπεια. Gall. Par le milieu, la moitié. Ital. Per mezzo. Germ. Die halbe that. Hisp. P or medio o la mitad. Pol. Pośrodku. Vng. Ed en között, feleukná. Ang. by the middle.] Plaut. in Mil. Sed percibunt, sed perducant, dimidiatum dum appetunt. Id est, dum sibi volunt dari dimidiata paitem.

Dimitrio, suis, act. 1. Minuo, immuno, atenuo, deraho.
[*Diminutio* hebr. בְּשָׁרֶב tscher. μινος. Gk. Diminutio, amainetru, appositor. Ital. Diminutio, siemere. Germ. Wändern. Hisp. Demenazar o menguar. Pol. Yamiejska. Vng. Megyföldöröm. Ang. To diminish, to make less.] Cic. de Clat. Orat. Intentu talis Augustus dignitatem nostri collegii diminutam dolébam.

Dominus nostris, precip. [WW] gloriæ abundance. Gall. dominus, ambindr, aperit. Ital. Multato, faciliato, efflato. Ger. Sammundet. Hisp. Dominus multato, ambindato. Pol. Nieman sungo. Vng. Meg. Lissebbieter. Ang. Mad close.] Dignitas collegii interior alicui-

Dicitur non sed facit. **Imminutio.** [מִינָה miglalâh, pressure, Gall. Diminutio, amadrissement, rasallement. Ital. Diminuzione, Clemazione sciamente. Germ. Niederrang/Schwundnung, abmussung. Hilpan. Deficiens, amissio, abea de deficiens] caro amissuare. Pol. Vniesieć, vnijsieć. Vng. Meg kisfölles. Ang. A making less.] Cic. 1. Tusc. Solens, Lunamq; accretione & diminutione lumenis quali fallorum notantem & significantem dies. & Diminutio capitis, apud Iurisconsultos est prioris status permittatio, quium feliciter aut libertatem, aut civitatem amittimus, aut per adoptionem, alterius nos potestati submittimus. Est autem triplex capitis diminutio, Maxima, media, & minimas quas omnes videbant de Cap. diminutione.

Dimitigo, Vide DIMITIGO.
Dimitto, is, Diversa in loca mixto. [n]u schillach, dicitur pessima,
Gall. Enseuer, dancr enge, et laisier en aller, de laisier. Ital. Mandare
in diversa parti. Ger. Hin und her schiffen, schiffen, geben taſſe
Bei. Gaen latevemers heuen synden. Hifp. Embiar a diversas
partas. Pol. Pusjatam preez, pessilam tamisam. Vng. Melihara et bat-

DIM DIN DIO

ſas, el km̄dikitem) el eſe ſi ñm, el hagym. Ang. To ſind at a
lett go, to give leave.] Vir. t. Aeneid. -equidem per littora vites
Dimitta. Cæſar s. bell. Gall. Nuntios legatosq; in omnes pui-
tes dimittrebat. Salut. Igitur C. Manilius Feſulas, aq; in ea
partem Hetruric. Septimum quendam Cameretum in agrum Pa-
cenum, C. Iulium in Apuliā dimiit. ¶ Aliquando ponitur pa-
miſſum facere, & abeundi potestate dare. dimittit, dimittit
dimittit, dimittit, Cic. lib. 1. Officior. Quem autem Pompilio
videtur unam dimittere legionem. Salut. Deinde ei polli-
citus operam suam, domū dimittit. ¶ Aliquando pro permis-
tare, in potestate dare. [לִפְנֵי הַמִּלְחָמָה בְּכָל־הָרֶבֶת, impetravit,
Pol. Dajmalian.] Cic. lib. 1. de Rep. Tum annai Coſuler, illa
dimiſſi populo faſces. ¶ Aliquando pro derelinquo. [אָפָר.
Ang. To leave, to forſake.] Cic. lib. 12. Epifol. Eti non idcirco
eorum uſum dimiſſeram, quod iis succenſerem. Lact. De mo-
te diſcedens. ¶ Aliquando ſatisfacere, & dimittere creditorem
id eſt, ſatisfacere ſic, ut amplius molestus non ſit. Vl. lib. 10.
Ceterum ſi creditores dimiſit, & alioſ ſortitus eſt: ſiquid
dimiſſis prioribus quos fraudare voluit. Ex Hotom.
Dimiſſus, part. Omilius, vel relictus. [לִפְנֵי המלחמה, eti-
oper, dimiſſor, dimiſſus. Gall. Ennuy hori, delatiſſe & emis. Inſ.
Licentiaſſ. Germ. Berlaſſen bin geſandt. Hisp. Embiada, deſenda.
Pol. Proprietary, per ang. Vng. El botſattator. Ang. That is to
say, forſaken.] Cic. 4. Acad. In ita philosophia, qua nunc pa-
pe dimiſſa revocatur. Alma dimiſſa, Lucan. lib. 3. Lues caſo
dimiſſa, Stat. 11. Thebaid. ¶ Sunt qui pro humili & ſubjeſto
accipi arbitrantur, adducentes Virgil. tellimonium: Dejecta
vultum & dimiſſa voce loquitur eſt: quum tamen apud Vi-
gil. dimiſſa, non dimiſſa coaſt et legendum, quemadmodum
etiam in iis exemplis, quæ ex Varro & Cicer. perpetram &
corrupte huic erant adducta.

Dimitissim ex literis, inquit Modestinus, sunt quæ vulgo aperte dicuntur, quod per eas causâ ad eum qui appellatus est, dimititur. l.unica. ff. De libello dimissorio. *in p[ro]l[og]o* *ad amicorum*.
Dimovēo, res, act.s. Removeo, repellō, rejicio. [707] *le*
לְדָבָרִים *הַנִּזְהָרֶת* *בְּכָלֵן*: *רָאשָׁךְ* *לְמִזְרָחָה*, *וְאֶת*
לְמִזְרָחָה, *וְאֶת* *לְמִזְרָחָה*, *וְאֶת* *לְמִזְרָחָה*. Gall. Romaneus, robust.
Ital. Rimouere. Ger. *Berütteln* von einem Ort beseugen Heil-
ter. Pol. Odmówam, zwiecić rząsem Vng. El maglizam, Ang. to
remove, to put aside.] Virg. lib. 1. Geor. Agricola incutere temet
dimovit arato. Cic. pro Cecin. Dimoveri enim & depellere
loco necesse est eum, qui dejetatur. Idem in Paradoxin. Val-
paras quo est major eo magis mentem ex sua fede & sua
movet. Plaut. Persa Dicat quod quisque vult, ego de huius
tentia non dimovebor.
Dimulgo, gas. [Pol. Oslawię. Vng. El hirdetni.] Cic. Ap-
picio: Quare visum est occultius agendum, neque illo modo
dimulgandum. Ita enim nonnulli legunt: certum tamen est

ibidem potius legendum esse divulgandum.
Dīmīxōs. [Ausg. 1. Pol. Lichtart edidit rurac. Vng. Károly]

conter. It. al. Numerare, annoverare, cōtare. Ger. Abzählen. Hisp. Cen-
tar por numeros. Po. Odliczam. Vrig. Morsć ī lalom, slajem. Alt.
To number, to recken. J. Plau. Epid. Quia patrem prius cōveniente
non vult, neq; conspicari, quām id argētū quod debet, dis-
meraverit. Idē Rud. Mille nūmos dinumeravi. Terent. Adcīp.
Iube nūce jam dinumeret. Babylō illi viginti minas.

Dindimērati o. ver. f. [750] septimā, dīgūpētē, nīasēlālālā
Gall. Dēnōbrēmēntē, cōte. Ital. Eſſa annūnērātē. Ger. Mīphān.
Hispan. La cuen̄a. Pol. Odījēnē. Vng. Meg. scīmālālā, dīlālā
Ang. A. nūbrēz, a. reckēnē.] Cicer. 2. de Orat. Imprōvītā
quiddam & dinūmeratō, & alia correctō & disputatō. Cr.
Diobolārēs, hīsas, Meretītēs dicuntur quæ duobus abe-
lis condūcuntur, inquit Fētus. Plaut. in Pēn. Scīvulōrem
fordidōtūm scōra diobolāria.

Dioecesis, cum ce diphthonge, penult. prod. **ft.** **FTD'TH** mel-
biait **TTT'D** pekudah, ducesse. Gall. Dioces, administratione
charge de quelque proximité, ou territoire, ou le trait de pays qu'il a en
charge. Ital. Goriſſatione. Germ. Ein Verwaltung; Herſchung.
Hispan. Jurisdiction, differentiatione, administratione. Pol. Powiat, powiat-
wo, biskupstwo. Vng. Tárcsány, birodalom. Ang. A diocess, La-
tinæ gubernatio, administratio, dispositio, sive jurisdiction
à dicione, guberno, tucor. In iure itaq; civili Dioecesis pro princi-
pia accipitur, I. e. Cod. de Privat. carcer, ad cundem etiam
modū accipit Cic. in Epist. Vi me illarum omnium dioecesum,
quæ cis Taurum sunt, omniumq; earum civitatum magistris
tutus, legationesq; convenient. In Patrum autem Decretis so-
let hæc vox ad Episcoporum manus deflecti: In primitiva enim
Ecclesia Episcopi iudicia non exercabant, sed iacratim ad-

ter & regna diribet. Quid autem in oratione pro Plancio vites diligens & eruditus legendum putat, pro direptio, diribitio: rectius opinor sensu, si direptio reponere maluerit: quia enim popularis, aut judicis tabellae voluntatis indices, in cithas depoluerant, tum ut intelligetur, quia tabellae legem probarent, quae rejicerent: aut quae reum absolverent, quae condemnarent, omnes dinumerari, & separari necesse erat: id autem, dirimere, easq; actio direptio vocabatur ita esse, planè demonstrat Varro de Re rust. lib. 111. Comitus, inquit, & dilitius, quam ego atq; Axius suffragium tulissemus, Axius mihi: Dum distinuitur, inquit, suffragia, vis potius Vile publicæ utamur umbra, quam privatae candidati tabella. Sic enim scriptum est in veteribus libris, non ut quibusdam, hujus verbi vim ignorantibus, nimis temere est intrutum, dicuntur. In epistola quoq; 4. lib. 3. ad Q. Fratrem: Cato, inquit, diruptis tabellis de circulo se subduxit: ubi, direptis, legi malim, perspicue autem hujus verbi sententiam demonstrat Lucan. lib. 5. in illo verso: Et non admissis dirimit suffragia plebis: pro diuumerat & discerit. Hac ex observationibus Alsi.

Diribitorum, [per separare]. Gall. Le lieu où en fait la moitié des gens d'armes, où on les payez bien le lieu où se recrute les serviteurs d'une maison. Ital. Loro dove si pagano gli offiziali la banca dei soldati. Ger. Ein Maisterplätzchen ist das Haus der Kriegsstatuten den Gott beschreibt. Hisp. Lugar donde se hacen los alardes. Pol. Place ou l'on réunit pour la place. Vng. La maistrala hely. Ang. The place of payment or distribution a master place.] Locus erat in quo recentebatur exercitus, & stipendiis militis numerabantur: à diribendo hoc est, distribuendo. Unde & diribitorer: id est, distributores. Cie. post Redi. sum ad Senatum: Quando, inquit, illa dignitas te rogatores, distributores, custos desq; vidilis? Hoc est, distributores, distributores q; qui in terribus virtutis pecunia dividenter. Plaut. in Aul. curiarum magistros appellavit. & Distribitorum etiam locus dicebarur in quo ministri versabatur: & distributores, ministri ipsi dicebantur. Apul. lib. 2. de Afis. Distributores plusculi, splendide amici, sercula copiosa scitale subministrata. Plin. in Epistol. padagium videatur appellare, id est, mālū, id est, à puenis, & ministri.

Dirigō, ges, gui, n. f. Pro frigore aut timore, aut alio calu vibribus dictiu. [enjouer, se pencher. Gall. Devenir gourde & ride qu'en ne se peut tenir, soit de fraude, cravate, ou autre aventure. Ital. Indurarsi per cravata, per timore, dicimus rigido. Germ. Vorwärts fecht oder anderem jasal esfueras und erstaunes. Bel. Stof han van coude. Hisp. Pajarse en arco, y quiebra la espada como quiebra se yela. Pol. Od yuma bocaya, also sin fogo propulsar mortuus. Vng. El glaive brûlé, mef alafon. Ang. to shrank for cold or for feare.] Virg. lib. 2. Aeneid. Diriguit viu in medio, calor osla reliquit id est, pro terrore ingidus factus est. Idem 3. Aenei. At focus subita gelidus formidine sanguis Diriguit.

Dirigo, ges, pen. cor. act. t. ex di & rego. Rego, rectum facio, dispono, cōpono, ordino, & limo. [γενισθέμενος] Pol. rikkem. Cōponere, cōvenire. Gall. Driſſer, visir, endanner. Ital. Doncare. Ger. Richter / etas transm̄. (richt machen). Hisp. Amendar o endearcar. Pol. Naprōi p̄m, skrymgo p̄fle qmne. Vng. Igazgatam. Ang. To make right or set straight.] Plinius in Paneg. Nam vita principis censura est, eaq; perpetua ad hanc diriguntur, ad hanc convertemur nec tam imperio nobis opus est quā exemplo. Cicero 3. de Orat. Nec sunt hæc rhythmo aut musicorum accentu norma dirigenda. Planc. Ciceroni. Ad Mutinam iter dirigetur. Virgil. 7. Aeneid. Directe aries. Vbi Scruus: Ordinatur in lat. udinem.

Dirictus, participiū. Rectus: [γενισθέμενος] Pol. methak. kin. Lētōm. Gall. Adressé, mis, int̄o en droſſe dro. Ital. Dritto. Ger. Gerad, gerade in die gerade. Hisp. Enderecate. Pol. Prelī. Vng. Igazgatam. Ang. Set right or straight.] ut, directi pedes, directum iter, directus ordo. Cato cap. 12. Arborē ad filiū primum directos pedes sedecim. Cicero de Natura deorum: Flexus sum iter habet, nequid intrare possit, si simplex & directum patet. Cicero pro Cecin. Ejus autem fundi extremitatem partem olez directo ordine definiunt.

Dirēctō, sive Directō, adverb. [γενισθέμενος] lemp̄charim, in linea. Gall. Directamente, tout droit. Ital. Drettamente. Germ. Gs trada, schenktichtig. Hisp. Derechamente sia recta. Pol. Profil. Vng. Egz alayaba, igazau. Ang. Rightly, straightly.] Cicer. in Part. Alterum ad fidem directo spectat. Ibidem: Ut quam semel dictum sit directe.

Dirēctō, Verbale, f. [γενισθέμεne. Lētōm, Cōponē, 2. dōtōm. Gall. Adresser. Ital. Adire, cōmetere. Ger. Richtung. Hisp. Enderecamēte, obra de emendar o endearcar. Vng. Igazgatam. Ang. A setting right or straight.] ut, Directio ad veritatem. Quintili. lib. 3. cap. 7. in fine. Rationis directio ad veritatem, Idem libro 3. capite 6.

Directum, directi, n. f. igazság, subtilitatum. [Ger. Das billige vidas rect. Pol. Naprōi p̄m. Vng. Igazság.] Cic. in Part. Acquitis autem vis est duplex, cuius altera directi, & recti & iūli, &

sunt dicitur) & qui & boni ratione defendit. **Dirēctā**, f. Fures appellantur ii qui in aliena cetera scilicet dirigitur fortandi animo, i.e. severius quam fures punienti sunt. [Pol. Wdom pokradniem s̄ odys. Vng. Házhoz, s̄p. -] Vpum de lajor. & fam of. bbell. Saccularis. Sunt tamen qui hoc loco apud Vopianum Diutarioris malint legere, quod fures hismodi in alienas dixtas soleant transcendere. Vide in dictione DIETAT.

Dirimo, is, pen. corr. diremi, direptum, ex di & emo, imposita r̄sive ex dia, & emo, s̄ in i mutata, componi videtur. Dido, posse, distraho. [γενισθέμενος] libid. 770. perdidit γενισθέμενος, dirigitur, à me m̄. Al. dōtōm. Gal. Separare, dissimilare. Ital. separare, dividere. Ger. Bertheben, vnu emender sc̄etta. Hisp. Separar. Pol. Koſi acjam, rospomar. Vng. El restam, el valigiam. Ang. To separate, to parte thame that be at variance.] Plaut. in Asphyt. Sed pridem id tandem direxit nos intervenerat. Vng. 1. Aen. & prælia voce direxit. & Sic dirimere item id est, dissolvere & decidere. & Dirimere tempus, est differe, & in aliā diem aliquid rejicere: pro quo enim diffundere den vterer dixerunt. Cicer. de Divinat. Quid enim habet amper cur pulmo incisus etiā in bona exitis dirimat tempus, & perfat diem? & Aliquando dirimere ponitur pro delituere. Ang. 2. ḡzatōm. Salust. Quia nondum frequentes armati convenierat, eas rei consilium direxit.

Dirēptus, us, ui, m. q. Separatio. [γενισθέμενος] separare. Gall. Départie, separation. Ital. Separazione, comparsa. Ger. Separation, absonderung. Hisp. Separamiento. Pol. Koſi acjam, rospomar. Vng. El restam, el valigiam. Ang. Separating or severing.] Cic. 1. Tusc. Est enim interitus quasi di cœlus, & secreto, ac diversus earum partium quæ ante interitum junctione aliquo inebantur.

Dirēptō, f. Distraçō. [γενισθέμεnen] distracta. Vng. Unio. Ang. Severing.] Locus autem Ciceronis ex Planciana male hic antea ascripuitur erat: Non enim legendum in eo est. Directio, sed Distributio. Interim tamen dubitandum non est quod hoc vocabulum apud Latinos auctores repertum.

Diripio, pis, act. t. Dispupulor, spolio, in diversas partiū. [γενισθέμεn] pol. schabāt pol. schabāt 222 barzāz, ḥ̄zāz, ḥ̄zāz. & Gall. Lauer, poller, arracher & empierre. Ital. Asportare, reperire. Ger. Bertheben, plunderen. Hisp. Robardar, plauderem tam, iaka mea priuacye ruberam. Vng. El körberem, elzogzam. Ang. To take or pull away, to despoile.] Cicer. Attic. lib. 3. Præsum non levandam ad redditum nostrum, sed dispendiam, illam mandamus, reliquimus.

Diripio, verbale, f. t. [γενισθέμεn] misclassified, παράβλεψη. Gal. Reclassificare. Ital. Reclassamento. Ger. Verlassung, restituting. Hisp. Arrebatar, rebatir. Pol. Rozklassen, plauderem tam. Vng. Körberes, rezgazkes, rabdis. Ang. A robbing pilfering, jacking.] Cicer. libro 2. Epistol. Vrba relata directio nō potest esse illis.

Dirumpo, pis, Vatē rumpo, seu violenter scindo. [γενισθέμεn] parati, diaziqzavus. Gall. Desampre, besir, esfir, rimir. Ital. Rompare a forza. Ger. Zerstören, zertrümmern. Bel. Desamprare treden. Hisp. Romper per fuerza, & en diversas partes. Pol. Rozgazam, rospomar. Vng. El körberem, zontom, sekazem. Ang. To break or shatter.] Plautus in Cure. Geminus in ventre videtur habere filios, nihil meius, nisi medius dirupit miseri, & refertur quandoque ad animum. Cicero ad Attic. libro 7. Dissemper dolere.

Diruptio, [Pol. Izjemanie. Vng. Letere, robania romla, zekadas.] Seneca Quæst. Natur. lib. 2. cap. 15: Necessari vobis in tam magnorum corporum disruptione reddit fons.

Diruncio, ss, pen. corr. Dissecō & dissipō. [Ger. Sezessio, zerstören, zertrümmern, zerreißen. Hisp. Desarrasar, desbarcar. Pol. Rozgazam, rospomar. Vng. El körberem, rezgazkes, rabdis. Ang. To break down, to destroy.] Verbum agricultura antiquum, & rurica deductum, quod instrumentum est excendens dumetum idoneum.

Diruo, is, act. t. Deicio, evertō, atq; destruo. [γενισθέμεn] baras, spazdār, spazmenār. Gall. Mettre par terre, ruer un. Ital. Rompare, débruyer. Ger. Zerdrücken / zertrümmern. Bel. Zertrümmern. Hisp. Demolir edificio, destruir. Pol. Rozm̄am, rospomar, rospomar. Vng. Letere. Ang. To break down, to destroy, to overturn. Livius lib. 1: Frager rectorum quæ diruebantur, ultima urbis partibus audiebantur. Terent. in Adelph. Hanc in horo maceriem iudei dirui. Liv. Legiones deinde ductæ ad dituendam urbem. Cicero ad Quin. Frat. lib. 1: Multas ab eis libertatas urbes, complures diutias, ac penæ desertas.

Dirūs, a, um, crudelis, savus, infelix, ferus, immanis. [γενισθέμεn]

ad dñm. Gall. Horribile crux, camme enoyé
de la de Dñe. Ital. crudel, empio, fiero. Ger. Grausam/schuricht.
Bel. Schreck. Hisp. Cruci, o destra de dios. Pol. strogi, oknuty.
Vng. Kreyzten, fine. Ang. Crucif, vengende, terrible. J. Virgil. 2.
Cic. Prisquam dura per incantum terpant contagia vulgus.
Aliquando accipitur pro magno. Idem: iam tum religio pa-
vidos terribat a scelto. Dir. loti.

Dir. [T]h[er]e[us] T[ri]l[obite] eth[nic] ap[peal] & sp[irit]us. Gall. Iuris d[omi]ni
est, maledictione & execratione. Ital. Bestemmie, maledictione. Ger.
Berdicione, maledictione, execratione. Hisp. La farsa o ira
del dios. Pol. Irreducione, i[nt]errogatione. Vng. Atok, f[or]dalam.
Ang. Th[er]e[us] n[on] of hol[iness], execratione, i[nt]errogatione. Execratione, & im-
precatione sunt, quae in malo volo effundebantur horren-
dz, deos quodam inauditos compellant: quibus quicun-
que derrotos erat, credebatur maximo afflictio: unio. Cice-
rio. Cetlo quid accident videtur, ditatum obnuntiat one
neglecta. Duras impetrari, Greci in meo, ut non apergunt me
egi dicunt. Et aegi omnia q[ui] g[ra]m[mat]ica erat ap[peal]. & sunt etiam
Dira inferiori Furie, quibus praecipiunt qui sceleris aliquid
libertum concisi, ei cuncti exagran. De quibus na Virg. lib.
1. Atticid. Dicuntur ge ulna pates cognomine dira. Quis
& Taracan nox intempsa Megaram Vno eodemq[ue] suis
parte. & Hinc Dirarum infectatio apud Sextum Aureli Victorii
in Epitome de Casacallard eth[nic] furiarum agitatio. H[ab]et
quis, fratrem suum peremit: ob quam causam furor prenas
debet Dirarum infectione. & Dicuntur autem in celo dira,
et a Fucis, et ares, in terris: Eumenides, & Apollini, in inferis: un-
de se tibi esse dicuntur.

Ditiz. f. i. Crimina, immanitas, feritas. [T]h[er]e[us] ad-
misi, et p[ro]cessus, queri. Gall. Crime. Ital. Condotta, fracta.
Get. Obersamtet. Hisp. Crueldad, bruta[ria] sua tua. Pol. sc. sc. s.
et c. Vng. Kreyzten. Ang. Cross[es], rezzance, terri-
fying. J. Cac in Varianum: Quanquam si omni diritate atque
cum iniuste deterrimus: Ideo. Tuscus, intelligi potest ex his
figuribus quin Adelphis fuit, quanta in altero diritas, in al-
tero comita. & Morum diritas. Suel in Tyberio, cap. 21: Nec
quid quod in ignoto aliquis tradidisse Augustum pulm[en] nec
diffidamus: utrum eius diritas enim adeo improbase, ut non
nunquam remissores hilariores q[ui] sermones impetuente eo
subiungent.

Dis. Ipolino disjunctiva, de qua supra dictum est in D1.
Dito. ist p. Diverti facit. [T]h[er]e[us] l[oc]us, q[ui] u[er]ba. Gal.
Exodus, farise. Ital. Arriatore. Ger. Iacob m[on]stru[er]it. Hisp. Ex-
ponit. Vng. M[on]stru[er]it. Ang. Te mak[er]it. Livius 1. bel. sun. Calixtus multe ditavere. P[ro]n. lib. 35.
cap. 11. Quo enumerare jam non est, e sanguine Quirizum &
prostiporum licentia ditatos.

Dis. Ego, n. t. Dives so: augmentativum à verbo insitato Di-
tego. [T]h[er]e[us] h[ab]it[er]e, r[es]ervare. Gall. Trauertre, r[es]ervare. Ital. Di-
sensu[m] amida. Ger. R[es]erven. Hisp. Emb[er]guer. Pol. Re-
zerve. Vng. Rezerve. Hisp. La rezerva. Ang. To rese[r]ve. J. Luce, lib. 4.
possunt tamē inde pueris disceptare &
partu possum dicere dule.

Dis. Ileco, 21. atra. Calicos exuo. [T]h[er]e[us] atra[re]t. Hisp. Ile-
lano[re]. Atemba. Gall. Disfusare. Ital. Disfondere, condire.
Ger. Entfernen, du[re]b[er] abziehen. Hisp. Desfusar. Pol. Des-
fusar, usq[ue] a[re]t. Vng. Desfusar le r[es]on. Ang. To put off[er]. J. Sectio in Nerone. Cive cu[m] tun[us] habitumq[ue] adeo pudendus,
ut comite tempore in gradus formatam peregrinatione Achai-
ca etiam per etiū cu[m] summissem, ac plerumq[ue] synthetism
inducta ligata in circu[m] collum sudacio, prodierit in publicū fuc-
cūtū & discalceatus. Heb. 15. p[ro]p[ter]a.

Dis. Ileco, 21. penultima corrept. à capedine sit. Resero,
apori. [T]h[er]e[us] atra[re]t. Gall. Ossure. Ital. Apore. Germ.
Zell[er]a, usq[ue] a[re]t. Hisp. Expedir. Pol. Orviera. Vng.
Rezerve. Ang. Respo[ne]s, tem[po]r[al] patem. J. Apuleius:
Pragnis primus in canendo manus discep[er]inavit. Verbum
etiam Apuleio parcone natum.

Dis. Ileco, A. Plautu usurpatum est pro diligenter careo.
[T]h[er]e[us] atra[re]t. Gall. se domine diei garde de
temp[or]e. Ital. Guardare bene. Ger. Noi verbūm Hisp. Proser-
fusus. Pol. serpe[re]re. Vng. Scorgi[m]at[er]eu et translatum.
Ang. To be re[ad]y and circum[st]ant[ia] in all parts: ita enim legitur in
M[on]s. Dicitum facili est elatum, & discaveas n[on] lo.

Dis. Ileco, dis. pen. prod. n. t. Acredo, abeo, proficisco, migro,
dimigo. [T]h[er]e[us] lat[er]e, d[omi]nare. Gall. separare, emular. Ital.
sump[er]c[er]e via. Ger. sump[er]c[er]e, sumissem. Bel. Desqua.
Hisp. Partire de lugar. Pol. Odelydy. Vng. Elmerde. Ang. to
part[er] or, to depart. J. Plin. Facilitate hinc, atq[ue] a nobis dis-
cipit. & laterē possunt pro excipere, et ad amissio[n]em, ut si dicam:
Quem discessi a parentibus, nemo eli mihi te charior id est,
parentium exceptis. Cicero Lemulo: Sic tamen exhibaret te
velut quin in à vobis salutis meie autoribus discesseris, nemini
esse cuius officiis me tam ellē devinctam nō solum co-

siceat, sed etiam gaudeam. & interdum pro distendi, dividi,
s[ecundu]m, s[ecundu]m. Cic. lib. 3. Offic. Hinc ille Gyges inducitur à Pla-
tone, qui quum terra discessi seu magis quibusq[ue] imbris,
in illum hiatum descendit. & d[omi]n[u]m discedere in sententiam, est al-
terius sententiam approbare, m[on]s. Nos enim sicut antiquo-
rum, quum in tanto Senatorum numero, longum fore singu-
lorum sententias audire, eos tantum qui certe dignitate an-
tecellebant, sententiam rogare. Deinde duabus imbusve jam
dictis sententiis, reliqui ad eos quorum iudicio subictebant,
transibant.

Dis. d[omi]n[u]m, non ellē semper de loco abirenam lib. 11. ad Atticū:
Si pollūm, inquit, discedere, ne causa optima in senatu perceti:
id est, si podium confequi, si hunc exitum res habere potest:
idem verbum ad candem sententiam transluit Terent. apud
quem ita loquitur Geta servus in Phormione: Modò ut hoc
consilio polli discedi, ut istam ducat. Ex Aldi comment.
Ad Att.

Dis. c[on]silio, verbale, f. t. Abitus, discessus. [T]h[er]e[us] i[st]eb[us] 770 sarah.
dis[ci]p[ul]o: Gall. Departement, Separation. Ital. Il partito, la partita.
Ger. quam ibus[us] ibus[us]. Hisp. La partida de lugar. Pol. Odiss[er]o,
odiss[er]o. Vng. Il meni. Ang. A going away, a departing. J. Cicer. 2.
Offic. Enim neq[ue] accessione melior vita fit, neq[ue] discessione
peior. & Ponit interdum discessio pro divortio. Terent. in
Andr. Nempe in comoditas deniq[ue] huc opinis rediūcere eve-
niat (quod si prohibeat) discessio. & In foro quoq[ue] dicimus.
Discessione[n]em fieri in sententiam alicujus, quum Senator[es] &
sua sede ad eum transeunt, cuius sententiam approbat. Cic.
6. Veri. Atq[ue] adeo quam jam non solum discessio facta esset,
sed etiam perficptum, atq[ue] in tabulas relatum.

Discessus, us, ni, m. q. verbale à discedo, Discessio. [T]h[er]e[us] i[st]eb[us]
770 sarah. dis[ci]p[ul]o: Gall. Departement. Ital. Departimento, la
partita. Ger. ibus[us] ibus[us]. Hisp. La partida de lugar. Pol.
Odiss[er]o, odiss[er]o. Vng. Il meni. Ang. A going away, a depart-
ing. J. Cicer. 5. de Finib. Quinetiam quum decrescerit esse mo-
ritulum, ramen d[omi]ni sceli à fuis, atq[ue] ipsa relinquenda luce ino-
vatur. Discessum ē vita, pro morte posuit idem Cicer. libro 1.
de Divin. O' prædatum (inquit) discessum ē vita. & Discessus
terre, pro terrahitu, & chafmate accipitur. Item Discessus
celi, pro subita cœli disruptione, qualē nobis videatur vi-
dere, quum fulgura, aut coruscationes apparent. Cic. 2. de
Divin. Ita se acc[er]ta terra fieri, nec cœli discessus, nec lapi-
des, aut sanguines inder, nec trajecta stellæ, nec faces vilis
terebant?

Dis. c[on]sidero, r[ati]o, s. p. Dispergo, cōtendo, decreto. [T]h[er]e[us]
m[on]s[er]p[er]t[er] h[ab]it[er] h[ab]it[er] illi[us] p[er] illi[us]. A[re]g[er]i, i[nt]erponi. Gall.
Debat[er] ex cōsiderare de qualib[et] discessu. Ital. Disputare, contendere.
Germ. Zanken, streiten. Bel. Streiten, disputeren. Hisp. Conten-
der, disputatione. Pol. swara s[er]ie, speriaru s[er]ie. Vng. Haugakodam
ver[er]d[er] dom. h[ab]it[er] dom. Ang. To defend or oppose anything or em-
ploy. Cic[er]o. Fam. 4. O' olquiam aratu disceptari corporis ei[us] de
jure publico. Aliquando etiam moderator, compono, ha-
b[er]e, d[omi]ni, q[ui] d[omi]ni amorem, vel (ut alii exponunt) iudicio, arbit-
rio, cōgeolo. In qua significatio accusativum regit. Cic.
pro Milone. Et isti illi expositus quælibet, qui h[ab]et iuste, fa-
pionemq[ue] discepter. & Et etiam aliis h[ab]etis verbū elegas ut
apud Cic[er]o. Fam. 10. ad Plancum Imp. Quam o' decim, inquit;
quāquam in uno p[er]clusio omnis fortuna RP, disceptat, quod
quidem, quum h[ab]et cleres, jam d[omi]ni arbitrabat[ur] fortuna
ipsa fama, quae de tua voluntate p[er]crebat, magnam es-
laudem consecutus. Id est, quāquam omnis Reip. fortuna de
tui p[er]cliti exitu p[er]derer.

Dis. c[on]sidero, Rei sententie[re] arbiter, iudex. [T]h[er]e[us] p[er] illi[us]
m[on]s[er]p[er]t[er] h[ab]it[er] h[ab]it[er] illi[us] p[er] illi[us]. Gall. iuge et iudicare. Ital. Giudice o arbitrio.
Germ. Es Schiedmann, der ein h[ab]et iuste entscheidet. Bel. Schiedman.
Hisp. Concededor que discessu, iuste, arbitrio, arbitrador. Pol. Re-
sponsa, iuste, iuste. Vng. Iuste iuste. Ang. And[er]s iuste iuste a dayo
man. Ita docet Cic[er]o in part. ad Filium: Num aut auxiliator est
(iuste) qui audiatur, aut disceptator: id est, ei sententie[re] moder-
ator. Idem ad Sulpit. lib. 13. Ut omnibus i[nt]er cœbus, & quod in
ali quam controveriam vocarentur, te arbitrio: & quod in com-
modo tuo fieri posset, te disceptatore uterentur.

Dis. c[on]sidero, [T]h[er]e[us] p[er] illi[us] iuste iuste, iuste iuste
dis[ci]p[ul]o: Gall. Colle qui iuste. Ital. Dona che giudica. Germ.
Richter Hisp. Concededor que discessu, arbitrio, arbiter. Pol. Re-
sponsa. Vng. Iuste iuste. Ang. Solt[er] that iuste iuste iuste iuste.
Cic. 4. Acad. Dia et cœcum iuste iuste esse dicitur veri de fa-
cti, quasi disceptacionem & iudicem.

Dis. c[on]sidero, Et. Causa & iuste. [T]h[er]e[us] p[er] illi[us] iuste iuste iuste iuste
dis[ci]p[ul]o: Gall. Debet in partibus disscere, controverire. Ital. Contentio.
Ger. Ein iuste oder strittiger bandet. Hisp. Aquela contenta de-
fendiendo. Pol. Niegoda, posmark. Vng. Venekbeli forr[er] barfo-
leddi. Ang. A jrysing in words, controverse. J. Cicer. 2. de Di-
vin. Cum quibus omnis ferre nobis disputatione contentio que
est. Dic[er].

Discinctus, particip. [ΤΙΤΟΝ] neplatach. Gall. defensio, defensio. Ital. Discinta. Germ. Aufzettel. Hisp. un considero que no es nuda. Polonice. Repugnare. Vng. Meg dudar, se dudar. Angl. Vagidad.] Liv. 8. bel. Pun. Diffrictus gladius discinctos defensio. Antiqui negligentes & desidiosi appellabant discinctos & intemperantes, εργάτες & apes. contrá. Accinctos, solenes, strenui vocabant quod a re ipsa deductum est. solentem demissis, discinctisq; vestibus uti solent. Irenui vero atq; induitum, quod sint ad res exequendas promptiores, sucent incedunt. Persius Satyr. 31 Non puder ad morem discincti vivere Natus? Nepos discinctus est, omni luxuria diffusa. Horat. Epod. Ode 1. Ovid. 1. Amor. Ipse ego segnis eram, discinctusq; in otia natus. Mollier animos lectus & umbra meos. Liv. 5. bel. Maced. Nihil primo aspectu contemptus: equi hominesque paululi, & gracie discinctus & inermis eques. Serv. Discincti, inhabiles sunt militia: omnes enim qui militari cuncti sunt unde discincti, inefficaces & ignavi dicuntur, sicut & contrario prædictos vocamus discinctus.

Discudo, dis, act. t. Excludo, separo, disjungo. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. Gall. Omvir, deffensio, separo. Ital. Separare, separare. Germ. Aufzettel von einander abtheilen, absonderen. Belg. Afstand. Hisp. Echar de la p. Pol. Diffrictus. Vng. Kivélezni. Angl. To holt out, to disjoin.] Cic. 1. Tuscul. Perturbationes semotas à mente & discutidas putat. Lucretius: Campanis jungires, & discludere mundum. Caesar. bel. Gal. Qui Avernos ab Helvetiis discluderit est, disjungit. Cic. 1. Tuscul. Dura partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis discutitur am in pectori, cupido iratum subter precoria locavit. Var. 3. de Re rust. cap. 17. Hi loculatas habent pisces, ubi dispariis habent pisces.

Discutio, mixt. f. [ΤΙΤΟΝ] apath. ορθοτητα. Polon. Pol. Apoliteus lib. de Deo Socratis: Fac intelligas nō modō loci distinctione, verū etiam natura dignitate. Discutit, v. t. didici. Percipio, disciplinam accipio, cognosco, perdisco. [ΤΙΤΟΝ] landik. ΙΝ αλφ. ορθοτητα. Gall. Apprendre. Ital. Imparare. Germ. Lernen. Hisp. Deprendre, apprender de nūnca. Pol. Vissza. Vngaric. Tandis. Angl. To learn.] Plautus in Trucul. Literas didicili quando scis sine aliis distie. Cic. 4. Academ. Ab eo enim Stoico Dialecticam didicerat. Terentius Adelph. Pater esse diste ab aliis qui vere sciunt. q. Hujus compotis sunt Addisco, Condisco, Edisco, Perdisco, perfecte seu valde disco: quae vide suis locis. Disciplina, f. p. Art. doctrina. [ΤΙΤΟΝ] lekch. ορθοτητα. ορθοτητα. Gall. Disciplina, instructione, regimētum, observātiōnē. Ital. Doctrina, disciplina. Ger. Lehr oder wiedervorlesung so einer von seinen Lehrlingen. Belg. Onderwijsinghe tenst. Hisp. Doctrina, o ensinamento. Pol. Nauka, que jone. Vng. Tudomany, forgyók, meleterek. Ang. Didach, kezdés, which a scholler apprehendeth by one other.] Doctrina est prout a doctore traditur: discutatio. q. Accipit utrum & in malam partem. Plautus in Bacch. Eademne erat haec disciplina olim, quam tu adolescens eras? Ibidem: Tua disciplina nec mihi prodest, nec tibi. Ecce in bonam pro hono vivendo in Rep. Vnde Cicero queritur se incidunt in perturbacionem veteris disciplinae. Sic apud Valerium Maximum caputelli de militari disciplina: id est, de observatione bonorum morum inter milites. q. Disciplina pro instituto. Plaut. in Asin. Eadem nos disciplina uitur. q. Disciplinam pro secta philosophorum ponit. Cic. 3. Tosc. Omnes serè philosophi omnium disciplinarum, nisi quos a recta ratione natura vinosus decoloruerit hoc codem animo esse poterunt. Doctus ex disciplina scientiam. Cic. de Clar. Orat. q. Disciplina pro exemplo. Plautus in Stoiconum. Cic. de Clar. Orat. q. Disciplina pro exemplo. Plautus in Mostel. Disciplina alius eram.

Disciplina, m. f. & in f. Disciplina, Auditor, qui se alieni in disciplinā tradit. [ΤΙΤΟΝ] salmid. Discuter, ορθοτητα, ορθοτητα. Gall. Insepti, sparsi, celus qui apprend. Ital. Disciplina. German. Ein Lehrer, der einen Schülern unterrichtet. Hisp. Disciplina. Polon. Disciplina. Pol. Disciplina, ορθοτητα. Vng. Tanítás. Angl. A disciple, a scholler or appreuent.] Cicero 2. Orat. Orator parum vehementes, dulci tamē, ut Theophrastus discipulum possit agnoscere. Plaut. in Bacch. Magistrorum quem discipulum minitari? Nihil moro! discipulus mihi est! tam plenus sanguinis. Plin. li. 10. cap. 29: Ausit discipula intentione magna & reddit. Plaut. Aul. Continuò herele ego te de-dam discipulam cruci.

Disciplinosis, f. Discutit qui tam bonas quam malas artes facili dicit. [ΤΙΤΟΝ] Pol. Lare da virgine. Vngar. Kienny tam. Hinc in reprehensione dictus est disciplinosis gladiatores à Catone. Ex Petronio. q. Disciplinosis, verbum Marci Catonis, scilicet Gelio lib. 4. cap. 9: Disciplinosis, consiliosus, victoriosus, que M. Catō ita afiguravit.

Discordia, f. p. Disdicio, dissensio, sedatio. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. Gall. Discordia, mal. accordans. Ital. Discordia. Germ. ορθοτητα, oder untaug. Hisp. Discordia. Pol. Niegodis. Vng. Vizsgatavonyok, nem eggyel, haborgok. Angl. To discord, to disagree, or to be at variance.] Cicero 1. de Finib. Sed intus etiam in animis inclusa, inter se discordant atque discordant. Colum. libro 9. cap. 11: Domino mortuo familla nimis licentia discordat. Terentius Andri. Quis scis eos nunc discordare inter se?

Discordia, f. p. Disdicio, dissensio, sedatio. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. Gall. Discordia, mal. accordans. Ital. Discordia. Germ. ορθοτητα, oder untaug. Hisp. Discordia. Pol. Niegodis. Vng. Vizsgatavonyok, nem eggyel, haborgok. Angl. To discord, to disagree, or to be at variance.] Cicero 1. de Finib. Sed intus etiam in animis inclusa, inter se discordant atque discordant. Colum. libro 9. cap. 11: Domino mortuo familla nimis licentia discordat. Terentius Andri. Quis scis eos nunc discordare inter se?

Discordia, f. p. Disdicio, dissensio, sedatio. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. Gall. Discordia, mal. accordans. Ital. Discordia. Germ. ορθοτητα, oder untaug. Hisp. Discordia. Pol. Niegodis. Vng. Vizsgatavonyok, nem eggyel, haborgok. Angl. That discordeth.] Cicero 4. Tuscul. Discordia est illa accidens intimo odio, & corde concepta. Idem de Amicis. Quanta vis amicorum concordiaque sit, ex dissensionibus atque discordis percipi potest. Veteres autem pro discordia dixerunt discorditas, & inde discorditer adverbium.

Discordia, f. p. Disdicio, dissensio, sedatio. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. Gall. Discordia, mal. accordans. Ital. Discordia. Germ. ορθοτητα, oder untaug. Hisp. Discordia. Pol. Niegodis. Vng. Vizsgatavonyok, nem eggyel, haborgok. Angl. That discordeth.] Cicero 4. Tuscul. Discordia est illa accidens intimo odio, & corde concepta. Idem de Amicis. Quanta vis amicorum concordiaque sit, ex dissensionibus atque discordis percipi potest. Veteres autem pro discordia dixerunt discorditas, & inde discorditer adverbium.

Discordialis, le. Quod discordat, & disconvenit. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. Gall. Quod a se in invenire discord. Ital. Che genera discordia. Ger. Da Jane vñ encontraen machen. Hisp. Al. El que engendra discordia. Pol. Niegodis. Vng. Haberla febris. Angl. That makes discord and strife.] Plin. lib. 37. cap. 10: Hyc casus peccati simile abominant discordiam domibus.

Discordis, f. Qui discordiam excitat & parit. [Αρχεντητη] ορθοτητα. Gall. Qui a se in invenire discord. Ital. Che genera discordia. Ger. Da Jane vñ encontraen machen. Hisp. Al. El que engendra discordia. Pol. Niegodis. Vng. Haberla febris. Angl. That makes discord and strife.] Plin. lib. 37. cap. 10: Hyc casus peccati simile abominant discordiam domibus.

Discordis, f. Qui discordiam excitat & parit. [Αρχεντητη] ορθοτητα. Gall. Nefis, querelleus. Ital. Chi semina discordia. Germ. Blaude, auftanzt, oder soll tanzt oder zweistradt steht. Hisp. Llora de discordia. Polon. Swarcius / swaria. Vng. Haberg, vizsgatavonyo. Angl. A son of discord or strife.] Vulgaris discordiosum. Salust. in lug. Nam vulgus un pletunque lolet, & maxime Numidatum in genito mobili, sediuolum atque discordiosum erat, cupidum novarum retum, quieti & onio aduersum.

Discrépō, pas. penultima correpta, act. p. Discordo, dissensio, discrepans sum, quasi diverso modo crepo. [ΤΙΤΟΝ] nechelak. 2. ορθοτητα. ορθοτητα. Gall. Discordia, u. ορθοτητα d' accord. Ital. Discordia, una offere d' accord. Germ. ορθοτητα, mischia. Belg. Discrepante iudicē. Hisp. Discordia. Polon. Nie godzim juoste, pugnaciam. Vn. Kavaliersek. Angl. To disagree, or to differ.] Cicero libro 1. Offic. Ut in fidibus, aut in tubis, quoniam

D I S

450

Paulum discrepant, tamen id à scienti animadverti solet. Cie.
Ruf: A' meis rationibus tue discrepant. Liv.lib. 32. potuit im-
periale: Nec inter sciپores rectum discrepat solium, sed o-
ratores quoq; si modo iofocam sunt que ferantur.
Discrepito, as, frequentativum. [۲۷۰ آپاریا. Vngar. گسا-
کر کلیمکه.] Lucret. lib. 2: Si non omnia sint, aut multo
maxima pars est Confusilis, verum positura discrepant res.
Discrepantia, tiz, sp. Discreprio, discordia. [۲۷۱ مادکه-
که. ۲۷۲ آپاریا. Gall. Difference Ital. Differens. Germ.
Unde etiam misericordia. Hisp. Differencia. Pol. اینکه, نیزگذا.
Vn. کنیمکه. An. Differ, difference, variante.] Cic. 1. Offic.
Inactions omnemq; vitam, nullam discrepantiam confesse
debenus. Idem 3. de Finib. Majorem multo habere Stoicos &
Peripateticos rectum omnium discrepantiam, quam verborū.
Discretio, Discretus, Discretum, Discriminale, Disciri-
matio, Discriminatio. Vide DISCERNO.
Discretor, ani, d. p. ejusdem significacionis est cum suo sim-
plici, & tam ad animū quam ad corpus refertur. [۲۷۲ داش-
دیا هایسکه. آپاریا. Gall. Tournante en plusieurs sens. Ital. اش-
پر, کنوار. Germ. چه چیزی نهادن, sehr gepünzt werden.
Belg. چه چیزی نهادن. Hispanice, Avermentare, fatigare,
Pol. تراپی سی چیز. Vng. کنیدن. Ang. To bore to turn-
ed, چه از اینجا.] Cic. 12. Philipp. Veille Trebonium, & si
posset, etiam Brutum, discruciat necaret. Plaut. in Aulul.
Discretor animi, quia domo abeundū est mihi. In quo exem-
plu etiam illud observatione dignum est, quod discruciator
pud veres cum genitivo conjungi solebat, more Graeco ho-
die autem cum ablativo. Plaut. in Caf. Ego discrucior niser
amore.
Discumbo, ix, n.t. Accumbo. [۲۷۳ چاکه, چونکه, امکان-
پن. Gall. se couchez, ou aller dormir, ou l' assise pour manger à la
maison ancienne. Ital. sedere a mensa. Germ. zu tisch sitzen. Belg. چه
تخته نهادن. Hisp. Assentarse à la mesa. Polon. Do siedz u
stolom. Vngar. Letekedelni, asztalhoz ülni. Ang. To sit down
at table, to sit, to go to bed.] Gell. Apud etiam Favorini phi-
losophi quem discubitum lucet, ceptusq; apponi cibus, ser-
vus alliens mensa lege te inceptabat.
Discubili, چه ایستادن, ایستادن, apud Plinum, in quo vel super quo dis-
cubebant antiqui cenaturi, ut discubet à culcitra, qua in
cubiculis uituntur.
Discubitus, m. f. Quasi immisso cuneo apertus ac patens,
sic luna deducti sunt, & hiantia adactis cuneis. [۲۷۴ پولیپ. Gall. Fendre avec un couteau, entrer auvert. Italice, Aperto con can-
te. Germanice. Mit einem messer geschnitten oder von einer stange ges-
tochen. Hispanice. Hendido à abierto con cuchillo. Polon. Repul-
ony, rodnarty. Vngar. Ekkel hajtani. Anglie, Cosen with a
nedge.] Plin.lib. 9. cap. 30: Carent conchæ visu, omnique sensu
ali quam tibi & periculi. Infidantur ergo polypi apertis, im-
potioque lapillo extra corpus, ne palpitatu ejiciatur, ita fe-
ciu graffiantur, extrahuntque carnem illa se contrahunt, sed
frustis discubantur.
Discubro, چه می خواهم. [۲۷۵ ایزکه, ایزکه. Gallice,
For dorm. Italice, Dofidear grandmire. Germanic, ہیچ بے
لگن. Hisp. Mucha codina. Pol. بارگا گدم. Vng. لکن کیز-
نوم, سلیمان اکارم. An. To rest gratis.] Catull. Cum puer
bello preconem qui videt esse, Quid etead, nisi se vendere dis-
cupere? Caius Ciceron. Percam si minima causa est prope-
randi istò mihi, quod te videre, & omnia intima conferre
discubo.

Discurso, ris, n.t. In diversas partes curro. [۲۷۶ شات, چاکه.
Gall. Courre à et là. Ital. Correre in diverse parti. Ger. چه و بی
تر از. Hisp. Correr en diversas partes. Pol. پریسیگانه. Vngar.
Idében szokás, körülök. Ang. To runne in diverse partes, to runne
hither and thither.] Liv.lib. 1: Signo dato juvenus Romana ad
ripiendas virginis discutit.
Discurso, onis, f.t. [۲۷۷ شات, چاکه. Gall. Course deca &
et. Ital. Discurso, curso desordinate. German. Das bin und ber-
tausen. Hisp. Corrida en partes diversas. Pol. پریسیگانه. Vngar.
Idében valóság. Angl. A running hither and thither in diverse
parts.] Cae. 8. belli Gallici Magno clamore discutit que pa-
tem scit & mandat. Et apud Plin. libro 2. cap. 36: Discursus
Bellorum.
Discurso, چه ایستادن, f.t. [Polonice, بیگانه نیز نیز. Vngar.
آسفل باغچه, کوکاکا یا یادگاری.] Seneca de vita brevitate,
cap. 3: Agedum ad computationem etatem tuam revoca. Die
quantum ex illo tempore creditor, abstulerit, quantum offi-
ciose per urbem discutitatio.
Discus, m. q. [۲۷۸ پکهاری. گل. چاپ. Gal. va plus. Italice, پیا-

تی چند. German. Ein blätterndes Seifblatt. Belg. چیزی
Hisp. نیز چنانچه. Pol. تالیق, پیاکه ایضا. Vn. چاپ. چیزی
Angl. آبلیه.] Vas latum (ut Iulus Pollux in quo) ad pon-
das carnes aptum, forte lanx. Cic. de Orat. Quorum auditas
discum audire malunt, quam philosophum qui simul, ut in-
crepuit, philosophum disputantem relinquent. Vnde ad illa
portavit: Talem enim, inquit, discophorum inclit membra
hebdomadis. & Est & Dilectus, rotunda quedam moles facta
vel plumbea, sive ferrea, cuius jactu juvenes inter se certant,
vi quoque evadent, qui aut altius in sublimi aut longius
tractu ultra designatum spatium projectant. [Angl. آبلیه.]
Martial. lib. 14: Splendida quam volvunt Spartani pondera-
sci. Este procul pueri, sic semel ille no cen. Alludit poetar
moiti Hyacinthi pueri, qui jactu disci ab Apolline et morti-
atis, & in florem sui nominis mutatus. De quo vide Ovid. in
Metam. Huiusmodi disco videntur hodie in multis modis
affectiones, qui questus grata cora populo geliculantur, don-
necio quid ad formam disci rotundum & atrum jalante
in aere, deinde virga excipiunt: quos discobolos appelle
Plin. lib. 35. cap. 1: hoc est, disci jactantes. Disci autem hinc
videtur fusile plana & rotunda, ut nobis corpus solis apparet.
Ideo etiam Graeci solare corpus discum dicunt. Hinc vero
proverbio apud Cic. lib. de Orat. 2: Discum quam philosophi
audire maler. Vulgaris enim hominum propensio est ad pa-
vis inepitas voluptates quam ad frugiferas. Perjutor in-
feri potest ad discum elcarum, cuius crepitum mulieribus
titus audiunt quam vocem philosophi.

Discutio, چه ایستادن, pen. cor. act. t. discutit, discusam, ex di & eu-
sco. In diversas partes reicio, dispello. [۲۷۹ داش-
دیا چاکه. چاکه. آپاریا. Gallice, چونکه, پوش, & faire en aller, disfaire, renouer. Ital. چونکه, dilatere. Ger.
Erschunten, jerishen. Belg. Van den andren bestem. Hisp. سان
en diversas partes. Pol. میراسام, ریگرسیام. Vngar. چونکه,
keşfetmek (item) mevrisalam. Ang. To shake or shake off.]
Tribus arietibus aliquantum munus discutit. Ovid. 2. Metam.
Tempora discutit claro cava malleus istu. Per translationem
modi positar pro removo, seu resolvo. [۲۸۰ Cic. 12.]
Discutit et illa caligo, quam pauli ante dixi: dilat, pos-
videmus omnia. Colum. lib. 7: Etiam languor & naufragium
stare, si integrum gallinaceum crudum ovum jejunis facili
inseras. Cell. lib. 3. cap. 8: Nisi interdum jam hoerire dilata
& Discutere medicis eti ulcus sive collectionem cataplexi-
tionem dissipare, & dissecare. [۲۸۱ آپاریا.] Hinc discutit
clementia. آپاریا: چه در discussoria. Plin. lib. 30. cap. 30:
per se enim inanum cochlearum cera mistus discutit
viam habet. Modo vatis modis examino, inveni. [۲۸۲
چاکه, آپاریا, مازگان] Cic. 4. Acad. Oportet ignis
armatos, ut occurrere possimus interrogationsibus exami-
nationes que discutere. Laftant. Hinc enim primitus eti
ignoratio sui: quam si quis cognita veritate discutitur, sic
quemadmodum sibi vita degenda sit.
Discutit, Discepsit, Calculator. [۲۸۳ آپاریا. Pol. ریگرسیام. Vn.
بیکاری.] Jul. Firmicus Matheos lib. 3: Factores impo-
ratorum, & qui annuis fiscaliorum praefationis represent-
discutentes, rationaliter, & Discutit alias pro investigatori-
specto. Macrobi. Comment. lib. 1. cap. 21: Hoc loco diqua-
rem discutitor inventit quod requirat.

Discutit, o, n.s. f.t. Solutio, inquisitio. [۲۸۴ آپاریا.]
گالی سفیر.] Macrobi. Comment. lib. 1. cap. 16: Secundum illa
discutit, quid sit, quod adjectit. & Alias Discutit est percussio in
diversas partes: ut Seneca Quell. Natur. lib. 6. cap. 19: Quemad-
modo per canticum vox per totum cum quadam dulcitudine
percutit ac resonat.

Discutit, Quod examinatum, aut judicorum est. Et aucti sp-
Discutit, ویدیگن. Et Discutit, qui discunt. [۲۸۵ آپاریا.]
Pol. ریگرسیام. Vngar. موز ویگریتاتو.]

Discutit, um, m. t. Inquisitores & estimatores fauham
homínium sunt. Heg. in te. C. de Discutit.

Discutit, Diserte. Vide DISSETERO.

Discutit, Divisions patrimoniorum inter consones. Feli-
Discutit, cis, pen. cor. act. t. In diversas partes jacio, dispe-
[۲۸۶ نافر.] ۲۷۷ نافر. آپاریا. Gall. tener per terram & la-
fare exstans. Ital. Gettere in diverse parti. German. چه و بی
تر از. Hisp. Derramar escondido, & echar en diverse parti.
Pol. ریگرسیام, ریگرسیام. Vng. El hagyom, idében harom.
Ang. to cast aoulder, to scatter.] Virgilius 1. Aeneid. Discutit
rates. Liv. 1. ab Vrb. At primò tentata res est, si disposita clau-
tibus absterendo singulos a concionibus, conciliat, &
jicere rem possent.

Discutit, participium, Dispersus. [۲۸۷ نافر. آپاریا.]
Gall. چه و بی اسپرس. Ital. Gettare out & la. Ger. چه و بی
تر از. Hisp. Derramando escondido, & echar en diverse
parties. Pol. ریگرسیام, ریگرسیام. Vng. El hanyartat, idében
hanyartat.

hanatatis. Ang. Gall. a sander, scatere. [Cicer. Att. libr. 5] Nos
 dicitamans aduersari patet esse non possumus. Horat. in
 Carm. testis. Penitus disiecta non levius ruina.
 Disiectio, das, citare, frequentativum. [Al. grec. οὐσία, Pol. separa-
 re. Vngar. El hanyagatni. Ang. To disparte, esparto.] Lucet.
 lib. 20. quasi naufragio magnis, ventisq; coortis Disiectare
 soler magna mare transita, carinas, Antenoras, prostram, cœ-
 Disjungo, ait, & Separo. [El. 22. libel. p. 1. ch. 2. Al. grec. οὐσία,
 Gall. desuader, despolier, separare. Italice, desuadere,
 separare. Germanice, Desuader et fagoni absuader. Hispan.
 Desuader separar. Pol. Lat. Vn. El valdesem. Ang. To rive, to
 rip, to rive. [Cic. L. 1. de Divin. Quae omnia fiunt ex
 celi varietate, & ex dispari aspiratione terram.
 Disparat, ista. [Al. grec. Pol. Roger recipiente. Vng. Kw. lomb-
 sz.] Macrob. Saturnal. libr. 1. cap. 1. Nec indiget tanquam in
 acervum congregatus digna memoratu, sed variarum rerum
 disparitas ab authoribus diversis confusa temporibus, ita in
 quoddam digesta corpus est. Vide Gell. lib. 20. cap. 11.
 Disparo, ait, p. Separo, & scilicet. [El. 22. libel. Al-
 grec. Gall. separare. Ital. Separare. Ger. Sondieren, ven-
 deren, schauen. Hisp. Separar en diversos lugares. Polon. Rozdzielać.
 Vngar. El valdesem, el fagoni. Ang. To part, to sever.]
 Plantas Rud. Qui est imperator dum atque homini, Iupiter
 nos pergit alium in alia separat. Gell. lib. 11. cap. 11.
 Tot sententias in eandem rem, quasi aliud aut aliud dicere,
 disparavit. Hinc disparata vocant. Dialectici quo negative
 opponuntur. Cic. 1. de Invent. Disparatum est autem id quod
 ab aliqua re per appositionem negationis separatur, hoc mo-
 do, sapere, & non sapere.
 Disparatio, is. Vide DISPERTIO.
 Disperello, lis, dispoli, displusum, In varia loca pello, discutio,
 disicio. [El. 22. nephritis. Vn. heptis. El. 22. daebep. disperella.
 Gall. Debener, dehaffer. It. 1. Scattare in diverse parti. German.
 Sperren, verstanen. Hisp. Esparir en partes. Pol. Separare.
 Vngar. Szétdihanyam, el hanyam, el rövök, el rövök. [Cic.
 Tit. 2. 2. 2. Quum equitem passum libeci transi dispergisse equi, Vejennum maxima pars
 Tyberium effusi perunt. Cic. lib. 1. Tuscul. Eadem que ab ani-
 mo tanquam ab oculis caliginem dispergit. Virgil. 1. Aeneid.
 Teocrotumque alios, acer quos a quoque turbo Dispergerat: id
 est, disseget, ave segregaverat.
 Dispendo, dis. Dallino, sive occupatum teneo. [Al. grec.
 Gall. Detinere, tenere scopo. Ital. Tenere scopo. Germ. Zuhaben
 geben, oder mit geschenken aufhalten. Hisp. Detener. Polon.
 sprawiały, sprawiać. Vng. Gondozak. Ang. To let with dis-
 verse bozusse, to withhold or stay.] Colum. libr. 8. cap. 2. Parandi
 autem modus est, ducentorum capitum, que pallori unius
 dispendas curam. Aliquando idem est quod expendo, ero-
 go, distribuo: unde si nomen dispendium, de quo mox dice-
 mus: & Dispendio frequata ovum, idem ferè quod distribuo.
 [Gall. Despendere, employe. Ital. spendere. Germanice, Ausbüt-
 ten, ausgeben. Hispance. Despendere. Pol. spłacie. Vngar. Köl-
 örik. Ang. To spend or bestow.] Colum. lib. 4. Cœlestes admette
 imbes, eosque alios denimib[us] dispensest. Aliquando sig-
 nificat expando. Al. grec. & tunc non a pendo, sed a pando
 componitur. Plautus. Vbi lubet, dispendit hominem divi-
 sum, arque distendit.
 Dispendium, di, n. f. Est sumptus, incuria, vel negligentia, aut
 immoderatione factus. [Eduard. Gall. Despendere, perte, dom-
 age, deuersi. Ital. spesa. German. Detinuerest. Belg. Detin-
 ura. Hisp. Experi. Pol. Vrata, zrobis. Vng. Hossza visszahoz-
 talan kölök. Ang. Expens, loss.] Plin. Magno id lignorum dispe-
 dio fit. Aliquando idem est quod damnum, vel detrimentum.
 [Al. grec. Gall. Domage. Italice. Danne. Germ. Schad. Hisp.
 Danus. Polon. skoda. Vng. Kervalis. Ang. Damney, loss.] cui
 opposuit compendum, quod lucru vel utilitate significat.
 Terent. Heccy. Quod est quod mihi malum, quin quod huic
 intelligo evenire, ut gratiam in ea sine suo dispendio, & mihi
 proficiat. Plautus in Mercut. Amorem multos illexisse in dispen-
 dium. Virgil. 3. Aeneidos. Hic tibi nequa mora fuerit dispen-
 dia tanti. & Dispendium etiam via obliqua, & qua per ambages
 eò ducit que ire tendimus, contra Compendio. Lucan.
 lib. 2. Iam super Herculeas fauces, nemorofagi, Tempe, Aemo-
 nix defixa petens dispendia sylva.
 Dispendiosus, sa, sum. Daminosus. [Cic. par. 2. Gall. Qui perte-
 domage, dommagesable. Ital. Danoso. Germ. Schadiges, flos-
 bei bringt. Hisp. Lo que hace danos o menoscabo. Pol. spłodawy.
 Vngar. Káros. Ang. That bringeth damage and loss.] Col.
 lib. 2. Nam dispendiosus est cunctatio. & Accipitur etiam pro sum-
 guoso, pectoralibus: cui supponitur parcus.
 Dispendomena. erat genus quoddam supplicii secundum &
 inhumani apud Persas: de quo abunde apud Alex. ab Alex.
 in Genial.
 Dispendio, is. Expando: [El. 22. parai, cernimmo, Al. grec.
 Pol. sprawiać. Vng. Kestenförm.] tructum à pennis & vo-
 latu avium, ut inquit Nonius. Plaut. in Milit. Vbi lubet dispen-
 dium, etiam dispendio, om. t. inaequalis, dissimilis, impar, diversus,
 irregularis, inaequalis. [Gall. dissemblable, qui n' est point pareil.
 Ital. dispergi. Ger. Dispend. Hisp. Desperar. Pol. Repar. Vngar.
 Ignoramus, non habemus. Ang. To disperge, surpass, sumeete.] Cicero de
 Amicit. Disparem enim more, disperna fladia sequuntur, quo-

D I S

452

nite hominem diversum, & distendite. Sic enim Nonius legit
quamquam vulgariter iam dispicere, legatur. Et autem hinc
consecutio loquendi Plauto familiaris: ita enim depeccere
defoccare uspiam dicit.

Dispendo, as, frequentativum, quod frequentiore in usu est.
Dispendo, dispono, procurro. [**Γένιον** **χαλάρωσις**. **δίθειν**, si-
cavare. **Γαλλ.** **Conseurer**, diffondere, ex distribuere non clauso, partitio-
nare. **Ital.** **Distribuire**. **Ger.** **Austheben**. **Hisp.** **Distribuir**. **Pol.** **Dysperdu**.
Vngar. **Sofasik**. **Anglice.** **To lay out money for another, to distribute**.
Plaut. in Bacch. Nunc alterius etiam ducens usus est:
Qui dispensentur hinc capto. Livius 3. ab Urbe: Intercalares
meibus interponendo ita dispensavit, ut, &c. Cic. ad Att. lib.
11: Ex quo scire nihil potui de nostris domesticis reb. de quibus
acerbitissime afflitor, quod ea dispicere, neq; adest
istuc, neque ubi tenetur sit, scio.

Dispensatio, m.t. Qui familię necessaria dispensat, & distribuit:
cujsimodo sunt obionatores, quorum officium est coemere
quod usus domesticus expulsum. [**πόροι** **σούχης**. **Γαλл.**
Distribuir, celo qui à la charge de maner, disperfer, ou distribuer le bien
de son maistre. **Ital.** **Distributore**. **Ger.** **Ein Schaffner**, haussaten/
Quattusse. **Belg.** **En vroder**. **Hisp.** **Distribuyere**. **Polon.** **Spisar**.
Vngar. **szisz**. **Ang.** **He that layeth out or distributeth money, a flou-**
ward.] Mart. lib. 6: Dispensator nobile cernis opus juvenal.
Practia quanta illuc dispensatore videbis Armiger.

Dispensatio, f.t. Procuratio, administratio. [**πόροι** **πεκαδιά**,
circumspicere. **Gall.** La charge & le maintien de quelque chose office de de-
pense. **Ital.** Oficio di dispensare. **Ger.** Austheben & verantung.
Hisp. Oficio de dispensar. **Pol.** spisar, vroder. **Vng.** szisz.
Ang. The charge or laying out of money for another, distribution.]
Cicer. ad Atticum libro 1: Profecitionem meam, ut video,
Exotic dispensatio impedit. Hoc die dispensationem accipiunt
Inquisitores pro communis iuri relaxatione necessitatis, aut
centē majoris aliquacis utilitatis causa cuiquam concessa. Ve-
rum quoniam in ea significatione apud classicos scriptores
non legitur, nihil est quod plura hic de ea agamus, præserit
quum praesentia instituti sit, Latinas voces, non Barbarorum
feces hoc congerere.

Dispergo, dis, disperdi, aet. t. Consumo, dissipo. [**Γένιον** **σκληρότης** **τὸν** **ιδαλόν**, **ἀσπάσαι**, **ἴσσειν**. **Gall.** Perde & ga-
der, deragliare, distinuire. **Ital.** Consumare, dissipare. **German.** Ver-
derben, zerbinden, zu nichts machen. **Hisp.** Dispersionar, galzar,
alejar. **Pol.** Aspergir, kastigar. **Vng.** El vesig. **Ang.** To lose, to kill.] Plaut. Cal. Imō age ut labet, ede,
bib, disperde rem. Cicer. pro lege Agric. Vide tu nunc proximo
capite, ut impunis helluo turber Remp. ut à majoribus
nostris possessiones relitas disperdat & dissipet. Plaut. Poen.
Dii immortales meum herum servatum volunt, & hunc len-
tem disperdunt.

Dispersio, onis, f.t. Deletio, perditio. [**Γένιον** **ἀβαδία**, **ἴσσειν**. **Gall.** Destructio, perdition. **Ital.** Consumamento,
distrimento. **Ger.** Verderben. **Hisp.** Destrucidimento. **Polon.**
Szisz. **Vng.** Vegedelus, al veget. **Ang.** A marrige, a losing.] Cicero
3. Philipp. Exercitu Romanum sit ad intentum nostrum,
& ad dispersionem utris venire conatus.

Dispergo, n. q. ex dis, & pereo componitur, significatque
vario modo, aut in totum pereo, & decicio. [**Γένιον** **ἀβαδία**,
ἀποστρέψαι. **Gall.** Estreperre & zarre, deporr. **Ital.** Perdere, farre.
German. Verderben, zu nicht werden. **Belg.** Oansfe, vorderen. **Hisp.**
Perseguir en todo o en diversa maneras. **Pol.** Gür, nowow, se obracan.
Vng. El vesig, vezek, se lydok. **Ang.** To perish, to be lost.] Varr.
1. de Re rust. Fructus solent dispergere. Idem libr. 3: Providendum
vehementer ne propter astum, aut propter frigus dispergant.
¶ Dispergam jurant vox. Plaut. in Amphit. Dispergam, si aut
intus adhuc fui, aut si hunc miserem.

Dispergo, gis, dispergi, sum, act. t. In diversas partes spargo,
Difficio, dissipo. [**Γένιον** **χαλάρωσις**. **Gall.** Espandere, semer
et c. à la. **Ital.** separare in diverse parti. **Ger.** Verstreuen. **Hisp.**
Ejercer en partes, derribar. **Pol.** Aspergir. **Vng.** El szisz, el lomb. **Ang.** To scatter or spread abroad.] Cicero 4. Acad. Cur
montiera tam multa perniciosa terra manique disperserit. Te-
renthus in Adelph. Antibi mavis cerebrum dispergi hie? Cicero 3. de Natura deorum: Puerum interea obruncaet, mem-
braq; particulam dividit, petq; agros passim dispergit cor-
pus. ¶

Dispersus, m. q. participium, disiectus, fusus. [**Γένιον** **πάροις**, **ἀ-
σπάσαι**, **ἀποστρέψαι**. **Gall.** Eshar, semer et c. à la. **Ital.** Sparso.
Germanice. Verstreuen. **Hispanice.** Esharido en partes, der-
ribando. **Polon.** Aspergir. **Vngar.** El szisz, el lomb. **Ang.** Scattered or spread abroad.] Cicero 1. de Orat. Omnia ferè
qua sunt conclusa nunc auribus dispersa & dissipata quoniam
suerunt, ut in musicis numeri, & voces, & modi.

Dispersus, us, ui, m. q. [**Γένιον** **πάροις**, **ἀσπάσαι**, **ἀπο-
στρέψαι**. **Gallice.** **dispersus**. **Ital.** spargentes. **German.** Verstreuen.
Hisp. Aspergimento en partes. **Polon.** Aspergir. **Vng.** El szisz.

D I S

de, & scidit. **Ang.** A scattering or spreading abroad.] Cic. Att. 8:
Quod Consiles laudas, ego quoq; animum laudo, sed ens
filium reprehendo: dispersu enim illorum actio de pace subla-
ta est, quam quidem ego meditabam.

Dispersit, & **dispersim**, adverbia. Diffusus. [**Γένιον** **χαλάρωσις**.
Gall. Par ci par là, separare, en divers lieux. **Ital.** Separarmi,
per quā & per là. **Ger.** Hin und her justieren. **Hisp.** Separante en partie. **Pol.** Aspergente. **Vngar.** **Elegyptian** **hanyas.**
Anglice, by scattering hither and thither.] Cic. Ver. Non in
illa omittit, que dispersa à me multus locis dicuntur, sed illa
sunt. Varr. de Re rust. lib. 1. cap. 1: Qui Græci scriptum disper-
sim aliis de alia re, sunt plus quinquaginta.

Disperfor, us, & **Dispersor**, um, deponens, ex dis, & pa-
tior in diversas partes divido, huic & illi partes do. [**Γένιον** **χα-
λάρωσις**. **Ang.** **Scidit**. **Ital.** Separare. **German.** **Separare**. **Hisp.** Separare
en diversas partes. **Pol.** Aspergir, dissidente. **Vng.** Szisz.
Ang. To divide, to parte.] Plaut. in Aulio. Hercule minima disper-
sivit, pinguiorem agnū ibi habent. Sic dispersit exercitus
oppida. Liv. 9. bel. Pun. Dispersione tyrones interlegiones. Ili-
s. bell. Afr. Cic. 7. Ver. A quibus initia virg. atq; nichil legio-
morum, manuetudinis, humanitatis exempla hominibus &
civitatibus data, ac dispersita esse dicuntur. Ide Merello. p.
Quod quā dicetem, illud adjunxi, mihi tecum ita dispersum
officium fuisse in Rec. salute retinenda, ut ego, or.

Dispergo, leis, leui, n. t. Separo, dissongo, quali pecus à pâ-
ne areco. [**Γένιον** **ιδαλός**, **ἀσπάσαι**. **Gall.** Separare, dis-
pergo. **Ital.** separare. **German.** **Separare**. **Hisp.** Separar, **separar** le pâlo el ganado. **Polon.** Rozgażam, spisa. **Vngar.** **szisz**, el w'zom. **Angl.** To sever, to separate.] Plaut. lib. 1. cap.
Inde Africam ab Ethiopia dispersit. Dispersione inquietus Pompeius propriæ est pecus à pastione dedecertus &
pescere, una pâlcere, & in un' ioco continere.

Dispergo, cis, per cot. n. t. Discerno. [**Γένιον** **ιδαλός**, **ἀσπάσαι**,
chakar. **Ang.** **Discernere**, confidere diligenter. **Ital.** Dilectio-
ne. **Ger.** Entschieden. **Belg.** Onderscheiden. **Hisp.** Diferenciar.
Pol. Dibazar, rospeluzam. **Vng.** Meg valaztam, el w'zom. **Ang.** To
discern, to confide with diligence.] Quintil. lib. 2: Nam proprie-
ties ingeniore dispergo proflus necessarium. & loco brevi,
diligenter inquire, considerare, seu mente circuptione
& providere, & tanquam in omnem partem lumina nostra
intendere. [**επιστήμη**, **μεγαλεῖν**. **Gall.** Regardar, en multo
autre. **Ital.** Guardar dasem banda. **Ger.** Stetig descharme statu-
vad in aeternis nos traximus obterrad. **Belg.** Outono.
Hisp. Morar a partes diversas y rudas. **Ang.** To look and behold
the one side and the other.] Cic. lib. 1. Tufc. Tamen aie mensa
spicere cupiebant. Colum. in Praef. Open: At ego quam ut
magitudinem totius rei, quasi quandam valitatem corporis:
aut partium eius, velut singulorum subtilitate dignis,
vereor ne supremus ante me dies occupet quam unicolor
disciplinam ruris possim cognoscere.

Dispergo, us, ui, m. q. Discreto, delectus. [**Γένιον** **ιδαλός**,
ἀσπάσαι, **ἀποστρέψαι**. **Gall.** Regardar, en valo et en autre. **Ital.**
Regnare, regnella. **German.** Entschiedung, entschieden. **Hisp.** **Morada** en partie duesas. **Pol.** Separante, separar. **Vng.**
Meg valaztam. **Ang.** Looking from one part to another.] Senec. 2.
Ira: Quid si pueris, quod negleco dispergo officios, ad latos
& ineptos & qualium jocos spectent, quis istascas, or.

Dispergo, f.p. Circumspectio, & providencia, vel considera-
tio diligens, atq; discreto. [**Γένιον** **ιδαλός**, **ἀποστρέψαι**.]

Dispergo, ces, n. l. Compositum est a placebo, Odiosus sum,
iudeus sum: Huic contrariū Placeo. [**Γένιον** **ιδαλός**, **ἀσπάσαι**.
Gall. **Desfaiere**. **Ital.** **Desfaiere**. **Ger.** **Desfaiere**. **Hisp.** Desfaiere. **Pol.**
Nue pedobam iste. **Vng.** Nem terezam. **Ang.** To dispergo, to dis-
like.]

Nihil enim aliud est dispergo quam non placere. Cic. ad Att.
lib. 2: Dispergo mihi, nec scribo sine summo dolore.

Dispergo, f.p. **Dispergo**, f.p. **Dispergo**, f.p. **Dispergo**, f.p. **Dispergo**, f.p.
Gall. **Desfaiere**. **Ital.** **Desfaiere**. **Ger.** **Desfaiere**. **Hisp.** **Desfaiere**. **Pol.**
Nue pedobam iste. **Vng.** Nem terezam. **Ang.** To dispergo,
mislike.] quo usus est Senec. de Tranquill. vita: Hinc illud
dilectio & dispergia sum, & nunquam residentis animi relaxatio.
Apud Plautum in Cistel. etiam legitur Dispergo. Venustus
(ingre) ad te gaudeo ecclastor, na nunc hodie hic accepte
mus suavibus modis, nisi hic dispergo apud te quicquid sit.
Quia nini placet. Verbum est tali Plauto usurpatum.

Dispergo, as. Explico, dilato, extendo. [**Γένιον** **ιδαλός**,
ἀποστρέψαι. **Gall.** Desfaiere, effander. **Ital.** Desfaiere,
Ger. **Aspergire**, etwas aufhellen, erläutern. **Hisp.** Desfaiere. **Pol.** **Rozgażam**, rospeluzam. **Vng.** Xi ruziam, et ruz-
im el szisz, dm. **Ang.** To open out, to unfold.] Vnde dispergo
volutes dicuntur à Varr. que disgregare sunt, & latas disper-
go. Ita enim ait de Re rust. lib. 3: Si quando dispergo sunt, ex-
platis, & plausibus numero, reducent in eundem locum.

Dispergo.

Displodo, i.e. vel displando. Cum crepitu rumpo. [דִּשְׁפָּלֶד] Gall. faire grand bruit. Ital. a mpre cou srippe. Ger. Mit einem faul oder gerissenen gesicht. Hisp. & conper cou fonda. Pol. Wielki tam. Vng. Patantek, i.e. patantem nung frigesset et rancor. Ang. To break and make a great noise. Horat. in Epos. Et velsa sonat quantum displota, pedepi.

Displous, particip. [Vng. Ex patantate.] Liceret.lib. 2. cap. 6: -quon plena anima velsula parva. Sepē ita dat pariter sonum displosa repente ad est, disrupta.

Displuviatum. A Vitruvio dicitur figura quodam cavedii, qui lib. 6. cap. 13, sic ait: Displuata autem sunt, in quibus liquide aream sustinent, stilicidia reiciuntur: & tabernacula maximas prstant utilitatem, quod compluvia eorum eructa, non obstant luminibus tricliniorum.

Dispollo, Spolio. [דִּשְׁפָּלָה] spoliat: 1. to rob, 2. to spoil, 3. to despoil. Gall. Despolier. Ital. spoliare. Ger. Verzieren. Hisp. Robar. Pol. Obriar, abripar. Vng. Meg szegem. Ang. To plunder. Terent. in Andri. Clamitent, me sycophantam hæc dæmam persequi, Mendicium, tum ipsam dispoliare non licet.

Dispolabolum, verb. [דִּשְׁפָּלַבְּלָה] to dispolare, to dispolare. Polon. Obraze. Vng. Meg szell. quo Plautus usus est pro dispolatione. Egone (inquit in Bacch.) ut hæc clausa gestem clanculum, ut celum patrem Damna Pistocle flagita, aut damna aut dispolabula.

Dispondeo, dñe. Quod bis spondens, pess qui constat ex quatuor syllabis longis, ut Oratores.

Dispóno, mis. pen. pred. act. t. Ordino. [דִּשְׁפָּנֵה] hechin יְפָנֵה, 1. to handle, 2. to lay out. Gall. Disposse. Ital. Disporsi. Germ. Depon. Belg. Ordinare. Hisp. Disponer. Pol. Reordenar, disponere. Vng. Elrendobor, helyezni. Ang. To put in order, to arrange. Plin. ad Natum, libr. 9. Epist. Quæsi quemadmodum in Tusci dñi estate disponam. & Dispanere suo quidq; ordine. Colib. 12. cap. 21. Quintus Cic. de Peut. cōsul. Fac ut plane in hominibus quos devictos teles, descripsum ac dispositum suum cuiq; munus sit. Cic. Att. lib. 4. Postea verò quam Tyranno mihi libros disposerit, &c.

Disposcūs, mis. verbale. Dispositio. [דִּשְׁפָּסְכִּית] methodem. Td. brev. 2. ambe. Gal. Disposicio, ordine, ordennance. Ital. Disposizio, ordine. Germ. Gerecht, ordent, geordnet. Hisp. Ordeno. dispositio. Pol. Reparanda. Vng. Helyezni, rende. Ang. An order or due placing. Tacit. lib. 13. Dispositu, provisioque rerum civilium pectus.

Disposuisse, apre, concinne, distincte. [לִמְנָוֹת] Gall. Pareret, apre. Ital. Disposamente. Germ. Ordentlich. Hisp. Ordenadamente. Pol. Rendre. Vng. Rendel, rendise, rend. Ang. To be good order, orderly. Cic. 6. Ver. Non possum disposerit illum accusare, si cupiam opus est non solum ingenio, verum etiam artificio quadam ingulari.

Dispositus, comparat. à dispositus. Seneca Quest. natural. lib. 1. in Prefat. Qan neque formosius est quisquam, nec dispositus. Vng. renditebenn.

Dispositio, mis. t. ordinatio, colloccatio. [דִּשְׁפָּטְנָה] methodem. Td. brev. 2. ambe, argyptia. Gall. Dispositio, ordine, ordennance. Ital. Dispositio. Germ. Ordinans. Hisp. Hisp. Dispositio. Pol. Reparanda. Vng. Rendel, helyezni. Ang. A due placing, si uaga in order. Colum. lib. 12. cap. 2. Quis enim dubitet nihil esse pulchrius in omni ratione vita, dispositione atque ordine. Cicer. 2. de Orat. Qui ordo tibi placet, inquit Catullus, & que dispositio argumentorum: in qua tu mihi semper deus noster tales.

Dispositus, oris, m.t. [דִּשְׁפָּטְנָה] mechil mehlichchen. 2. a. Her. 2. vng. Gall. Auoir grand bon. Ital. Vergognare grandemente. Ger. Esse ubi sedamus. Hisp. Auoir mucha vergogna. Pol. Wielkosc. Vng. Iom segyen. Ang. To blushe and bluake great shame. Terent. in Eunuch. Dispuget mihi si data esse verba. Plaut. in Bacch. Nam alia memorare quæ illum facere vidi dispuget. Dispulvero, as. In palverem redigo. [רְשָׁפֵעַ] Pol. Wyrobiac. Vng. Verzörde. Nævius: Saxa, sylvas, lapides, moniti dispuget, dispulverat. Non.

Dispuimo, as. Spumas ejcio, spumis purgo. [רְשָׁפֵעַ] Gallice, faire ejouer, metre & reduire en ejoue. Italice, levar le fiume. Germanice, Abshauen/verschaue. Hisp. Ejercer & quer la effuma. Polonice, Ojazwanie. Vng. Tayekozom. Ang. To blow me artak away the fame. Colum. libr. 22. cap. 34: Aut si non dulce nuslum, ad tertias dispuetur. Alii legunt dispuetur. Vide DES PVMO.

Dispungo, gis, disp. act. clum, aet. t. Expungere, delere. [דִּשְׁפָּגַה] machah, qashash. Gal. Coffer, annulare vine scripture. Ital. Cancella. Ger. Durchsuchen. Hisp. Coffer à sac. Pol. Womagie. Vng. Ki rölk. Ang. To put out a word in writing with prickings about, to prick or crafe out. & Accipitur etiam pro suppuratione, tive numerare, quasi puncto notare, & accepta cum datis confit. [שְׁפָּגַה] Gall. Examiner yn temps. Ital. Esaminerre yn conto. German. Zeiten oder reden. Hisp. Coffer à sac la ventura. Ang. To examine and crese out a conto. Seneca de brevitate viri. Dispunge & recense viri tui dies, pauculos & ridiculos apud te credidisse videbis: inde dicimus Dispungere rationes pro eo quod vulgus vocat Examinare calulum. Papin. 5. de verb. significat. Dispungere est confit accepta & data. & Accipitur preterea dispungere pro absolvere. [Vng. Elverge] Tertul. aduersus Iudæos: I laque specialiter dispungamus ordinem conceptum: id est, absolvamus, teste Rhen.

Dispunctio, omis, verb. f. t. Interdum idem est quod expunctione delitto. [Pol. Womagie. Vng. Ki rölk. Ang. A prickings or creasing out.] Interdum idem quod suppuratione hoc est, dolorum & acceptorum collatio, iugulare. Vlp. 1. qui plures s. de bon. aut. jud. poss. An recognitio & dispunctio concedenda sit creditori. & Interdum idem quod compensatio & remunratio. Tertull. lib. 3. aduersus Marc. Dispunctionem boni & mali operis: id est, compensationem remunerationem emeq.

Dispuntas, pe. cor. ex prepositione dis & verbo puto, quod valer potum facio. [דִּשְׁפָּטְנָה] bechulim פְּנִים machah פְּנִים nichil p. 2. dispuim. Gall. Disputare, debatre de quelque chose. Ital. Disputare. Germ. Debatzen/soeben item, disputare/sic mitmischer debiderem. Hisp. Disputar. Pol. Disputam, ledjezit em, dispuare regnatum. Vn. Disputatio, retiskolom. Ang. To dispute, to disputatione of any purpose. Vnde disputatione (inquit Varro) valde pusum facere, & per translationem pro disceptare, disscire. Plaut. in Moſ. Eam rem voluntari, & disputationi, hominem cuius rei. Quando natus est, similem esse arbitratur. & Item disputatione rationem cum aliquo idem in Aul. dixit: -x a petit, itur, paratur ratio cum argentario. Vbi disputationis est ratio cum argentario, etiam plus ipius debet argentario. & Disputationem significat rem aliquam agitare, ita ut verum tandem cognoscatur. Cicero de Amic. Catonem induxi fenen disputantem; quia nulla aptior videbarur persona, quæ de illa atque loqueretur. Laetant. libr. 7: Immortales esse animas Pherecydes & Plato disputationem.

Disputatio, f. t. [דִּשְׁפָּטְנָה] Gall. Disputate. Ital. Disputata. Germ. Disputatio, debate. Disputation. Hisp. Disputacion. Polon. Rozmowa, gatka. Vng. Vankede. Ang. A disputing or transposing.] Cic. Lenulo: Scopuli igitur Aristoteleo mox quemadmodum quidem volui tres libros in disputatione ac dialogo de Orat. Liberio in utramque partem disputatione. Quin. lib. 7. cap. 5. Disputari docul, e. f. p. [Pol. Rozmowje. Vng. Disputatiesz, rozmódejtske.] Senec. Epist. 11. Hoc est sapere, non disceptationis culis insubtiliter vanillam agere.

Disputatio, ons. m. t. [דִּשְׁפָּטְנָה] Gall. Disputare, qui satis debet. Ital. Disputatore. German. Qui disputatione der sit mihi anderem undiquet. Hisp. Disputador. Polon. Rozmowa. Vng. Vankede. Ang. A disputer or transposing.] Cic. 1. Offic. Nisi iuste Dementius Phalercus in hoc numero habeti potest, disputationis subtiles, orator parum vehemens.

Disputans, à Quinti. Dialectica dicitur: 2. dispuere.

Disputabilis, le. [דִּשְׁפָּטְנָה] Vng. Vankedhet.

Seneca ad Lucil. Res disputabiles in utramque partem.

Disquamatus, Vide DES QVAMO.

Disquirio, mis. penultimate producta, per omnes partes quarto, inquito, invenido, discepi, dispuio. [דִּשְׁפָּטְנָה] bikker, iskener, leder, 2. vng. 1. que. Gall. Corchor diligenter, Ital. Invenire, cercare diligenter. Germ. Inquisit duxit ad hinc unde isten. Belg. Daberszam Hisp. Buscar diligenter, o en diversa parte. Polonice, busz myzartu. Vngarice, szorgalmatosan meg keressi, kerdeszi. Ang. To search, to inquire after diligently. Horat. Carm. Verum hic impruni mecum disquisire.

Disquisitio, f. t. Inquisitio, investigatio, disputatione, discepcione, judicium. [דִּשְׁפָּטְנָה] בְּקֻרָה, iskener, 2. vng. 1. que. Gall. Corchor diligenter, diligenter. It. Invenire, cercare diligenter. Germ. Inquisit duxit ad hinc unde isten. Hisp. Buscar diligenter, o en diversa parte. Capitulo ad disquisitionem populi vocavit. Liv. Sed non quid ego fecerim, in disquisitionem venit, sed quid isti pati debuerint: id est, in disceptationem. Cic. de Atup. resp. Quanquam ad factioris disquisitionem intet, est adesse quampliarios.

Disstro, as, significat caltro, & diversis modis quod densum erat ratum facio. [דִּשְׁפָּטְנָה] Gall. Chaffre. Ital. Calcare. Germ.

F 3 Daner

D I S

D I S

454

Danner machen / etwas das die sieht / erhaumen vand dian machen.
Hispan. Cañer. Pol. Praygadum. Vng. Merrikotum. Ang. To
geld.] Collib. si Sed illud de integro iefodi debet hoc potest
intercidi & disfarant quod opus nulli Caturiam vocant.

Disfrumpo. Vide D I E V M P O.

Disavior. Suavior. com. q. oscular. [גַּשְׁמָה בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Basier par grand roye & assiege. Ital. Restare con piacere. Germanice. Ressen mi sanderbar ißbarkeit. Hispan. Mucha besar. Pol. Cal'ue, ob apam. Vng. Megiskalarem, apelgatim. Ang. To kisse throughs roye and loue.] Suavior aut à Savium live suavum per diminutionem. Geil. lib. 3:lii quum ibi tres cum (Diagoras) adolescentes amplexi, coromis suis in caput patris positis, suaviarentur. Cic. Tironis: go vos ad quantum Ca- lend. video, tuosq; oculos etiam si te venienta in medio foro video, dissuaviabor: id est multum live sapis favior.

Dilesco. cas. pen. corr. act. p. dissecu. dissectum. Dilatio & variis modis seco, live in varias partes dividio. [דִּלְחָדֵד מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Cooper en pieces, fende, duiser. Ital. Tardare in pez. Ger. Zerbaus- wen, zerschneidet. Belg. Rueren. Hisp. Cortar en partes diversas. Pol. Repartitione, repartire. Vngar. El rendalom. Ang. To cut or hark in small pieces.] Plin. lib. 11. cap. 37: Tertio capitulo Lacedemonii peccus dissecuere causa videndi.

Dilectio, ta. tum. Quod est per anatomem divisum. [דִּילְכֹּסְתָּה מִנְתָּאָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Coopere in pieces, fende. Ital. Tagliato in pezzi. German. Zerbausen / zerfassen. Hisp. Cortado en partes. Pol. Ropartir. Vngar. El rendelator, ranc. Celsus. Ang. Hatchet or cut in pieces.] Quod enim Graeci rapido nos dissecuum vocamus: ut apud Plinius & Celsum vi- den potest. Tacit. libr. 12: Vbi haec atque talia dissecaverit, non orationem Caesar de fastigio Romano.

Dilectio, f. t. dissecu. Gall. Disputo & matrem dispe- que materre. Ital. Trattamento di qualche materia. German. Es lange vorderbung oder bandung einer sach. Hisp. Apela discus- sione con palabres. Pol. Disputare responde o respondere. Vng. Vatal ke des, beszeddel valo rofakodai. Ang. Disputing or quizzing, hemmung.] Plin. lib. 10. cap. 68: Quapropter ingenium pre- dictum, & reliqua subtextat dissertatione.

Dilectabundus. Gellius: Eumque in corona altarium dis- tabundum invenimus.

Dilectio, ta. tum. Ornata dicens, probè & verba ornativa differunt. [דִּילְכֹּתָה מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Difensio, élire & auctor & diverse opinio, si accordet point. Ital. Non accordarsi, non con- fidenti. Germ. Ein ander Magnuna fessi, ein anderem fini haben. Belg. Verschieden von meyungen sin. Hisp. No accordar en sentencia, desacordar. Pol. Inverso, inveniam, ne gadzam fys. Vng. Külömbök, külömböök. Ang. To disfide, to disagree, to be of an other opinion.] Cic. de Amic. Ab in qui pecudum ritu ad volupatem omnia referunt, longè dissentimus. Idem pro lege Manil. Sed in hoc ipse ab eo vehementissime dissentio.

Dilectio, verb. f. Sententiarum diversitas, dissidium, conten- tio. [דִּילְכֹּתָה מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Difension, difensio, res. Ital. Discordia, dissensio. German. Widerstreit, widerstreit. Hisp. Desacuerdo de sentencia. Polon. Niugoda, posztrek. Vngar. Külömböök, külömbööök. Ang. Discrement, disfide, disentio.] Cicero pro Sylla: Ut hoc dissidio ac dissensione facta oppidum in sua potestate posset, & Pompeianos habere.

Dilectus, us, ui, Dissensio. [Vng. Külömböök.] Cic. post redi- tum: Non enim Marius depreciatione redit, sed in dissensu ci- vium armis se & exercitu revocari. Dissentientia, n. f. Dissentientia, non conveniens: cui opponitur Consentaneum. [דִּילְכֹּתָה מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Differenz, non conveniente, d' autre sorte. Ital. Non corrispondente. Ger. Unter sich godesfremd. Hisp. Cosa de desacuerdo en sen- tencia. Pol. Niugoda. Vngar. Nézetek. Ang. That disagree or disereth.] Nigidius: Eum locum facit dissentientem. Cicero, in Partit. Aut consentanea aut dissentanea.

Dilectio, disfisi, disleptum, act. q. Quod septum erat dirimo & disficio. [דִּילְכֹּתָה מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Separare & disfieri. Ital. Castiere. Germanice. Erwas stagnoant wider aussbrechen. Hispanice. Dembar lo que es cercado en seco. Polon. Rozgradaem. Vngar. El septem. Ang. To disfarkre.] Statius 10. Thebaid. Abiunt pontes, technique tremantis Saxes frana labant, dis- fectoq; aggere rurum. Vitunt, & truncas rupes in templo do- mosque præcipitare.

Dilectio, disfisi, disleptum, act. q. Quo res illa disfipitur & dividitur. [Polon. Praygadum. Vngar. Els. fal.] Vide membranulum illam in nuce intermedium disfipitum vocari autor est. Festus. 2:10:2, 2:10:3.

Dilectum, n. f. Segregatio, discordia. [דִּילְכֹּתָה מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Difensio, alio con- different, non in autre parti. Ital. Difcordare, esser different, dissi- de. Germ. Zwischenrätsen sein, spätig oder störsig sein. Belg. Causa fini. Hisp. Desacuerdo. Pol. Niugoda, res. Vng. Külömböök. Ang. To disagree, to be at variance.] Cic. in Latin. Quam is Tribunus plebis capitali odio à Qu. Pompeio dis- deret, qui tum erat consul. q. Discedit pro divorum feci, pa- turit apud Sueton. in Tiber. cap. 7: Cum Iulia primo conci- diter & amor mutuo vixit, mox discedit, ex. & Transfemina- tiā ad inanimata. Plinius libro 37: Adamas discedet cum magne lapide in tantum, ut juxta positus ferrum non penitus abstrahit.

Dilectum, n. f. Segregatio, discordia. [דִּילְכֹּתָה מִתְּבָרֵךְ שְׁרָבָרָתְּ בְּלִקְרֶבֶת הַפָּאֵס. Gall. Difensio, separare. Ital. Separatione, disfisi. Germ. Dissegitate, intronum si- tung, meetraadt. Belg. Onenheit. Hisp. Desacuerdo, separatione, de una cosa con otra. Pol. Niugoda, res. Vngar. Végeznek, halász-

Cum quo confluunt etiam Iambi illi à Zenone citati

Moralità e politica della vita quotidiana

quam Greci *εγνωμον* vocant.
Diffimilantē. Diffimulatum, adverbis, Obscuratē: cui contrariū
Aperitē. [ἀποκαλύπτει, παραπομπή] Gall. Sans faire sembler
derriū. Ital. Senza far sembiante. Germ. Verdecktē oder vergeten
werden. Hispanice. Disimulanda. Polon. Nakrycie, mitszycie
Ungar. Testenie, tukan. Ang. By dissembling, disimbulingly.] Cic.
de Clar. Orat. Non aperitē, nec eodem modo semper, sed vari
diffimulanteque conclusit. Quint. lib. 10. cap. 1: Sæpè præpa
rat diffimulatum insidias Orator.

Dissimilabilis, unde Indissimilabilis apud Gell. lib. 20. ca. 22.
Cū quadā indissimilabilis veitate differunt. [Vt. Tiskolath.]
Dissipō, pas. penult. corr. act. p. Significat dispergo, distinguo,
disperdo, confuso, divulgo. [74. 11. 22. Dīspōgō.]
hebbit. 2. grec. 2. grec. Gall. Espardre et 2. mure et
piere et 2. li. dissiper, rompre et sparer, desprendre, gailler. Ital. Dis-
parte, dispergere. German. Berstreuen, verspreuen, gabtchen. Belg.
Verspreeden. Hisp. Disipar y deshacer. Polon. Rozprawian, rozpraw-
iam. Vng. El scieletrom, el huietom, el banyem. Ang. To scatter or cast
already, to sprinkle or spread abroad.] Colum. lidi. 21 Sin autem
proxima mellis occupandum est restibile, defecatis stramenis
tis quatuor & virginis vches stereotis in jugerum disponimus
dissipabimusque. Cicero pro lege Manili. Ut ex codem Ponte
Medea illa quandam profugisse dicitur; quam praedicant in
fuga fratris sui membra in his locis, quæ se patens perire que-
retur, dissipavisse. & Dicimus etiam Dissipare famam alieni
rei, dissipare rumorem, dissipare sermones; hoc est, divulgare
& dilatare. Cicer. pro Flac. Pmum quod distribuita partibus
sermo est tota Asia dissipatus. Cic. Cælio, lib. 21. Malu occisi, ea
ps, reliqui dissipati.

Dissipatio, oris, &c. Dissolutio. [דִּשְׁבָּרֶת, *tephes*.] *A scat-*
ter, a scatter. Gall. *Dissipation, dereliction.* Ital. *Dissipazione, con-*
sumamento, compimento in più pezzi. Ger. *Zerstreuung, verschwende-*
re. Hispan. *Dissipacion, gallo.* Pol. *Rozmiarstwo.* Vng. *El fajtjatás,*
banja. Ang. *A scattering or spreading abroad.*] Cic. 1. de Natur.
deorum. Idem facit in natura deorum, dum individuorum cor-
porum concretione fugit, ne intus & dissipatio consequatur,
negat eis corpus deorum, sed tanquam corpus, &c.
Dissipabilis, le. Quod dispergi, aut separari facile potest. [דִּשְׁבָּרֶת, *ashdud*.] *A scat-*
ter, a scatter. Ger. *Zerstreubar, zerstreutbar.* Vng. *Ezzerel-*
thető. Ang. *That may be scattered or stricken abroad.*] Cic. 2. d.
Natur, deor. Ignis velo & aer omni impulsu faciliter pellemus.

natura que cedens est maxime & dissipabilis.
Dissitius, pen. cor. Distans, remotus, quasi procul situs : cujus
contrarium est Aditus, quod est iuxta situs. [¶] rachis, ari-
x, dorsum, spina. Gall. Esfers iain' via de l' autre, glaive, , dissimilis
Ital. Distante, remoto, dissimili. Germ. Wit gegees Belg. Distan-
ghieghen. Hisp. Partio, lessio, puello en diversi logares. Pol. Dale-
ko po' oym, daleky. Nng. Taul-cale. Ang. Disitant, far at one fe-
me an other. Japul in Flor. hinc duo velut inter se contraria op-
posuit atque dissparavit, sic scibens: Homines neque longi
se dissita, neque proxime adlita possumus cernere.
Dissocio, ss, are, act. p. Separate, dissolvere, & a societate di-
jungere. [¶] libidinibus Iu. p. 107. al. glaive, , ducis. Gal.

Dissimilares, separari desinere. Ital. Scipione. Germ. Des eran der feigen absunderen. Hisp. Desacompanar. Polon. Rzeczen l'acq. Vng. El valasztam, el szokojom egy mestrel. Ang. Tojones bring frenre fellowship te comparte.] Cicero de Amic. Dilpari enim mores dissimilia studia frequentur quorum dissimili sunt dissociat amicitias. Martial libro 75 Et Iude poteras dissimilare genus.

Dissociatio, onis, &c. distinctione, discordia. [Allem. Auseinander, Gall. separation, desfaillie de compagnie. Ital. Separazione. Ger. A-
sunderung. Hisp. Desacompañamiento. Pol. rozstajenie. Vng. El valdasás, egy másist, valé kielőnbély. Ang. A breaking from
leamship of others.] Plain. libr. 2. cap. 21: Aquas respuit, perfusum
meritum siccō simile est, tanta dissociatio comprehenditur.
Dissociabilis, le. Quid sociari, conjugique non potest: [Cz.
rozstajen. Magyar. Állóval. Pol. Niechodzi do sie sama. Vng.
képes két közvetlen. Anglice, that can not be bright to the
leamship of others.] Tacit. in vita Agricola: Et quanquam pri-
mo statim beatissimi seculi oiu res olim dissociabili misere-

Disolvit, vis, act. i. Quod ligatum erat solvo, aperio, recludo
[תְּסַלֵּל] patet, **רִזְקָנָה**, butio, **אֲלֹקָה**, Gall. Defier, disjouer, desfondre,
desfondre, desfondre, desfondre, **רִזְקָנָה**. Disfondre, desfondre, **רִזְקָנָה**.

Dissolventibus. Belg. Ostiades, apudem Hisp. Desatar. Pol. Desigante. Vng. Meg idem. Ang. To lense, to unde, to dissolve. Plaut. Poen. Si autoratem potes desugere, ubi dissoluntur tu si, ego pendeam. Cic. de Senect. Opus ipsa sua eadem quae coagumentavit, natura optimè dissolvit. & Dissolvere amicitias. Cic. de Amic. Nam si usitata amicitia cōglutinaret, eadem cōmutata dissolvet. & Dissolvere interrogaciones. Cic. 4. Acad. Quoniam eas dissolvere non possunt, decimatione avertire. & Est etiam dissolvere, expedire. Terent. in Heanton. Dissolvi me ocyus, operam, ut tibi darem. Ita Dissolvere aliquem: id est, absolvere, non diu suspensum tenere, paucis quod volumus dicere. Plaut. Merc. Obscurio dissolue jam Me, nimis diu enim pendo. Item ponitur aliquando pro solvere & persolvere Cicet. lib. 2. Offic. Nonquam nec majus & alienum fuit, nec melius, nec facilius dissolutum.

Dissolitus, a. um, participium, aut nomen ex participiis quod ligatum non est. [ΠΙΔΙΟΝ μεριτας ΤΙΝΙ μετά τΩΝ ναμά ΤΙΝΙ νομάκ. Στένως ο διάσπασμα. Gall. Dissolvi, desolti, desoluit. Ital. sciso, dissoluto, dissipato. Ger. Auflösen. Hisp. Solti. Pol. Rozwiązać. Vngar. El oldattatott. Ang. Losed, dissolved.] Plin. lib. 25. cap. 71. Alibi servatur ut nudis pedibus eam capillo, cinctuque dissoluto. & Ponitur aliquando pro effeminate & luxuriosis, quos Graeci ἀνθεῖς dicunt. [Pol. Agacius. Vng. Tékerőtökölő, felső erkölcs.] Cic. 6. Ver. Negligentes ac dissoluti si cupiamus esse, qui possumus? Idem 1. Offic. Nam negligenter quid de se quisit, sentiat, non solum arrogantis est, sed etiam omnino dissoluti.

Dissolūcē, adverbium. Remisit, negligenter, ignavē. [ἀνένται, εὐαίσθησε. Gall. En manier mesager, lafchement, mallement, dissolument. Ital. Dissolumente, floscamente. German. Stedent/chen sind entf. Hispan. Suelamente, laxamente. Polon. Nekromanie, niedobie. Vngar. Áriss, nyúván. Ang. Stakele, negligente.] Cic. pro Cœc. Nec contendent alii quād ne ius suum dissolute relinquere videretur.

Dissolūcio, verbale, s. r. cui oppositum Coniunctio. [ΟΜΠΗΣΙΑ, ομπήσια. Gal. Dissolution, separation, dissolusio. Ital. Dissolutor, separazione, dissoluzione. Ger. Auflösung. Hisp. Despartamento y disolución. Pol. Rozwiązać. Vng. Meg oldás meg részítés. Ang. A lense, a dissolving.] Cic. in Partit. Constructione; verbora sum conjunctionibus copuletur, tum dissolutionibus relaxetur.

Dissolubilis, ic. Quid facile dissolvi potest. [Ἄσθετός. Gall. Assez à dissiper, à dé rompre, à dissoudre. Ital. Dissolubile, che si può dissoltere facilmente. German. Das leicht aufzulösen oder von einem anderen leicht loszulösen. Hisp. Liso. Pol. Rozwiązywalny. Vng. Az mi hamar megoldik, hamar old. Ang. That may be easily dissolved, disengaged or dissolved.] Cicero 2. de Nat. deor. Animal mortale, dissolubile & dividuum est. Coagulationis dissolubilis, ibidem lib. 1.

Dissolūtis, a. um, pen. cor. Dissimiliter sonans. [ΤΙΠΟΝ ρεχειδε. Στένως, αντέρ. Gall. Desiderant, different. Ital. Difordante. German. Wissént/vegvisz látent. Hisp. Cosa que desearla en su. Polon. Rycie, pragnacy. Vngar. Kultibolygás. Angl. Disgreant,怨懣する。] Liv. 4. ab Vibio: Dictator autem parte altera subducia & secundam aciem adortus, circumagri se ad dissolitos clamores ac subitos tumultus, hosti undique obiecerae victorem pediti equitemque.

Dissolūto, s. Discordo, dissideo, non convenio. [ΤΙΠΟΝ ρεχειδε. Στένως, αντέρ. Gall. Cōfliuer, desinuer, desuader. Ital. Dissuadere, sconsuettare. German. Wissént/vegvisz lábhatan. Hisp. Desuadard. Polon. Odradzam. Vngar. Valami rövidet kérlek. Angl. To dissuade, to give a consile to leave any thing undone.] Plaut. in Cisell. Modò quod suauit, dissuader: quod dissuasit, id ostentat. Ovid. 1. Metam. pudor est qui suadet illinc. Hinc dissuader amor. Cic. 3. Offic. Qui non modo non censuerit captivos remittendos, verum etiam dissuaserit.

Dissuasio, onis, fr. antitheton fusatio. Cic pro Cluentio: Dissuasio rogationis ejus.

Dissolūt, verbale, m. t. Qui dissuaderet. [Ἄστραγαν, πεμπεῖν. Gall. Desoluer, desuadere, desuauer. Ital. Desuadere, sconsuettare. German. Wissént/vegvisz lábhatan. Hisp. Desuadard. Il que dissuade un quelconque. Polon. Nie radzię. Vngar. Círci, azky valamit elne. Ang. A dissuader.] Cicero ad Brut. Itaque in medio Achaeorum custos, quem Ecliarum diebus Auster me in Italianum, quasi dissuasor mei consili retulillit, te vidi Velia. Sic Lucan. lib. 4. gladium vocat dissuasorem iusti, quod nos mortui meū a iustitia & honestate dererent.

Dissuasor, onis, live Dissuader. Vide DISSAVIOR. [ΤΙΠΟΝ ρεχειδε. Στένως, αντέρ. Gall. Cōfliuer & menser. Ital. Tristare /suscitare, frustare. Ger. Schmerzen ob jetztem. Belg. Wein fast fuisse est weinen. Hisp. Hollar è trillar mucha. Pol. Rypien, szylkotie. Vn. Meg ibrom meg rontom. Ang. To break small, to pierce or brayce in a morter.] Cato de Re rust. cap. 75. Libum hoc modo isto, Cacis pondo duo benti distere in mortario.

Italice. Rofciare grandemente. Germanice. Mit großer heftiger. Hispan. Mucha fuer. Polon. Głośno, cał uci. Vng. Szokolatvan, apolozam. Ang. To knap through loose.] Cicero. Tu enim. Ego vos ad querum Cal. videbo, tu orque oculos etiam in medio foro video, dissuaviabor.

Dissuicis. Vide DISVLCVS.

Dissuo, act. t. propriè significat id quod suum erat dissolue, sensim paulatimque dissolvo. [Νηστεία ΟΝΤΙ πενιστεία. Gallice. Dolando, dissuare & romper pes à peu. Italice. Disfarsi. Germanice. au temps est assommier. Hispan. Desfacer lo rosto. Polon. Pełnić. Vng. Virágokat, kis fructum. Ang. To rippe and rando the tree. fowed.] Vnde dissuere amicitias per translationem dicitur. Cato 1. Offic. Ut amicitias qua minus delostent, & minus probatur, magis decere censem sapientes sensum dissuare, quam proprie p̄cedere.

Distabesco, is, apud Cat. de Re rust. cap. 24, legunt profundi tabescere. [ΟΝΤΙ μεριτας ΟΝΤΙ βουλεύεσθαι. Gall. s'assiedre & consumer. Ital. Dileguarsi, disfarsi. Ger. Verschwinden. Hisp. Desaparecer. Pol. Schme. Vng. El fanyadék el fanyadék. Ang. To go or withdraw away.] Hunc inquit in siccellam suis pendio, iusto cum multo distabescat.

Distabescit, Multum & vehementer tredet. [Αλαζονία. Gall. S'envoyer, se facher. Italice. Renercere forte. Germanice. zu verdrücken mit sch. Hilpanice. Amer mucihi hachis nova. Polon. Brziskomy, trukus m. Vngar. Igen el visszam, segmen sur valas. Ang. To be loath to do a thing.] Terent. in Phorm. Demophot appello: nam me cum hoc ipso dulcedet loqui. Plaut. Angl. Pol hand quid tui me, neque domi distabescat.

Distantia. Vide DISTO.

Disteguis, pen. cor. Adjectivum. [Ger. Das ist nicht.]

Distendo, dis, act. in diversa partes tendo. [ΤΙΠΟΝ επειδη. rakih 2. grām. Gall. Etendre et li. Ital. Distender. Ger. Abspannen von einander strecken. Belg. Verscheiden. Hisp. Estender distensio maneras. Pol. Rozciągać. Vng. Be szégelem item működöm. Ang. To stretch out either and thinner.] Col. lib. 5. Statuas est vincas quæ ex utra q; parte iugo devincta, pars libertamente, velut anchoris quibusdam dispenditur. & Est & Differunt idem quod impiere: [αισθανομο. Ang. To stretch to just] statum ab utre, qui quam plenus est, tenuitumque vacua, & laxatur. Virg. 4. Georg. - & dulci distendunt nectare cella.

Distentis, Repletus. [Αλαζονία. Gall. Etendre de tout son, plein de tous côtés. Ital. Pieno, ripieno, refo di pieno. German. Ausgeföhrt/gerissen. Hisp. Lleno. Pol. Roziążkowany. Vng. meg tölti, la székel. Ang. Strayed or stuffed out, full as full.]

Plinii: Distentus solitaria crena. & Nonnumquam idem significat quod occupatur vel distractus, à verbo Distrinco. [επειδη. Gal. Occupare, empesce. Ital. Occupato. Germ. Besetzt mit geschäften bis an. Hisp. Detenido. Pol. Zaradniwy. Vng. Idejben veszettet, foglalni. Sed in hac significacione principium est à verbo Dislineor. Cic. ad Attic. Brevarie epis. scire poteris cum valide esse distentum.

Distentissimus. [Polon. Barje jatrudniwy. Vngar. Meg foglalatni.] Sed ad occupatissimo apud Cicero, lib. 3. de Nat. deor. & ad Attic. lib. 1.

Distentio, verbale, s. r. [ΥΠΕΡΙΚΚΙΑΣ Αλαζονία. Αλαζονία. Gall. Etendre, et largissement. Ital. Estendimento. German. Ausstrecken Hisp. Ausstrecken. Vngar. Meg széges. Ang. A stretching or stretching out.] Celsus lib. 2. cap. 5. si in tenuiore intelino mordus est, vomit singulariter, nervum distentio, delirium, mala sunt.

Distentus, hujus distentus, in q. aliud verbale. [επειδη. Vng. Ki székel. Ang. A stretching or stretching out.] Plin. lib. 8. cap. 12. Alii solertia in metu melibus, sufflatæ cutis distentus ibi dominum & morbus canum arcunt.

Distento, as, are, Αλαζονία. frequentativum. [Vngar. Ki székel. Ang. To stretch a thing and make it more.] Virgil. 9. Arctius. Sic cyano palite distentent ubera vacca. Tibul. lib. 2. eleg. Adstantem spicis horrea pœna Cerer.

Distentio membrorum, ipsinus est.

Difterinitio, idem est quod separe, vel diversas res terminat. [Αλαζονία. Gal. Diferir, separe, barter over diversitas. Italice. Separare. Germanice. Separieren/ven etiatis ten/undersesten. Hisp. Difundar las terminas, apartar. Pol. Rozdzielać. Vng. Meg határoznak, meg valószinjük. Ang. To divide place from place.] Plin. lib. 12. cap. 21: Arabia ludazam ab Egypto differinitur. Lucan. lib. 1: - & Gallica certus Limes ab Africis differinitur aura colonis.

Diftereo, is, pen. cor. Muliūm sive cerebrō tero. [ΣΒΡΙΓΙΑΣ Αλαζονία. Gall. Fort brayer & meniser. Ital. Tristare /suscitare, frustare. Ger. Schmerzen ob jetztem. Belg. Wein fast fuisse est weinen. Hisp. Hollar è trillar mucha. Pol. Rypien, szylkotie. Vn. Meg ibrom meg rontom. Ang. To break small, to pierce or brayce in a morter.] Cato de Re rust. cap. 75. Libum hoc modo isto, Cacis pondo duo benti distere in mortario.

Diftion.

Diffidion, pen. cor. Carmen duorum versuum. [Διδύμος. Ger. Ein paß auf die Poetin.] Nam ex. Græci versus illi Sec Terræchon, neq[ue] dicens quatuor versus: Hexaëthon, οὐδενός, sex.

Diffidum, Hordic genus, Columell.

Diffido, las, n. p. Paulatium fluo. [Ποταμὸς ἀγριόπητος, παραγόμενος. Gall. Difflor, aguette. Ital. Difflor, Germ. Hord treppin, Bel. Drupp. Hisp. Difflor è gatara. Pol. Kapam, natal karpie, Vng. Lépke. An. To droppa datus by little and little.] Virg. s. Georg. Lentum diffillat ab inguine virus. Colum. Hoc autem est quod distillaverit ante quam minimum calcetur uva.

Distillatio, quæ, n. quæ distillat ab inguine virus. Colum. Hoc autem est quod distillaverit ante quam minimum calcetur uva.

Distillatio, quæ, n. quæ Græci catarrhū, ἀρρενία, coryza, vel brachiam vocant. [Pol. Kapam poja. Vn. Netha, le tibphyn. Ang. Arment or zatarr.] Plin. lib. 20. cap. 6. Sanguinem vero excican abus, & physicis distillationibus longis, vel succus, vel ex ipso coquus prodest.

Distillatio, n. Coccinator, sive venditor distillationis. [Pol. Epiphoros palachidi maled. Vngar. Vef s'w' viaskm k. árosa.] Senculam librari varias exclamaciones, & botullarium, & distillationem, & omnes popinatum initorum metrem suam quædam insiguita modulatione videntes.

Distinco, es, pen. cor. act. l. impedito, impeditum teneo. [Διστίνκος. Gal. O. corpor, empfiehler. Ital. Timet impedito. Ger. Anschnitt mit præstetum header end verhindern. Belg. Behinderen. Hisp. Detener empachada. Pol. Zatrzymam, powstrzymam. Vng. Meg tereljatom. Ang. To hinder to stay or withhold.] Cic. Mario: Nos hic multitudine & celebritate judiciorum, & novis legib. ita distinco, ut quotidie uera faciamus ne intercaletur, ut quæ primam te videre possimus. Lucet. lib. 5: Et mare, quod dare temaram dilinet oras. Id est, occupar, & tenet. Item arcere, repellere. Virg. lib. 11: dum distinet hostem Agger marorum, neque inuidat sanguine fossie.

Distinguo, guli, act. t. Divido, discerno. [דִּשְׁגַּנְתִּי libid. תְּדִוָּר הַדְּבָרִים. אֲדִגֵּלָה, אֲדִיבָה, אֲמֹנָה, אֲפָגָה. Gal. Distingue, remunerare, separare, mettere a pari. Ital. Distinguere. Ger. Differenzieren. Bel. Difflor. Hisp. Diferencia una cosa de otra. Pol. Rozdzielam, rozić, agam. Vn. Meg valasztom. Ang. To distinguish, to put difference, to put a funder.] Col. lib. 1: Sed & latibus distinguuntur granaria, ut separant queque legumina ponantur. Cic. in Parad. Causa igitur hac, non natura distinguunt. Idem 6. Ver. Sed ea quo non pacto distinguere, ac separate possim, nescio. Aliquando idem quod variare, sive exornare. Cic. de Nat. Quoru omnium multudo iniquabilis varietate distinguuntur. Ibidem. Celum altris distinctionum & ornatum, ad Heren. Varietate orationis distinguere. Distinctio, part. diuinum. [דִּשְׁגַּנְתִּי libid. תְּדִוָּר המוחמד. אֲדִגֵּלָה. Gal. Difflor, separare. Ital. Distinto, separato. Germ. Differenz. Hisp. Separado. Polon. Rozdzielimy. Vng. Meg valasztani. Ang. Distinguish, made different.] Cic. 2. de Nat. & cor. Quoniamque operidas, agri, insula, littoreaque collocent, distincta teatris & urbibus.

Distributio, os, f. Distribuo, separatio. [דִּשְׁגַּנְתִּי libid. תְּדִוָּר המוחמד. אֲדִגֵּלָה. Gal. Separare, differenze, diversitate, separare. Ital. Differenza, diversità, separazione. Ger. Differenzieren. Hisp. Apartamento, separacion. Pol. Rozdzielić, rozdzielić. Vng. Meg valasztani. Am. A distribution, separation.] Cic. 1. de Legib. Lex est distributionis iudiciorum & iustitiorum.

Distributio, claus, clau, m. q. [Germ. Manöbter und ersch. Vn. Meg valasztani.] Cic. lib. 5. Orc, ac distributa penitentia à ceteris aliis diversum. Stat. 1. Syl. quum regula longo Syntagma dividit variat.

Distributio, adverb. Separatim, divisim. [דִּשְׁגַּנְתִּי libid. תְּדִוָּר המוחמד. Gal. dis- fonscement分离ement. Ital. separatamente, deſtinamente. Germ. Trennungsmittel. Hisp. Apartadamente. Pol. Rozdzielnie. Vn. Meg valasztani, különböltsz. Ang. Distribution et non distribution or putting of difference.] Cic. 2. Tusc. Sed quia proficitur ipsi illi, qui eos scribunt, se neque distincte, neque distributè, neque eleganter, neque ornatae scribere, legiōnem sine ulla delectatione negligeo. Idem 2. de Inven. Sin distributus tractare quis volet, pamatur in animum & corpus, & extraneas res licet.

Distributio, oris, m. t. [דִּשְׁגַּנְתִּי libid. תְּדִוָּר המוחמד. אֲדִגֵּלָה. Gal. Partitum, distributor. Ital. Distributore, partitore. F 5 German.

DIS DIV

458

DIS

German. En jethat oder auftheuer. Hispan. El que reparte per díces. Polon. Dicatur, und pletur. Vngar. Osztogatás, istet. Ang. A deader. [Cicer. in Piso. Hoc ecce video, quod indicant tabule publice, vos rogatores, vos dictatores, vos custodes sunt tabularum non nulli tamen hoc loco, & teste, legunt, Distribtores.

Distribuo, onis, f.t. Divisio, partitio, descriptio. [תְּרִזֵּבָה מַדְלִיכָה] פְּרִזְבָּה מַדְלִיכָה. [פְּרִזְבָּה מַדְלִיכָה] Gal. distribution, deparition, division. Ital. Partimento, divisione, distributione. Ger. Ein jethatung oder auftheutung. Hispan. partimento in parte. Pol. Rozydzieć. Vn. Osztogatás, istet. An. A dividing or parting in parts. [Cic. p. Cluent. Ita q. mihi certi est, hanc etiam distributionem invidi et cunctum sic in defensione servare, &c.] Distribuo à iheretibus appellatur figura quo à Gracis vocatur περιπολος, quem singulis rebus sua pro pretari tribuumus: ut, Lycurgus, cuius omnes partes corporis ad nequitias sunt appositissimæ, oculi ad perlantem laetivis manus ad rapinam, dentes ad aviditatem, vittis natura membra, quia non possumus honeste appellare) ad omnem genus corruptelæ, pedes ad fugam proflui, ut aut ex hoc via, aut ipse ex viuere ortus videatur.

Distrumenta calamia id, ipsa partes calami contusæ. Driningo, act. 1. Arcte usingo, confriago. [כְּרִינְגָּה עֲשֵׂר חֲטֹף בְּנֵי חֶלְמָה, וְגַעֲמָה, וְגַעֲמָה] Gall. Estrinante, ferre estrarriamente. Ital. Strigere, strattamente. German. Besuchen, harras somma pueri Belg. Hoc tamen tenuum Hispan. Elegere, extremæ estrarriamente. Pol. Zezagam, præcipue. Vn. Meg. formæ. Ang. To strenue, to bend hard or straight. [Cic. 3. Off. Fraus drinigo, non disolvit perjurium. Quandooq. districto, ferre radendo sordes detergo. [תְּרִזֵּבָה מַדְלִיכָה] Vnde distringere seie dicuntur, qui in balneis iudores, & sordes à corpore abradantiquem in ultimæ etiæ frigiles habere solent. [אַנְסִים] Matt. 1. 14: Pergamus hæc misit curvo dñton gere ferro: Non tam scepere teret lincta fullo tibi. Plin. 1. 34 c. 8. de Lyssipo: Plurima ex omnibus signa fecit secundum artis, inter quæ distringentem sc. quem M. Agrippa: ante thermas suas dicavit. «Distringere gladium, est nudare & vagina eximere. [תְּרִזֵּבָה מַדְלִיכָה] Cic. lib. 3. Off. At ille ut ingressus est, confestim gladium distrinxit, iutavito, se illum latissim incircuturum. Quandoq. colligere. [סְבִּירָה, אַזְבִּילָה] Col. lib. ult. Sereno celo manibus distingi olivam oportet, & subtritis tegebis aut canis cibis, & purgari. Hieron. Amos prophetæ, pastor & rusticus, mors ruborum distringens, paucis verbis explicari non potest. Quandoq. distraho, sive impeditum teno. [אַזְבִּילָה] Quantilianus: Quibus componendis paulo plurquam bicanum, tot alio qui negotii distinctus, impedi: id est, distractus & impeditus.

Districtus, adverb. [אַזְבִּילָה, אַזְבִּילָה] Gal. Elvritement. Ital. Streitamente. Germ. Engogeni, bestiglich. Hispan. Elvredamento. Pol. Twarda, Zryba, sitry. Vng. Személy, sziget. Ang. Straffly. [Pla. lib. 9. Epist. ad Sabinia, luogam tamen tanto plenius & effusius, quanto ipsum actius, severius, compipi, distracte minatus, nūquam me postea rogaturum. Vlpian. 1. 7. D. de minor. Et distracte probandum est in rebus quæ tortuosis casibus subjecta sunt, non esse minori adversus emptorem faccurrendum. & Districte idem quoq. aliquando quod precise, præfracte. Vlp. 1. 12. D. de procur. Hæc neq. plasm admittenda sunt, neque distracte neganda.

Districtus, comparat. Magis distractus. [Pol. sziget. Vn. szegföld. Ang. More broadly.] Apul. in Apol. Quanquam etiæ distractus magnum me dixisset videti ex fabunda.

Districtum, adverb. idem quod distractus. [Pol. Zatrudzenie. Vn. Szegföld. Ang. straitly.] Senec. Controvers. lib. 7. Malè de se existimare cum, qui ire ad judicem distractum innocens noller. Districtio, onis, f.t. Difficultas, anxietas. [אַזְבִּילָה] Gal. Difficult, molestia, empesiment. Ital. Difficoltà. German. Disstribuere, insinuare. Hispan. Distractio. Pol. Odstrzelenie, rozszczepienie. Ang. To strangle, to go wide with the knees and legs. & propriæ deis dicitur qui crux in diversas partes extendunt undi & ribas distractas dicimus, in diversas partes distractas. Quanquam etiam de aliis rebus dicitur. Cato: Achaea hoc modo poteruntur distracti, diversiter habentes. Noster: Distracti disti est distendi, ad his qui virtus natura ita sunt pedibus discreta, ut eos in diversum habeant separatos. Hujus simplex est Varico: de quo suo loco.

Divello, is, act. 1. divulvi, divulsum. Abstraho, avello, disjnago, distracto, separo. [תְּרִזֵּבָה מַדְלִיכָה, אוֹרֶה, אוֹרֶה, נַעֲמָה, אוֹרֶה] Gal. Attacher & desattacher, ouler & raser. Ital. Dissolvi, perforce. German. Abtreissen, dannen, rissen, entrennen. Hispan. Arancar, apartando. Pol. Oderzien, rozszczepien, spale. Vn. Elvredosion, el valzestrem. Ang. To drame or pluck a funder. [Salust. Epist. virginis pueros, divelli, liberos à complexu parentum. Cic. Offic. Eaque est summa ratio & sapientia boni civis: comedanda civium defendere, nos divellere, atque omnes a quibus eadem continere. Idem de Senect. Iam omnis conglutinatio recte egre, ianumera faciliè divellitur. Ide de Arup. respon. Conscientia]

Districio, is, Seorium vel separatum fruio. [אַזְבִּילָה] Gal. safor à l'efeu. Ital. Serrato. German. Nicht sich bauen. Hispan. Componer i edificare. Pol. Przedmiesiem. Vn. Kultba spalk. Ang. To build a funder. [Suet. in Calig. Districtus ac instructus pro loci dignitate complumbus cellia.

Disturbo, ad. p. Disjicio, diruo, evenio. [תְּרִזֵּבָה מַדְלִיכָה]

Consensu ordinum est divulsus. Membra divulsa, Ovid. 3. Trist. Eleg. 9. Vnde divulsa remis, Idem 2. Metamorph. Divendo, is, cre, aet, t. Vendo, abalieno, distrahō. [גַּדְלֵה בְּלָשׁוֹן] Hebrew. Agmōgōn. Gal. Vendre à plusieurs. Ital. Vendere diversi. German. Ein und der verkaufen. Belg. Vercooper. His. Vender a diversos. Pol. Sprzysiązać. Vnl. Eladom. An. To sell to seyler, or to sell et alia.] Cic. de Leg. Agric. Hic permittit legi lna ut Decemviri bona populi Romani possint dividere.

Diverberō, az, aet, p. Scindo. [גַּזְבִּין, נַגְזִין] Gal. Frapper à travers, dresser dedans. Ital. Pendere, pregiudicare. German. Geißeln; uns föhlen en jettihilfe. Hilpan. Hinder, aetor. Polon. Asperam, vde jammyle. Vngar. Kézfél verbum hastum, kognosum. Angl. To strike through or stave.] Virgil. 5. Aeneid. Primaque per cœlum nervo flidente sagitta Hyrcanidæ juvenis volucres diverberat auras. Idem 6. Aeneid. -ferio diverberat umbras.

Diverbiā, partes comediarum, ubi plures personæ versantur a personarum varietate dicta, empligata. Liv. Inde ad manum cantari histriobus exceptum, diversiæ tantum ipsorum voci relata. Servius alteri Diversium, iuspius, primus actus comedie, Græcè protus: nam quælibet comedie dividitur in prologum, prologue, epitalin, & catastrophen.

Diverterō, & Divertor, eris. Ab innere detulco, de via decesso. [תְּדַבֵּר אֲוֹתָמָאָק] Gal. se deslaurear, tourner son chemin galoppar. Ital. Diversire, tornare in strada. German. Abseiten oder abstreifen, für einen hausein. Hispan. Apartarse del camino. Polon. Wybiec, iki duseam sie. Vng. Elérőlkivér. Ang. To turn in way some where, to go out of his purpose.] Cic. 6. Phil. Non tante Pompei conveniens causa diversile Massiliam. Idem Att. 11. Sed itineris causa ut diversitas primus est devium. Idem pro Fonteio: Qui Cobiachio divertieruntur, neque Tolosam ire vellent. ¶ Per translationem accipitur pro digredi & expatiari oratione, ampliatio. Cic. lib. 12. Epist. Sed redemus ad illud unde divertimus. Laet. lib. 9. Sed hoc necessariò divertendum era, ut ostenderem tot & tanta ingensia in rebus falsis esse consumpta. ¶ Est item Diversite, in diversiorum vel hospitium se recipere. [תְּדַבֵּר אֲוֹתָמָאָק] Pol. chafah. Jl. lai. agn. Gal. se retirar & aller loger en quelquie lieu. Ital. Albergare. Ger. Eschieren in ein herberg. Belg. loger. His. Apoventare e posada. Polon. scena wypodzie. Vng. Szélfelsova trájk. mrs. jealik. Ang. To go and lodge in some place.] In qua significacione fere habeat accusativum cum præpositione ad vel in: nisi forte accusativum ex corum sit genere qui vebris motum significative sine præpositione jungi solent: cujusmodi sunt propria minus nomina, & ex appellativis duo, nisi & dominum. Or. Quum duo quidam una iter facerent, alter ad eam ponem direxit, alter ad hospitem. Idem pro Milone: Clodius suspicac debuit ad villam suam diversorum. Idem 1. Offic. Cimon imperatis villicis suis, ut omnia praberent, quicunque Laciades in villam suam divertisset. Idem pro Dejotaro: Quā domum regis hospitis tui diversisses. ¶ Huic finitimum est Diversor: quod ramo nullum importat motu unde etiam accusativum exigit cum præpositione apud: vel ablativum cum præpositione in: non enim dicimus, Diversari ad hospitem, vel Domū alicuius, sed Apud hospitem, vel Domū alicuius diversari. Et contraria. Ad hospitem vel Domum cuiusquam diversere dicimus, non apud hospitem, vel domi alicuius.

Diversor, faris, d. p. Hospitio excipitor, hospitio alicuius utor, hospes sum. [תְּדַבֵּר אֲוֹתָמָאָק] Gal. Se receiver et loger en quelquie lieu, y bant. Ital. Albergare, allogare. Germ. zu Herberg sum oder logen. Bel. Scherlangugge Hispan. Apoventare en meson. Polon. Nieszkam, se mozić. Vngar. Szélfelsova. Angl. To lodge or have in a place.] Cic. 2. Ver. Rubrum delicias suas parum laute diversi. Idem 3. Tusc. Quum Athenis apud eum diversaret. Idem 2. Ver. Domus in qua iste diversabatur. ¶ Accipitur & pro converto. Valer. Maxim. lib. 1: Tabernamque in qua in diversis partibus petere conatur.

Diversito, 2s, penult, con. frequentativum à diverto pro delecto. [טְבֻנָּה] Polon. Vilam wilegus. Vngar. Kiterbelik. scallajna terék.] Gellius: Ad ipsa Platonis penetralia, ipsamque seruum pondera & dignitates pergendum est: non ad vocularum ejus amoenitatem, nec ad verborum venustatem diversitatem.

Diversor, oris, m. t. Hospes, qui in capona diversatur. [ילין, וְמוֹזֵז] Gal. Celoy quo va en une boîte ou pour loger, ya hui de que valoir. Ital. Albergatore. Germ. Ein entzender Satt. Hispan.

E que se aposta, en posada hospedarse. Polon. leżem szpitalom, szpitalik. Vng. Szélfelsova. Angl. He has had a lodging. a guest.] Cic. libro 2. de Invent. Caupo, cū quibusdam diversis, ilium qui ante exierat consequitur, in itinere hominem comprehendit.

Diversifimus, n. s. à divertendo. Hospitium, capona, aliuvius locus ad quenos non habitandi, sed ad tempus commorandu-

m di causa divertimus. [יְלִין מַלְאָה, נַגְזִין, נַגְזָה] Gal. Haftelerie, loco. Ital. Albergio, allegamento. Ger. Ein Herberg, Wirtshaus. His. Posada o meson. Pol. Gospoda. Vng. Szélfelsova. fagodóba. Anglice, Any lodging place.] Cicero in Catone: Ex vita illa discedo tanquam ex hospino, non tanquam ex domo: commorandi cum natura diversitatum nobis non habitudini dedit. Idem Fabio Gallo: Ne ego libertinus emerim diversorum Taracuz, ne semper hospiti molebus sim. Idem 2. de Orat. Quietam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo opportuno divertono.

Diversor's, a, um, ut Taberna diversoria id est, capona. [ילין, מַלְאָה] Gal. Delors d'hostellerie. Ital. Di hosteria. Ger. Das ja der Herberg gehört Hilpan. Cosa de posada. Polon. Gospodarka. Vngar. Szélfelsova hospitika / felszafitska. An. A little lodging place or inn.] Cic. ad Cornific. Nisi quo d' Simeon anum diversorum conceplisti.

Diversorus, a, um, ut Taberna diversoria id est, capona. [ילין, מַלְאָה] Gal. Delors d'hostellerie. Ital. Di hosteria. Ger. Das ja der Herberg gehört Hilpan. Cosa de posada. Polon. Gospodarka. Vngar. Szélfelsova. Angl. Of a lodging or inn.] Plautus Truc. in Tabernam ducor diversoram, ubi male accipiar mihi mea pecunia. Suet. in Ner. cap. 27: Disposita per litora & ripas diversorum tabernæ.

Diverſiſtum, n. s. est via per quam à militari via, sive de itinere nostro alio divertimus, flexio de via, anfractus. [כְּבָדֶלֶת, אֲזָמָן] Gal. Dévise de chemin. Ital. Sciatore, Svolgimento. Ger. Ein abwege von der Landstrasse. Bel. En sit websten Hispan. Apartamiento de camino. Pol. Wilep dray. Vnl. Rota, rota vel rota la terra. Att. A little turning path going out of the high way.] Terentius in Eunuch. Cum sensi, redco rurum: male vero me habensi: Vbi ad ipsum veni diversiculum consiliti. Servius: Diversicula sunt semitæ transversæ que sunt à latere via militaris. ¶ Diversicula etiam dicuntur domicilia prope viam ad quæ divertimus. [יְלִין מַלְאָה, נַגְזִין] An. An issue or leading by the way to base ac.] Liv. 1. ab. Vbl. Quin gladii additi ex omnibus locis diversiculi protraherentur. Frondis & insidiarum diversiculum. Cic. pro Rofo. Com. Hoc quum sentit Saturnus esse apertum, resiliens & repugnare contra veritatem non adest: aliud fraudis & insidiarum in eodem usilio diversiculum reperit.

Diversus, a, um, adiectivum: Separatus vel in varias partes diffunditus. [כְּבָדֶלֶת, אֲזָמָן] Gal. Diversus, different, rous autre, change. Ital. Diverso, separato. Germ. Abgrendt / abgeschieden, das ist anders ist. Hispan. Cosa partida en partes diversas, diversa cosa. Pol. Raspni, maljki, rozewawy. Vng. Kislomb. An. Diversus, different, röök.] Cic. 2. bel. Afran. Quum Numidas diversos dissipatosque in omnes partes fugere vidissent. Plaut. in Rad. Sed quum inde tuam quisque ibant diversi domum. ¶ Diversus item, contrarius, adversarius, contraria. Suetonius de Clar. Gram. Intentio erga uniu. à Vari. diversa pars ad advocacio, quidnam ageret, & quo artificio uteretur. ¶ Interdum idem quod aliud vel dissimilis, an. Cic. 4. Academ. Certa igitur cum illo, qui à te totus diversus est.

Diverſiſtias, tis, f. t. Repugnantia, dissimilitudo. [ילין גְּזֵרָה] Hispan. Diversidad, contraria. Gal. Diversar, difference, variatio. Italice. Diversità, dissimilitudine. Germanice. Dostinct. Belgice. Varietate. Hispan. Diversidad de las cosas. Polonice. Raspni. Vngar. Kislomb. Angl. Diversities, variety.] Plin. in Epit. Sed camen imitare & lequerer: quantum aut diversitas ingeniorum maximi & minimi aut causis dissimilitudo patetur.

Diverſiſtis, superlat. [Pol. Raspniyu. Vng. Ido kislomb, kislombföldje.] Apul. Patercul. His. lib. 2: In eodem homine duplicitas ac diversissimæ animi conspicetur exemplum.

Diverſe, adverbium, Diversi partibus, varie. [וְעַזְבֵּר, וְעַזְבֵּר] Gal. En diversis partibus, en diversis maneras. Ital. in diverse parti. Ger. An vielen ostern hin und wider. His. Diversamente. Pol. Raspni, nieszkam wiezak. Vng. Kislomb kislomb kislomb. An. In diversis partibus und maneras.] Hirc. 3. bell. Afric. Horum corpora toto campo prostrata diversè jacent. Teren. in And. Tot ne impedunt curse, quæ in eum animum diversè trahunt. ¶ Diversum, pro diversè. Plaut. Mil. Vbi lubet dispedita hominem diversum, & distendite.

Diverſiſtine, [Pol. Raspniyu. Vn. Kislomb fislomb, kislombörke.] Suetonius in Tiberio: Quibus quidem diversissime afficietur.

Diverſe, diversi, om. r. à divo fieri dicis, secundū Varro: quod qui dives est, quasi Deus nullo indigere videtur. [רְבָדָה, הַפְּרָדָה, נַגְזִין, נַגְזָה] Gal. Riche, abundante, copiosa. Ital. Ricca, copiosa. Ger. Riche. Belg. Ric. His. Caferica et abundantia copiosa. Pol. Raspni. Vn. Kasdag. An. Riche, wealth.] Cic. in Parad. Quæ intelligimus diversitatem hoc verbum in quo homine ponemus? Opino: in eo, cui tanta possessio est ut ad liberaliter vivendum facile contentus sit. Et modò constitutus cum generativo.

nitivo. Virg. 2. Georg. Dives opum variarum. Item 9. Aeneid. divers peccati velitis, & auti. Modo cum ablativo. Cic. lib. 2. Of-
fic. Publius Crassus tum cognomine Dives, tum copias, fusa-
tas eis aditio maximo numeri. Et autem genitus omnis:
facit enim accusatum divitem, & hoc dives. Ovid. libro 1. de
Atte: Addidit externo marmore dives opus. Valerius lib. 2.
cap. 1: Dives & propentes natura regnum scriptatus in viciniam
stylium tam nostrarum Urbis, quam ceterarum gentium priscis
ac memorabilibus institutis. & Hinc Divisio comparativum.
Cicer. de Orat. Inde ille licetior & divinior fluxit di hyram-
bus. Plaut. Aul. Quadrilibrem salam auro onustam habeo:
quis me est divisor?

Divisio, arum, Ep. numero tantum multitudinis, opes, ampla-
fornixa, & rerum abundantia. [נָבְלָה בְּחֵבֶר וְבְּרִיתָה] redibus,
מִן־גָּלְשִׁיָּה Ital. אַדְבָּרִים German. Deutschland Hi-
span. إِسْبَانِيَّة Pol. bogatys. Vng. Kazdagok. Ang. riches,
wealth. Cicero distinxit videtur facere inter divitias & opes.
Sunt ergo (iuncta) divitiae ad necessarium usum: opes vero ad
magnificentiam. Plautus in Epid. Quid tibi, cui divitiae domi-
maxime sunt, numrum hic nullum habes? Cicer. 1. Officior.
Experitur autem divitiae tum ad usus vita necessarios, tum
ad perfunctas voluptates. Idem ad Attic. lib. 11: Quod si zelle-
quot, supero Cratulum divitias, atque omnium vicos ac pra-
ta contendo.

Divisio, מְנֻסָּה Pol. Parva minima. Vn. Igón každe-
go, kazdag, faragjum. Apuleius de Deo Socratis: Planè quidem
villas oppidate extinxunt, & domos dirissimè exornant.

Divisio, ταῖς, pen. corr. act. 1. Divitiae facio, dico. [נְבָלָה בְּחֵבֶר
מִן־גָּלְשִׁיָּה Ital. fare ricche, enrichir. German. German.
Quis modis Hispan. Hayern. Polon. bogaty. Vng. Meg kaze-
dagok. Ang. To mak riches or wealthie.] Accius: Nihil credo au-
guribus, qui aures verbi divitiae Alienas, suas ut auto lo-
cupient domos.

Divitiae, κατα. Variis modis affligo. [נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה סִיגָּה,
Dan. Gal. Forti temperier. Ital. Inquistire, affligere in rara modo.
Germ. Hoffig plagen, allein haben, aber bei bedingen. Hisp. Fangar
en dinars a manera. Pol. Vexare, tribulare, strafbar. Vng. Győzni.
Ang. To trouble or vex greatly.] Laft. lib. 7: Ut si quis fortis tum
fuerit boni, præde sint sceleratis, ac divexentur undique. Ci-
cer. 11. Phal. Impetuque furentis, atque omnia divexare &
dirigere cupient, vita, &c.

Dividida Dividicula. Vide DIVIDO.

Divido, dis. penul. corr. act. 1. divisi, divisum. Separo, partior.
[נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה, אֲגִינָה] Gal. Dissepar, depar-
tis, dividere, partiri ex pecto. Ital. Disseparare, Germ. Zertheil.
Belg. Dielen. His. Partire in partes. Pol. Dywidie. Vn. Meg szémen.
An. Te dividere in partes. JHire, 3. bell. Civil. Caesar copias suas di-
visit. Cic. ad Attic. Sextus pater eius numeros vobis dividere fo-
lebat. Virg. in Epigrammate quadam: Divisum imperium cu-
lpe Cæsaris habet. Ponitur & pro predicare Plaut. in Aulul.
Me quidem hercule dicam palam non dividere: id est, οὐ σύνει.
Dividere sententiam, διαφέρειν γράπειν, forensis est locu-
no, quam Asconius Pædianus interpretatur his verbis: Quum
aliquis (magis) in dicenda sententia duas, plurimæ partes com-
pletetur, si non omnes probantur, postulatur ut dividantur:
id est, ut de singulis redibus seorsum referatur ut pars altera, si
ita opus fuerit, approbetur, altera repudietur. Cic. 1. Epistol.
1: Itaque quam sententia Bibuli prima pronuntiata esset, ut
nec legati regem reducerent, secunda Hostensii ut in fine
exercitu reducerent etiam Vocati, ut Pompeius reduceret po-
stulatum est ut Bibuli sententia dividetur: quatenus de reli-
gione dicebat, cui rei quia obssissi non poterat Bibulo affi-
sum est de tribus legatis, frequenter iterunt in alia omnia. Ex
hoc Ciceronis exemplo facile ostendi potest quid sit Senten-
tiam dividere. Bibuli enim sententia duo habebat membra, ut
facilest sine exercitu rex reduceretur: deinde ut in tribus lega-
tis reduceretur: quorum quæ alterum nonnulli placuerint, al-
terum dispuuerint, postulatum est ut sententia illa bimembra
divideatur: hoc est, in duas partes seceretur, ut de utravis par-
te seorsum posset referri. & Oscula dividere fodalibus. Ho-
rat. in Carm. Ode 30: Nulli plura tamen divisit oscula, Quām
duile Laniæ.

Divisus, us, u. m. q. Divisio, partio, distributio. [נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה, אֲגִינָה]
Gal. Partimentum, distributionem, demissum Ital. Distributio, separatione. Ger. Se-
paratione. Hisp. Separamento. Pol. Rozdjelić lavy. Vn. Osprząt. An.
Dividere partem in partes.] Liv. 1. bel. Maced. Videligali publica
partim negligenter dilabebantur, partim præde, ac divi-
sim principum quibusdam & magistratibus erant.

Divisio, f. Sectio, partio, distributio. [נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה, אֲגִינָה]
Gal. Distributionem, distributionem, demissum Ital. Distributio, separatione. Ger. Theisang, re-
tinetur Belg. En testage. Hisp. Separamento. Pol. Ospre-
zanie, szczególnie. Vng. Osprząt. Ang. A desiding, or parting in parts.]

Cic. 1. de Nat. deo. Divisio nimirum regorum, coll. maris, & in-
ferorum. & Apud Rhetores Divisio est, (ut scilicet auctor ad He-
rennum) per quam aperimus quid conveniat: quid in con-
troversia sit vel per quæ exponimus quid, de rebus dictis fa-
mus. Inter divisionem & partitionem hoc inesse patet,
quod Divisio est genus in species: Partitione autem totius in
partes distributio. Quint. lib. 7: Sic igitur divisio rerum plura
in singulari. Partitione singularium rerum in partes distinctas on-
do. Cic. 2. de Nat. deo. Quadripartita (iuncta) fuit divisio sua
Primum, ut veles docere deos esse: deinde quales essent in
his mundum regi: postremo, confidere eos rebus humanis.
Divisio, oris, m. t. Qui dividit, distributor. [נְבָלָה בְּחֵבֶר]
Gal. Distributor, divisor, partitione. Ita. Distributore, partitore. Ger.
Zertheilte. Bel. En wiedester. Hisp. Partidor. Pol. Rozdjelny.
Vn. Osprząt. Ang. A desider, he that parteth.] Cic. in Anton. Na-
cula & Lento Italiae divisores ea lege quam Senatus per tra-
latam judicavit. Divisores item vocabantur, qui per communia
tribus viri candidatorum nomine dividebant in tre-
dis magistratibus, quos Plautus Curianum magistrorum vocat.
Confusevit enim petitoris magistratum apud Romanos,
pecunia, largitionesq; sibi studia conciliare suffragantur, &
per centurias tribus que dividere nubus. Cic. pro Planc. Quod
tibi commodum est unam tribum deligere doce id quod es-
tibes, per quem sequestrem, quo divisore corrupta sit. & illa
Divisio, qui praepollens Venere pueros corruptum. Cic. Pro
Planc. Quod enim sum honestum est verbum Divisio? ac nichil
scenicum cui respondet intercedo.

Divisio, ταῖς, f. p. Divisio, vel incisio. [נְבָלָה בְּחֵבֶר] Gal.
Coupure, incisum, separatione. Ita. Divisione, separazione, incis. Ger.
Bertheilung. Hisp. Cortadura, pertinente, apartamento. Pol. Up-
dal. Vn. El ofçal el redarje de sekarat. An. A desiding, or parti-
ng in parts.] Plin. lib. 12. ca. 26: Ab hac ferula differt que vocau-
spondit, foliis tantum, quia sunt minora, & plana divisa.
Idem lib. 14. cap. 3: Polon. parvo & rotundo, sic dividit.
Quas incisuras multis alias locis appellat.

Divisus, a, um. Quod se separabile aut separatum est. [נְבָלָה בְּחֵבֶר]
nebolak, ayer os. Ayer os. Gal. Qui se peut disaire ou partir. Ital.
Separabile. German. Bertheilte est de Gute ja thentis. Hisp.
Cosa que se puede partir en partes. Polon. Kopijedany, fari do-
lelia. Vngaricé. El ofçalato, el redoljat. Angl. That may
be divided or parted.] Cuius contrarium est Individuum, quod
dividi non potest. אֲנִינְגָּל, אַמְּפָגָז. Plautus in Rud. Divisio
tale utrum faciat: id est, in duas partes divisum. Cic. de Vi-
veri. Ex ea materia que individua est, & que corporis
modi, siquic similes, & ex ea que corporibus dividuntur.
Terent. in Adelph. Potius quam venias in periculum su-
mo, Servésne an perdas, torum dividuum facere. Calm. in
Protem. lib. 11: Nihil conspiciebatur in domo, dividuum. Q.
vid. 1. Faft. Insula dividua quam premit annis aqua. id est, nisi
ambit fluvius ab utraque parte. & Apud Nonnum est divisa
pro dividuis. Accius in Andromeda: Nosque ut frandu-
vidos leto offescit.

Dividuē, adverbium. [נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה] Gall. to
la mitid. Ital. Par la metà. Germanicé. In mitte inter His-
pan. For la mitad o la media. Polon. Wysyl. Vng. Ujols-
ta, el segua. Plaut. in Caf. Nam quod tibi a gec est, uenit
est dividue.

Dividit, x. Tedium, & molestia: sic enim Nothus interpreta-
tur. [נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה] Gall. Ensay, charme. Ital. Tedium.
Germ. Verdruss. Hisp. Ensayo. Pol. Przykrość. Vn. Merak,
neboles, artalom. An. Beznos, beznosie of wayd. Plaut. Faft.
Nam illæ res magna dividit est mihi. Accius in indicu-
morum: Hujus me dividia cogit plusquam par ell locu-
sus dividiam, discordiam interpretatur, cuius tamen legitimi-
cationis nullum proficit testimonium. Nos ignar benefic-
iūli Scaligeri tellionum ex Accio profecit: Violan-
tem, impetranti tradidit, Ne cōrum dividuis discordes illi-
pet. Disiunctus tantas & tam optimas civium divitias.

Dividicūl, [Polon. Zdroj pospoliti.] teste Faft., discutere
stella ex quibus à nivo communi aquam quicquid in suam
dum dicit.

Divinē, Divinipotens, Divinitus, Divinus. Vide DIVVS.

Diūs, adjectivum. [נְבָלָה בְּחֵבֶר, אַפְּגָנָה] Gal. Diuus, gratus.

Ital. Diuus, gratus. Germ. Götter, hodgeberes. Bel. Ostad.

His. Cosa diuina y generosa. Pol. Diuise rodygrys, Zdroj pospol-

Vn. Silesi scandi. Ang. Divine.] Dicitur generolus, diuinus,

-quasi ipsa decus sibi dia Camilla delegit. Per. Sat. in Romul.

de saturi, quid dia poemata narrant.

Dīum, substantivum, formarum à genitivo Graeco die, An-

toninatio &c. Polon. Podniem. Vng. Eg. meny. Ang. The-

day, light under the firmament.] Vnde sub dia aliquid fieri dicitur:

Accimus: hoc est, sub Iove, sive sub celo, quod non fit ib-

re.

recto. Horat. lib 3. Carm. Nec te candide Bassareu Sub dium
raviam. Idem: viramque sub dio. Et trepidis agat in rebus.
Cic. lib. 3. Ver. In silva denique posita sub dio vidimus.

Divis. a. um. Divinus. [WITP] *ausobis dico*. Gal. Divus, sanctus.
Ital. Deus, diuus, sante. Gerin. *Göttisch*. Hispan. *Dios beato de*
hombre, santo de. Polon. *Boski*. Vng. *Szent, szentegyes*. An.
Dios, heil. [dico vñ hñchoc est, à l'oeve genitum : vel quia veteres
in singulari diuum quasi dicebant quem nos Deum. Unde
nunc quoque in plurali dicimus divi, dii, dius; unde illud fre-
quens Ciceroni: Si dius placet: quod indignitatem denotat.
Servius inter deos & divos ita distinguat, ut dii dicantur aeter-
ni: divi autem qui ex hominibus sunt. Unde etiam hac ap-
pellatione quidam Romanorum Imperatores post mortem
decorati sunt, à quibus in vita insignita profecta essent in
Rempub. merita: quanquam postea crescente in dies adulatio-
nes, plerique ne rivi quidem id honoris aspernati sunt.
¶ Horum etiam uxores divae appellatae sunt, tanquam suis
vñ virtutum meritis dearum numero adscriptae. ¶ Divum,
pro aere. Horatius: Sub diu morieris. Victoria nul mis-
erans Orci id est, sub aere. Plin. libro 14. cap. 21: Campania
vina nobilissima exposita sub diu in cassis verberant sole, lu-
na, ambe ac ventis aptissimum videtur. Sunt qui utroque
legant sub dio.

Divinalis, adjicivum. [Vng. *Zerthi*, *szent*.] Ut divale nomen
Spartanus in Caracalla: Qui Faustinæ templum, & divale no-
men eripuit.
Divinis, a. um. Quod est dei, vel quod ad Deum pertinet.
[WITP] *ausobis dico*. Gal. Divus, deus, apartenus à Deo. Ita.
Cofa de die, à Dio pertinente. German. *Göttisch*, *heilig*. Hispan.
Cofa de Dio, pertinente à Dio. Pol. *saint*, *święty*. Vngar. *szent*.
Ang. *Beinging to god, divin*.] ut, Opus divi-
num, Res divina. Plautus in Cure. Nunc rei divinitate operam
dabo certum et bene me curare.
Divinitate rei operam dare, & Rem divinam facere, est diis sacri-
ficare. [Pol. *życie święte*.] Cic. 6. Ver. Res illum divinas apud
eos deos in isto iacario proprie quotidie facere vidisti. Divi-
na verba, p̄i piacularibus quibundam verbis quibus prodi-
gia solent procurari. Cato Re rust. Si de celo villa tacta
de ea se verba divina ut hanc, procuerit. Cic. 1. de Divin. A-
ritotelles quidem eos etiam qui valetudinis virtus fuerint, &
melancholic dicentur, censebat habere aliquid in animis
parasitum àeque divinum. Ibidem: Quid hoc somnio dici
divinus potest? ¶ Divinum interdum vocamus eximium, &
humana iure quodammodo maiorem. Cicero, post red. ab
exilio. Ca. Pisonis divina quædam, & inaudita virtus. Idem
Qu. Frat. lib. 1. Mais, Senatus frequens divinus fuit in sup-
plicatione Gabinius deneganda. Virgilius Aeglog. 3: divini
opus Alcimedonis.

Divinatus, substantivum. Qui divinat, predicit, vates. [DOP] ka-
no, *maister*. Gall. *Drain, qui prédier, prédicteur*. Ital. *Indi-
vatore, che predica le cose celesti*. Diuino. German. *Ein Wahrseher*.
Hispan. El que adivina. Pol. *Wojciech*. Vngar. *szentendők*. An.
That which a soothsayer or teller of clairvoyant to come.] Martialis: Non
sum divinus, sed fieri quid facias. Cic. de Fato: Hoc loco Chry-
sippus resuens, falli sperat Chaldaeos, ceterosque divinos.
¶ Avis divina imbrum: id est, divinatrix & praenuntia. Horatius
lib. 3. Carm. Antequam flantes repeat paludes. Imbrum
divina avis imminentium. Cormicem intelligit, imminentium
imbrum praesciam, vel Virgilio teste: Tum cornix plena plu-
viam vocat improba voce.
Divinatus, potest. Qui in divinis potestatem habet. *magazin*. Apu-
leus: Saga & divinopotes coelum deponere.

Divinatio, a. pen. prod. Vaticinor, auguror, conjicio, futura si-
gnifico, præfigo. [DOP] *kefam* *υρανού* *μεταβολή*, *μαντεία*.
Gal. *Divinare, prædictare* les choses à venir. Ital. *Indivinare*. German.
Bibl. *Wahrsegen*. Belg. *Wortsegen*. Hispan. *Adivinar*. Pol.
Gadom. *prophétie*. Vng. *szentendők*. Ang. *To foretell, to fore-
see, to tell things to come*.] Dicitur videatur à nomine divinus:
qua divinum quiddam, & supra mortalitatis sagacitatis fortem
esse videatur, futura prædicere, aut occulta in lucem profire.
Terentius Heccy. Plan. hic divinat. Cic. de Senect. Cuius ser-
mone ita tum cupidè fruebar, quasi jam divinarem id quod
event, illo exuncto fore unde discerem, neminem. ¶ Hujus
compositionis, addivino, prædivino, quod Plinius posuit pro præ-
fatio, quam at lib. 10: Tum universa provolant, si dies futuri
sumus et prædivinatum enim ventos, imbreces, & tunc se con-
tinent ecclis.

Divinatus, participium passivum. [Vngaricé, *Megszündöl-
tele*. Ang. *offend, denude*.] Ovid. de Nuce: Ut divinatas auferat
augur opes.

Divinatio, f. t. Augurium, vaticinatio, prædictio, præsentio, re-
rum futurum scientia. [DOP] *kefam* *υρανού* *μεταβολή*, *μαντεία*,
paucus. Gall. *Divinement, prædictio des choses à advenir*. Ital. *Indi-
vinatione*. German. *Wahrsehung oder Weissagung*. Hispan.

Administratio, Polon. *Præservatione*. Vngar. *Ibendum mundum*, *re-
mundere*. Anglice, *soothing, curing of things to come*.] Cic. 1. de
Divinat. Veritate quodam inter homines divinationem, quā
Græci *μαντεία* appellant: id est, præsentionem, & scientiam
terum futuratum: Chryssippus divinationem definuit esse vim
cognoscientem, & videntem, & explicantem signa que à diis
hominibus portenduntur. Officium autem illæ ejus, prognos-
tice dii erga homines mente qua sint, quidque significant,
quemadmodumque ea procurentur atque explicantur. Hac
Cicer. de Divinat. libro 2. ¶ Dicitur etiam divinatio, judi-
cium, sive cognitio de constitutione accusatoris, quum se-
lect ex duabus, pluribusque accusationem ambientibus, deli-
gendum est qui maximè sit idoneus. Quemadmodum in ac-
cusatione Verris certamen erat inter M. Tullium & Cæcilium
quendam, uter in accusando deberet praefecti. Vnde etiam
prima illa inter Verinas oratio Divinatio appellatur. Ratio
nomini bæc est: quia in aliis judicis judex ea que testibus,
tabulis, vel argumentis probata sunt, sequi debet. Quum au-
tem accusator est eligendus, ex levibus quibusdam & exiliis
judicis & conjecturis judicare debet, & penè divinatio
qui ad accusandum maximè sit idoneus.

Divinitas, tatis, f. t. Nomen, majestas divina: cui opponi-
tur Humanitas. *avar*. Gal. *Divinitus*. Italice, *Divinità*. Ger-
man. *Gottheit*. Hispan. *Divinidad*. Polon. *Bożność*. Vngar.
Ulosig Ang. *Divinitate, god head*.] Plin. libro 19. capite 12. Opus
ingens, occultumque divinitatis, & quo nullum repenti pos-
sit majus.

Divinitate, adverbium. Ad deorum similitudinem, deorum more,
& supra humanas vires, quasi divini numinis insinuata. [DOP]
Sens. Gal. *Divinamente*. Ital. *Divinamente*. German. *Götti-
ches*. Hispan. *Divinamente*. Polon. *Od bogu*. Vng. *szent*. I. An.
Ang. *Godly, by inspiration*.] Cic. Attic. lib. 4: Praecara ignis
conscientis sufficiens, quum cogito me de Repub. aut memori-
se optimè quam poterim: aut certè nunquam nisi de ea divi-
ne cogitasse. Quint. lib. 1. cap. 10: Quæ Tullius in Oratore di-
vine, ut omnia, exequitur.

Divinitus, penult. con. adverbium, à deo, sive à divis: [DOP]
mechanicus. *Justes*. Gal. *De Dieu, romant de Dieu, divinement*. Ital.
Da Dio, *divinamente*. German. *Bei dem heil. Belg. Van Gott*.
Hispan. *Divinamente*. Polon. *Od bogu*. Vng. *szent*. I. An.
Ang. *God, by godden wił*.] sicut humanitus, ab hominibus, cœlitus
à celo. Virg. 4. Georg. Haud equidē credo, quia sit divinitus
illis Ingenuum. Cic. 2. de Orat. Quæ divinitus accedunt ibi-
dem: Divinitus ad nos delatum. ¶ Interdum idem est quod
divinæ hoc est, deorum, vel divorum more, insigniter & quasi
humanis viribus excellentius. *szent*. Cic. 2. de Orat. Ille locus
inductus est à me divinitus. Idem Attic. lib. 1: Varro mihi fa-
ctis facit Pompeius loquitur divinitate.

Divortium, *Divuptio* matrimonii, inter virum & uxorem.
Dissensio. Gal. *Divorce, separation de mariage*. Italice, *Rifiuto*.
Ger. *Die Verstupfung eines Ehepartners ein Ende zu setzen*. Hispan.
El que adivina. El que adivina. Pol. *Wojciech*. Vngar. *szentendők*.
Ang. *A divorce, a putting away of one wife*.] A di-
versitate mentium dictum est, vel quia in diversas partes sunt
qui dilrahant matrimoniū. Interessi autem divortium &
repudium, quod divortium sit inter conjuges: repudium in-
ter sponsos.

Diurnis. Diurno, Vide DIES.

Diutius, Diutile, Diutinus, Diutissime, Diuturnus.

Vide DIES.

Divulgatio, divulgas, aet. p. est Vulgo notum facere, vel rem ali-

quam in vulgo spargere. [DOP] *hoden*. *szeges a földön*. *szeges*.
Gal. *Divulgare, publier quelque chose*. Ital. *Divulgare, pubblicare*.

Germ. *Gemein machen, unter das geniale Volk ausbreiten*. Hisp.
Divulgare, publicar. Polon. *Nawar wiadose, opowiadac wiadose*.
Vngar. *szeges, kihirdetni*. Angl. *To publish, to make known*.
I. An. *szeges a hirdetni*. Cic. Balbo: Quare vñsum illi occultus agen-
dum, neque ullo modo divulgandum. Quo in loco qui-
dam corruptis exemplaribus decepti legunt, Divulgandum.
Idem 2. Philipp. Quam multa feria nec tamen ullo modo
divulganda.

Divulgatio, nomen ex particípio. [Polon. *szeges na scisz*.]

Vngar. *Hír*. Ang. *Made common, published*.] Cic. Farnio

libro 10: Te adipiscendi magistratus levissimi, & divulgans

mi, si ita adipiscere ut placuisse, præpropria felicitatio abdu-
ceret à laudibus.

Divulsa, vide DIVIS.

D. O. ante O.

D. O. in notis antiquorum, dis omnibus, vel Deo optimo. D.
O. M. I. C. C. O. S. X. I. I. L. V. D. S. A. E. C. F. C. D. O. m. i. c. u. s. C. o. s. I.
X. I. I. ludos seculares faciendo curavit. D. O. T. R. A. vel
T. R. I. N. d. o. Trajan. D. O. V. A. L. d. o. Valerio vel Valeria-
no. D. O. T. D. o. t. e. m. D. O. T. R. d. o. t. e. m. recuperavit. D. P. D. i. v. i. s.
p. i. u. s., vel dis penitibus, vel partius, vel doris promissio, vel
dotem